

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๕๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๖

เรา คิด อะไร

จากหนึ่งซึ่งเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ศาสตราจารย์ดร.สุวัชร	ธรรมา
นพ.ยงตนะพา	“ฉลาด”แล้ว
ส.ม.ด.ส.ท.ท.ท.ท.ท.	ปฏิบัติ
จึง“ฉลาด”เป็นปราชญ์แท้	ทุกขร่ายตีบสูญ
บูรพชาติศัพท์“รู้”	“เงกา”
แตกต่างจาก“ปัญญา”	แยกไว้
“เงกา”เก่งกิเลสพา	รู้ยิ่ง ตลอดเลย
ส่วนกิจ“ปัญญา”ไซ้	ฉลาดไร้กิเลสปน
คน“ส.ม.ด.ส.ท.”ได้	ศึกษา
“อายตนะหก”พา	รอบรู้
จึงชื่อว่า“ปัญญา”	คือ“ฉลาด” จริงเคย
ต่างจาก“เงกา”ผู้	ฉลาดด้วยอกุศล
คนฉลาดสูงส่งด้วย	“เงกา”
ทำลายชาติเพราะ“ปัญญา”	ไม่แท้
ช่วยชาติแต่“ฉลาด”พา	ทุกขทั่ว ไทยเฮย
การศึกษาต้องแก้	“ฉลาด”ให้เป็นธรรม

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

วิมล วัฒนศิริ
๒๕๕๖.๑๑.๒๖

ขอแสดงความยินดี
อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๐ เราคิดอะไร

ชมรมสาธารณสุข วันฉัตร พัทลุง

๗๘/๔-๕ ถ.จรัญธรรม ต.คูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง ๙๓๐๐๐

โทรศัพท์ ๐๗๔-๖๑๕๘๕๘

เปิดบริการ ๐๗.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น.

วันจันทร์ - ศุกร์

หยุดเสาร์ - อาทิตย์

(เฉพาะวันพระ เปิดขายทุกวัน)

ช่วงเข้าพรรษา หยุดวันอาทิตย์ ๑ วัน

วันหยุดพิเศษ...วันปีใหม่ วันตรุษจีน วันสงกรานต์

เทศกาลกินเจ เปิดขาย ๑๐ วันเต็ม

ความฉลาดทำไมทำลายชาติได้?

(๑) หนึ่งในชีพผ่านชาติแล้ว
ได้อะไรสะสมใน
อริยะขยยะใด
หรือ“ฉลาด”ได้แต่ข้าง

(๒) “ฉพ่ายตนะ”แล้ว
ไทยพุดบาลีส่า-
เป็น“ฉลาด”แต่ดีกดำ-
รวม คำบาลีให้

(๓) “ฉลาด”ชื่อว่า“รู้”
“ฉลาด”ชั่วดีต่างกัน
เพิ่ม“ฉลาด”ภาษาลำคัญ
กิเลสสั่งก็ยั้งแสร้าง

(๔) ศาสดาพุทธตรัสรู้
ฉพ่ายตนะพา
ล้มผัสททวารรา
จึง“ฉลาด”เป็นปราชญ์แท้

(๕) บุรพบาลีศัพท์“รู้”
แตกต่างจาก“ปัญญา”
“เงกา”แก่งกิเลสพา
ส่วนกิจ“ปัญญา”ไซร์

(๖) คน“ล้มผัสท”ได้
“อายตนะหก”พา
จึงชื่อว่า“ปัญญา”
ต่างจาก“เงกา”ผู้

(๗) คนฉลาดสูงส่งด้วย
ทำลายชาติเพราะ“ปัญญา”
ช่วยชาติแต่“ฉลาด”พา
การศึกษาต้องแก้

รู้ใหม่
วิบากบ้าง
ฉลาดแยก ไฉนถา
“เงก”ไร่“ปัญญา”

คือคำ
เรัจไซร์
บรรพชาติ มาแล
ง่ายสั้น“ฉลาด”ดี

สามัญ
ไปแจ้ง
ไทยวิวัฒ- นาเฮ
แข่งรู้แสวงหา

ธรรมา
“ฉลาด”แล้ว
ปฏิบัติ
ทุกข์ร้ายดับสูญ

“เงกา”
แยกไว้
รู้ยิ่ง ตลอดเลย
ฉลาดไร่กิเลสปน

ศึกษา
รอบรู้
คือ“ฉลาด” จริงเอย
ฉลาดด้วยอกุศล

“เงกา”
ไม่แท้
ทุกข์ทั่ว ไทยเฮย
“ฉลาด”ให้เป็นธรรม.

“สไมย์ จำปานพง”

๔ ต.ค. ๒๕๕๖

ความฉลาดทำไมทำลายชาติได้ ?

ในทางศาสนาผู้ที่สนใจเรื่องจิตภาวนาแล้ว บทสัมภาษณ์ของอดีต **พระมิตซูโอะ คเวสโก** ในเนชั่นสุดสัปดาห์ฉบับที่ ๑๑๑๕ น่าจะเผยความจริงออกมาได้หลายแง่มุม เช่น **หลังแต่งงานแล้ว อาจารย์ภาวนาอย่างไรในชีวิตประจำวัน?** ตอนเช้าตื่นขึ้นมาก็ลุกขึ้น เช็ดน้ำตาลในเลือด นั่งสมาธิ กำหนดจิตเป็นอานาปานสติ...ที่พยายามทำก็คือ นั่งสมาธิตัดต่อกัน ๓ ชั่วโมง นั่งอยู่คนเดียว ฟุ้งฟุการนั่งนาน ๆ ให้ได้ ช่วงหลังเป็นพระไม่ค่อยได้นั่งนาน ๆ มาหลายปีแล้ว...เมื่อนั่งสมาธินาน ๆ สมาธิลึก ๆ พอสมควร แล้วก็มีความเข้าใจว่า เรื่องของจิตภาวนา มันเป็นเรื่องของจิต จิตจะบริสุทธิ์ หรือไม่บริสุทธิ์อยู่ที่จิต จะเป็นพระหรือฆราวาสไม่สำคัญ เรื่องทางกายเป็นเรื่องสมมุติ **ตอนที่เริ่มรู้ว่ามีความรักกับคุณแอน แล้วต้องข่มจิตใจบ้างไหม? อย่างไร? ไม่เลย อยู่ในอาการสงบ** ปกติอาจารย์เจริญมรณสติดอยู่ทุกวัน และใช้ชีวิตเป็นวัน ๆ ก่อนนอนทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ใช่มาคิดว่า ๓๘ พรรษาแล้วได้อานิสงส์ อาจารย์ไม่ยึดติดกับสิ่งเหล่านี้ แต่อุดมการณ์เหมือนเดิม อาจารย์ใช้คำว่า ครอบครวัประเทศไทย ครอบครวัมนุษยชาติ

คำสัมภาษณ์ของอดีต**พระมิตซูโอะ**สะท้อนให้เห็นถึง “ปัญญา” หรือฉลาดทางอายตนะ ๖ (ฉฬายตนะ) มีน้อยมาก ๆ เมื่อเทียบกับความฉลาดแบบเฉกา หรือฉลาดด้วยอกุศล หรือกิเลสพาไป ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสอุปมาภิกษุผู้ไม่ฉลาดในอายตนะ ๖ ของตน ย่อมไม่ต่างอะไรกับแมวตะกละถูกหนูที่ตัวเองกลืนกินเข้าไป กัดลำไส้ภายในจนแมวตาย เพราะรีบกลืนกินอย่างตะกละตะกลาม ทำนองเดียวกับภิกษุที่ได้เห็นมาตุคาม แล้วเกิดราคะเลียบแทงจิตใจ ย่อมถึงความตายจากอริยวินัย ต้องเวียนกลับคืนสู่เพศต่ำแห่งคฤหัสถ์

จึงน่าเสียดายผู้ที่มุ่งฟังเอาแต่ “จิตภาวนา” อย่างเดียว พอลืมตาออกจากภาวนา ก็หาได้มีปัญญาฉลาดรู้เท่าทันในอายตนะ ๖ ทั้งหมดมากพลู บุหรี น้ำชา กาแฟ ระเบิดเฮมาเสพกันเต็มที่ และสุดท้ายก็จะไปจบกันที่นารีพิฆาตอย่างเสียชาติเกิดไปอีก ๑ ชาติ เมื่อศีลวิบัติ ย่อมพาวิปลาสและปัญญาวิบัติ (เฉกา) จนเห็นเพศฆราวาสเป็นประโยชน์ต่อครอบครวัมนุษยชาติได้ดีกว่าเพศบรรพชิต ดังนั้นเป็นต้น

ข่าวนักการเมืองผู้แสนฉลาดต้องจ่ายสตางค์ให้กับนักร้องสาวที่มานั่งกินข้าวด้วยครึ่งละ ๕ แสน ทั้ง ๆ ที่ยังมีผู้คนอดอยากอีกมากมาย นี่แค่กินข้าวเพราะไม่ฉลาดรู้เท่าทันในอายตนะ ๖ ก็ยังหายนะได้ปานนี้ คงไม่ต้องกล่าวถึงความฉลาดแบบเฉกาที่กินบ้านกินเมือง จะทำลายชาติบ้านเมืองได้ขนาดไหน!

๒

● จริงจัง ตามพ่อ

• จำลอง •

เมื่อกลางเดือนตุลาคมที่ผ่านมา มีการจัดงานรำลึก อาจารย์ป่วย อึ้งภากรณ์ เปิดเวทีเสวนาที่หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หัวข้อ “มหากาพย์จำนำข้าว สุ่มหกรรรมกอบกู้สุจริต”

รุ่งขึ้นเป็นข่าวใหญ่ดังไปทั่วประเทศ “หม่อมอุ้ย ยืนหนังสือ ยิ่งลักษณ์ ยกเลิกจำนำข้าวที่ขาดทุนมหาศาลถึงสี่แสนสองหมื่นล้านบาท” “หม่อมอุ้ย” เป็นชื่อเล่นที่รู้จักกันทั้งบ้านทั้งเมืองชื่อจริงคือ ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล อดีตรองนายกรัฐมนตรี และอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง แฉตัวเลขขาดทุนในวงเสวนา ใครได้ข่าวต้องเชื่อแน่ ๆ ถ้าไม่กล้าจริง ไม่รู้จริง หม่อมอุ้ยไม่พูดเป็นอันขาด

วันต่อมา คนที่กำลังดำรงตำแหน่งเดียวกับตำแหน่งที่หม่อมอุ้ยเคยเป็นตำแหน่งเดียวกันเขียน “รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง” คือ คุณกิตติรัตน์ ณ ระนอง ที่เคย “โกหกเรื่องใหญ่ ๆ มาแล้ว และแก้ตัวข้าง ๆ คู ๆ ว่า “โกหกสีขาวไม่เป็นไร”

คุณกิตติรัตน์บอกว่า ไม่ได้ขาดทุนมากเท่านั้น แต่ก็ไม่ยืนยันว่าแล้วจริง ๆ นะรัฐบาลขาดทุนเท่าไรได้แต่พยายามหยันว่าหม่อมอุ้ยไม่ได้เรียนทางบัญชีมา อย่าแหยม

หัวข้อเสวนาบางไว้ชัดว่า เรื่องการรับจำนำข้าวที่ขาดทุนเป็นประวัติการณ์นับแต่มีประเทศไทยมาสาเหตุใหญ่คือการทุจริต วิธีแก้ต้องมุ่งกอบกู้ความ

สุจริตให้กลับคืนมา หัวข้อการเสวนาจึงลงท้ายว่า “สุ่มหกรรรมกอบกู้สุจริต” ถ้าปล่อยให้ทุจริตต่อไปชาติถูกทำลายแน่ นัยปกของ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้เฉลยชัดเจนต่อคำถามที่ว่า

“ความฉลาดทำไมทำลายชาติได้?”

คำ “เฉโก” รู้จักกันทั่ว ๆ ไปว่าหมายถึงทุจริตในตำราใช้คำว่า “เฉกา” “เฉกา” ตรงข้ามกับ “ปัญญา” “เฉกา” ฉลาดอย่างมีกิเลส ส่วน “ปัญญา” นั้นฉลาดอย่างไร้กิเลส

“เฉกาแก่งกิเลสพา รู้ยิ่ง ตลอดเลย ส่วนกิจปัญญา ไชริ ฉลาดไร้กิเลสปน”

ต้องแก้ที่การศึกษาให้ฉลาดด้วย สุจริตด้วย ประเทศชาติจึงจะปลอดภัย

“การศึกษาต้องแก้ ฉลาดให้เป็นธรรม”

☞

▶ บ้านปานาคอย

จำลอง

กองทัพกลับให้ประชาชนต้องออกมาชุมนุม เรียกร้องให้ทหารทำหน้าที่ประชาชนที่ออกมาชุมนุมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและผู้สูงอายุ เสริมด้วยนายทหารนอกราชการ

▶ ธรรมคาของโลกจะได้

ไม่ต้องโสกสลด สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

รัฐสภาใช้อำนาจยับยั้งความเป็นธรรม ฝ่ายบริหารกลับอ้างไม่เกี่ยวข้องกัน

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๕๐ เดือน พฤศจิกายน ๒๕๕๖

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : ความฉลาดทำไมทำลายชาติได้? สไมย์ จำปาแพง
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว จริงจ้ง ตามพ่อ
- 5 คุณนิคคิดหน่อย จำลอง ศรีเมือง
- 6 จากผู้อ่าน บรรณาธิการ
- 8 บ้านป่านาดอย บรรณาธิการ
- 12 สีสันชีวิต(ประมวล เพิ่งจันทร์) จำลอง
- 20 การ์ตูน ทิม สมอ.
- 22 ข้าพเจ้าคิดอะไร วิสูตร
- 28 คิดคนละชั่ว สมณะโพธิรักษ์
- 34 ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง แรงรวม ชาวหินฟ้า
- 36 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน ฟ้าสาบ
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
- 42 เรื่องสั้น สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
- 47 เวทีความคิด เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
- 48 ชีวิตนี้มีปัญหา นายนอก ทำเนียบ
- 58 ซาดกทันยุค สมณะโพธิรักษ์
- 61 แค่คิดก็หนาว...วี ฌวมพุทฺธ
- 62 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว??? นายชิง วินเทอร์
- 66 พุทธศาสตร์การเมือง พิมลวฑ์ ชูโต
- 69 ชีวิตไร้สารพิษ ฌวมพุทฺธ
- 72 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา สร้อยเกวียน
- 76 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน สุชัย เศรษฐบุญสร้าง
- 78 กติกาเมือง ฟอด เทพสุรินทร์
- 80 ปิดท้าย ประคอง เตกฉัตร

กองรับใช้บรรณกพ
ศูนย์ เศรษฐบุญสร้าง
สัมพันธ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อยคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อยนบ บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
คู่เสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย
กัณฑ์ ๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๕๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์

๖๕๕ ข.นวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๕๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

สีสันชีวิต
การหาเงินตรา
12 ที่ไม่คิดถึงคุณธรรมจะแพร่ระบาด
เรายกย่องให้เกียรติคนรวย
โดยไม่ได้คิดว่าเป็นความรวย
ที่เกิดจากความเห็นแก่ตัว นี่คือนันตราย

มติชน ๒๒ ต.ค.หน้า ๑๒ มีเรื่อง “มรณกรรม” ๒ กรณี ชวนให้น่าขบคิด ทั้งนี้เพราะมรณกรรมทั้งสองรายเป็น “อติวินิบาตกรรม”...การฆ่าตัวตาย

ผู้ตายทั้งสองรายเป็นชายทั้งคู่ แต่อายุต่างกันมาก รายหนึ่ง อายุ ๒๗ ปี อีกรายหนึ่ง อายุ ๕๘ ปี

“ดร.พหลฯอวยชัยปลัดชีพ” เมื่อ ๒๐ ตุลาคม พ.ต.ท.วีระ งามเลิศ พงส.สน.พหลโยธิน รับแจ้งเหตุ ตำรวจยิงตัวตายในห้องพักชั้น ๕ แพลต ๔ ข้าราชการตำรวจ ซอยวิภาวดีรังสิต ๔๐/๒ ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร กทม.จึงร่วมกับแพทย์เวรโรงพยาบาลตำรวจไปปฏิบัติหน้าที่ พบศพ ส.ต.อ.นุ แก้วลำอาจ อายุ ๒๗ ปี ลังกัด กก.๑ สายตรวจ บก.ตปพ.(๑๙๑)นอนเสียชีวิต ร่องรอยกระสุนเข้าขมับขวา พบปืนพกขนาด ๙ มม.ของผู้ตาย สอบถามนางสายทิพย์ เพื่อสูงเนิน แม่ของผู้ตาย ไม่รู้ว่าลูกมีปัญหาอะไร เคยได้ยินแต่แฟนสาวคุยให้ฟังว่าเบื่อหน่ายงาน พ.ต.อ.ชาติรี กาญจนกันติ ผกก.สน.พหลโยธิน สอบถาม ผบ.หน่วยและเพื่อนร่วมงานแล้วยังไม่รู้สาเหตุ เพราะปกติเป็นคนร่าเริง ไม่เคยบ่นเรื่องทุกข์ร้อนให้ใครฟัง สอบถามแฟนสาวก็ไม่มีเรื่องอะไร

“พระเศียรหนักยิ่งตัวตายคากุฏิ” เมื่อ ๒๑ ตุลาคม ร.ต.ท.เทอดไท ธนณรงค์ พงส.สภ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี รับแจ้งว่าพระลูกวัด วัดพระศรีสุวรรณาวาส ต.ทุ่งทอง อ.ท่าม่วง ใช้อาวุธปืนยิงตัวตายในกุฏิ จึงไปตรวจสอบสวนพร้อมด้วย พ.ต.อ.ธีระเดช อธิภักกุล ผกก.และแพทย์รพ.ท่าม่วง ที่ห้องพักกุฏิ พบศพพระสุชาติ สุวรรนศรี อายุ ๕๘ ปี พบอาวุธปืนลูกซองสั้นเบอร์ ๑๒ อยู่ข้างตัว มีรอยถูกยิงที่หน้าอกซ้าย กระสุนตัดชั่วหัวใจ มีเขม่าดินปืนที่บาดแผลและที่มือขวา ที่ห้องไม่มีร่องรอยการต่อสู้ รื้อค้นทรัพย์สิน สันนิษฐานว่าตายแล้วประมาณ ๓-๔ ชม.สอบสวนเบื้องต้นพระสุชาติมีอาการเครียดอย่างหนักเพราะยังไม่ลืมเหตุการณ์ที่เห็นอดีตเจ้าอาวาสวัดอินทารามถูกฆ่าจนต้องเข้า

รับการรักษา ต้องกินยาแก้ปวดหัวตลอดมา ช่วงป่วยวันเกิดเหตุ ยาแก้โรคประสาทหมดไม่มีใครไปซื้อให้ กระทั่งเวลาฉันทเพลปรากฏว่าไม่ได้ไปร่วมฉันด้วย

ฝ่ายหนึ่งอยู่ทางโลก ทำหน้าที่ทางโลก อีกฝ่ายหนึ่งอยู่ทางธรรม ต้องทำหน้าที่ทางธรรมตามรูปแบบกำหนดเป็นกฎเกณฑ์

ตำรวจจะทำผิดอะไรหรือไม่ ยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริง แต่ “พระมีอาวุธปืนผิดกฎหมายไว้ในครอบครอง” นี่ชี้ผิดชัด ๆ เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นกับพระที่อยู่เฝ้าวัดในปกครองของเจ้าอาวาสได้อย่างไร?

เรื่องสงฆ์ผิดศีลผิดธรรม...ไม่ต้องพูดถึงหรือครับ กระดากจังเลย!

คนครองผ้ากาสาพัศตร์ ลากจูงกันด้วยศีลด้วยธรรม ก็ยังยากจะพ้นปากขุมนรก ครั้นสิ้นลมแล้วยังมีผู้รอดอุตรีมนุสธรรมใช้สายสิญจน์โยงโลงศพเดินนำไปสู่แดนสวรรค์ได้อีกกระนั้นฤ?

ชีวิตวัยเยาว์เคยเป็นเด็กวัดตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้น ครั้นเข้ามาเรียนในเมืองกรุง ก็ไม่พ้นเป็นเด็กวัดอีกนั่นแหละ ที่อยู่กับวัดอยู่กับพระ จึงนับว่าผูกพันและมีพระคุณต่อชีวิตที่จะต้องน้อมรำลึกเป็นนิมิต

เมื่อรับราชการตำรวจ ก็ตั้งมั่นจะเป็นข้าราชการที่ดีเพื่อสนองพระคุณแผ่นดิน และอดทนอยู่ในระบบได้ด้วยอายุราชการเพียง ๒๐ ปี อายุตัว ๔๕ ปี ก็จำใจอำลาชีวิตราชการ แต่...ยังไม่ทอดทิ้งภารกิจที่ต้องรับผิดชอบต่อ ชาติ-ศาสนา-กษัตริย์! แม้ไร้สิทธิได้รับเงินบำนาญเลี้ยงชีพ

ข่าวตำรวจยิงตัวตาย รู้สึกสะเทือนสะทอนใจ ในฐานะที่เคยเป็นสารวัตรใหญ่มาแล้ว ๓ แห่ง ๔ ปี ซึ่งต้องคลุกคลีใกล้ชิดกับกำลังพลหลากหลายระดับ พร้อมทั้งครอบครัว ความจริงใจซื่อตรงต่อกันความใกล้ชิดผูกพัน ความอบอุ่นของครอบครัวตำรวจด้วยกันเอง เป็นเหตุปัจจัยสำคัญยิ่งของสังคมในหน่วยงานภายในของตำรวจ เพราะ ผบ.หน่วยบางคนเคียวเอาแต่หน้า เอาแต่ผลงานผลเงินใส่ตัวไม่ใส่ใจชีวิตจิตใจความเป็นอยู่ของผู้น้อยเลย!

ไม่ว่าแล้วสังคมสงฆ์ยุคนี้เป็นอย่างไร จึงหละหลวมถึงขนาดมีพระหลงหุหลงตาหลงทางธรรมถึงขนาดมีปืนเลื่อนไว้ในครอบครองได้! ❏

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ใจมาแต่ตัวยัง

ยาย สูงวัย อยู่ไกลถึงห้วยขวางใจอยากจะมาวัดแต่ก็มาไม่ถึงสักที ได้แต่โทรมาแจ้งว่าให้ลูกสาวโอนเงินค่าสมาชิกผ่านธนาคารมา ๕๐๐ บาท และขอโทษหนูศิลปินิท ผู้จัดการสำนักพิมพ์ด้วยที่ตั้งใจจะมาวัดที่ไรก็ได้มาสักที แต่ก็ส่งหนังสือไปให้ตามปกติ เพราะยายติดตามอ่านอยู่ตลอด

- วยตึก ห้วยขวาง กทม.

☞ *ขอบพระคุณครับ แคใจมาแต่ตัวยังแค่นี้ “เราคิดอะไร” ก็ซุ่มซิ่นใจเหลืออันแล้ว หากมีโอกาส “มาวัด” วันไหนขอโอกาสให้หนูศิลปินิทได้ต้อนรับสมาชิกสูงวัยด้วยนะขอรับ*

อนุโยกนาสาธุ!!!

คุณสายใจ ไชยมุติ แจ้งให้ทราบว่าคุณอาการที่เกิดจากอุบัติเหตุรถยนต์ชนขาหัก อาการสาหัสต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาล ไม่คิดว่าตัวเองจะกลับคืนสู่สภาพเดิมได้ง่ายนัก ค่อยยังชั่วแล้วแต่ตั้งใจไว้หลังจากรักษาตัวคราวนี้แล้วจะกินมังสวิรัตตลอดชีวิตถวายพ่อท่าน สมณะและสิกขมาตุ ซาบซึ่งชาวอโศกที่วางภาระการงานส่วนตัวไปช่วยงานของชาติบ้านเมือง แม้ตัวเองตอนนี้ยังมาร่วมแรงไม่ได้ก็ขอเป็นกำลังใจให้คะ:

- สายใจ ไชยมุติ พังงา

☞ *มีมิตมิตย้อมมีสว่างไสวฉันใดมีชั่วร้ายย้อมมิติงามฉันนั้น คุณสายใจประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บหนัก เป็นเหตุจุดประกายจิตวิญญานให้เห็นธรรมและพลิกผันชีวิตประกาศสัจจะหลังจากการรักษาตัวคราวนี้แล้วจะกินอาหารมังสวิรัตตลอดชีวิต ถวายเป็นปฏิบัติ (ธรรม) บูชาพ่อท่านหรือพ่อครู สมณะ และสิกขมาตุ ขอเป็นกำลังใจให้คุณสายใจ “บรรลุ” มังสวิรัตเทอญ*

ก้อแต่อย่างกอดกั๊ง

ขอ “บน” แต่ไหนแต่ไรมาที่ติดตามความเป็นไปของสังคมไทย “ท้อ” วิธีการแก้ปัญหาของหน่วยงานภาครัฐ และคิดว่าวิธีการที่ใช้อยู่ แก้ปัญหาไม่ได้ เรื่องอะไรจะแบกโลกไว้บนหัวละบ้านเมืองนี้มีไซ้ของฉันคนเดียวเอาตัวรอดก็พอแล้วแต่วันนี้สำนักการเอาภาระของสังคมมันเริ่มผุดขึ้นมา และเพิ่มมากขึ้นจนเป็นภาวะปกติ แรก ๆ ก็ทุกข์อึดอัดขัดเคืองกับคนที่ไม่เอาภาระ ทั้งยังเป็นผู้สร้างภาระ มากกว่านั้น ยังบ่อนทำลายสังคมสารพัดวิธีอีก อ้าว! จะเป็นคนดี ทำไม่ต้องทุกข์ด้วยละ เราแบกโลกไว้ทำไมนะ ต่อมา ความรู้สึกค่อยแปรไป เอาภาระส่วนตัวไปด้วยควบคู่กับภาระสังคมได้พร้อมทั้งประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ผิดฝนปรึบใจวางใจอ่านใจตนไปด้วย เข้าทำแะทำงานได้เยอะขึ้น ไม่ได้มีแต่ความคิด แต่มีความจริงแท้ปรากฏ สิ่งดี ๆ ขึ้นมากมายในสังคม ดีใจที่มี “เรา” ตัวน้อย ๆ มีส่วนร่วมใน “จดหมายเหตุเล่มน้อย ๆ ของพ่อท่านเล่มนี่”

- จำเป็นต้องอ่าน กทม.

☞ *บางที่เราก็ดกอยู่ในภาวะจำยอมเพราะไม่มีทางเลือกไม่มีทางคืนรนให้พ้นได้หรือคลี่คลายได้ แต่ก็ใช้ว่าเรายินดีกับสภาวะนั้น ในขณะเดียวกันก็ใช้โอกาสนั้นให้เป็นประโยชน์เพื่อการ “บรรลุ” เป้าหมายของครวม*

เณรพุทธ-เณรมา?

พระชัยอำเภอก อยาก “เลื่อนตำแหน่ง” ต้องแขวนไว้ อยากมีกำไรต้องบูชา ครั้งแรกแปลกใหม่กับตำนานกับพระชัยวัดช้างพุทธศักราช ๒๕๕๖ พระชัยอำเภอก รุ่น “เลื่อนตำแหน่ง” สูดยอดแห่งพุทธศิลป์-พุทธคุณ-พุทธศาสตร์ ประกาศ ๓ ความยิ่งใหญ่ในการจัดสร้างตามตำรับสมเด็จพระ

พระสังฆราช(แพ)ชนวนแท้ของเก่ามรดกตกทอด จาก“ท่านอาจารย์หนู นีรันดร์ แดงวิจิตร” ปรมาจารย์การแต่งพระกริ่งไทยสายวัดสุทัศน์ มหาพิธีที่ไม่เหมือนใคร จัดใหญ่จัดเต็ม ๙ มงคลฤกษ์เข้มขลัง พระเกจิอาจารย์ดัง พระมหาเถรจารย์ไทยพร้อมใจรวมพลังนั่งปรกอธิษฐานจิตชนิดไม่มีหยุดปลุกเสกกันแบบสุด ๆ และสด ๆ ตลอด ๗ วัน ๗ คืน ในโบสถ์ศักดิ์สิทธิ์ของวัดข้าง ๆ นี่คือโฆษณาจาก หน้าหนึ่ง น.ส.พ.ใน กทม.เมืองพุทธ

วันรุ่งขึ้นก็มีข่าวที่ชาวไทยต่างสุดเศร้าสลดที่สมเด็จพระสังฆราชสิ้นพระชนม์ ในขณะที่เดียวกันหันกลับมาดูงานศาสนาในประเทศไทยที่สมเด็จพระสังฆราชทรงรังสรรค์ไว้ นั่น คณะสงฆ์ได้เอาภาระรับผิดชอบสมควรแก่หน้าที่ขององค์กรหรือไม่เพียงไร

• พุทธ นอกประเพณี กทม.

๘ บุคนี้ประชาธิปไตย รัฐธรรมนูญ ศาสนาการเมืองการปกครอง และการรับราชการทันสมัยถึงกับ ใครอยากเลื่อน “ตำแหน่ง” ต้องแขวน “พระชัยอำเภอ” รุ่นเลื่อนตำแหน่ง มรดกตกทอดจาก “ท่านอาจารย์หนู นีรันดร์ แดงวิจิตร” ปรมาจารย์พระกริ่งไทยสายวัดสุทัศน์ จึงจะได้เลื่อน ? เรื่องนี้จริงหรือไม่จริงแค่ไหนผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายเหล่านั้นแหละชาบซึ่งแกลใจดีและพร้อมกันนี้ก็จะได้รู้กันว่ายามนี้ไทยใช่เมืองพุทธแท้แน่ๆ

พิษไอหิวเขียง

วันก่อนโน้นฟังคณะกรรมการ (กมธ.) วิสามัญร่าง พ.ร.บ.นิรโทษกรรม ทนไม่ไหว ปิดทีวีไปหาซื้อของดีกว่า เพื่อใจจะพ่อนคลายลง ... ทำไมหน้าด่านขนาดนี้ นึกจะทำอะไรก็ทำ คิดว่าประชาชนเป็นอะไร มีข่าวว่านายหัวเขียงถูก

นายใหญ่เรียกตัวไปพบด่วน เพื่อให้แก้ไขกฎหมายนิรโทษยกแข่ง ปล้นประเทศไปก็แสนล้าน ยังไม่รู้จักพอ ยังไม่ยอมรับผิดชอบอะไรอีก ไม่มีเจตนาอื่นนอกจากคนที่อยู่แดนไกลหนีคดีอยากให้เกิดสงครามกลางเมืองแน่นอน...มันบ้าไปแล้ว!

• ไทยชายแดน

๙ กลุ่มเสื้อแดงนำโดยสมบัติ บุญงามอนงค์ หรือ บ.ก.ลายจุด แกนนอนกลุ่มวันอาทิตย์สีแดงจัดกิจกรรมคัดค้านร่าง พ.ร.บ.นิรโทษกรรมเหมาโดยผูกผ้าแดงที่ป้ายราชประสงค์แสดงสัญลักษณ์ที่บริเวณแยกราชประสงค์เมื่อ ๒๗ ต.ค. ๕๖ ขณะเดียวกันพะเยาว์ อัครชาติ มารดาของ น.ส. กมนกเขต พยาบาลอาสาที่เสียชีวิตจากเหตุชุมนุมการเมืองในวัดปทุมวนาราม เมื่อ ๑๙ พ.ค. ก็ออกมาค้านสุดตัวพร้อมบอกคนที่น่าจะต้องเสียสละมากกว่าใครอื่นก็คือทักษิณนั่นแหละ !

๑๐ USSDNARTIGAS

“เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๕๐ อย่างเข้าปีที่ ๒๐
แถมฟรี “รู้คนซิงสุข รู้ทุกซิงสัตว์”

งานศิลปะสมโภช ที่สวนลุมพินี ปี ๒๕๒๔

งานเพื่อชาติ หมู่บ้านดูไป ที่สวนลุมพินี ปี ๒๕๕๖

๒ ดิยวนี้คนบ้านป่าอย่างผมเข้ากรุงทุกอาทิตย์ ไป พุดที่เวทีสวนลุมตามที่เล่าให้ฟังใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้ว ไปสวนลุมนี่ถึงเมื่อ ๓๒ ปีก่อน ปี พ.ศ.๒๕๒๔ ชาวอโศก จัดงานเผยแพร่ธรรมะ ที่เดียวกันคือ สวนลุมพินี ชื่องาน ศิลสมโภช

พวกเราเข้าสวนลุมคราวนี้แตกต่างจากคราว นั้น แทนที่จะต้องเดินไปไกลถึงเกาะลอยสวนลุม พอเดินเลยพระบรมรูปล้นเกล้ารัชกาลที่ ๖ ไป นิดเดียว ก็ถึงเวทีที่จัดงานแล้ว ที่พักอาศัยก็ สะดวกสบายกว่ากันมาก งาน “ศิลปะสมโภช” “นอนกลด” แต่การชุมนุมคราวนี้ “นอนเดินท์” ฝนจะตก น้ำจะท่วมก็ไม่ทุกข์ อยู่รวมกันเป็น

หมู่บ้านชื่อเก้เก้ “หมู่บ้านดูไป”

ผู้ที่ไปร่วมงานก็มากกว่าอย่างเทียบกันไม่ได้ มีหน้าข้าสะดวกอย่างยิ่งในการให้ความรู้ทางธรรมะ พุดบนเวทีถ่ายทอดทางโทรทัศน์ ได้ยินและได้เห็น กันทั่วทั้งผู้ที่ชุมนุมและผู้ที่ไม่หน้าจอยู่ที่บ้าน คราวที่แล้วขนาดเป็นงานเล็กมากและอยู่ที่ สวนลุมไม่เกินอาทิตย์ งานศิลปะสมโภชยังดึงดูด ญาติธรรมใหม่ ๆ ไปเข้าวัดชาวอโศกได้หลายคน ญาติธรรมใหม่จำนวนไม่น้อยเกิดทางธรรมเพราะ ไปสวนลุมคราวนั้นแท้ ๆ

ตอนที่เขียนต้นฉบับอยู่นี้มีเรื่อง “ร้อนจัด” เกิดขึ้น ๒ เรื่องซึ่งไม่รู้ว่าจะลงเอยอย่างไร เมื่อ

“เราคิดอะไร” ฉบับนี้ถึงมือท่านผู้อ่านก็คงทราบผลแล้ว เรื่องแรกคือการออกกฎหมายนิรโทษกรรมซึ่งผ่านวาระ ๑ ของการประชุมสภาไปแล้ว จะเร่งรีบให้ผ่านวาระ ๓ ต้นพฤศจิกายน เป็นเรื่องฮือฮากันไปทั้งเมือง จะเป็นกฎหมายที่ประหลาดที่สุดในโลก ใครฆ่าทหารและประชาชนตาย ใครเผาบ้านเผาเมือง เผาศาลากลางจังหวัด ใครโกงชาติมากมายเท่าไร ล้วนแล้วแต่จะได้รับการยกโทษหมด

ภาพแนวหน้า

กฎหมายนิรโทษกรรมนี้นักโทษชายทักษิณจะได้รับประโยชน์มากที่สุด ที่เคยถูกศาลตัดสินให้ติดคุก ๒ ปี ก็ไม่ต้องติด รวมทั้งความผิดอีกเจ็ดแปดคดีก็หลุดหมด ทักษิณจะได้เงินคืนจากการที่ถูกยึดทรัพย์ไว้ ๔๖,๐๐๐ ล้านบาท รวมดอกเบี้ยอีกห้าพันกว่าล้าน เป็นการออกกฎหมายที่พรรครัฐบาลภูมิใจในนักหนาว่าออกกฎหมายได้สุดซอย หรือทะลุซอยเอาทีเดียว

เรื่องใหญ่อีกเรื่องหนึ่งคือ ศาลโลกจะตัดสินวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ว่าไทยจะต้องเสียดินแดนให้เขมรหรือไม่ รัฐบาลไทยเตรียมนัดเจรจาทันทีขอพิพากษากรณเขมรเหมือนเป็นลูกไล่ของเขมรทั้ง ๆ ที่ไทยมีกองทัพที่แข็งแกร่งกว่าเขมรชนิดเทียบกันไม่ติด แลนยานภาพของกองทัพเป็นพลังในการต่อรองที่ดียิ่ง แต่กองทัพไทยวันนี้สะสมอาวุธยุทโธปกรณ์ไว้เพื่ออย่างเดียวเท่านั้น **อวดเด็กในงานวันเด็ก**

การพูดบนเวทีทำโหมงถึงโหมงเย็นวันอาทิตย์ได้ทำตามที่ทำหรือกันไว้ คือ พิธีกรซักถามเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันโยงไปถึงเรื่องราวของผมในอดีต เอฟเอ็มทีวีเชิญ **คุณอำภา สันติเมทนีดล** อดีตนักข่าวอาวุโสเป็นพิธีกรซึ่งรู้จักกับผมมากกว่า ๓๐ ปีแล้ว

คุณอำภาถามแทนท่านผู้ชมว่า เมื่อพรรครัฐบาลจะออกกฎหมายนิรโทษกรรมอย่างแน่นอน ผมจะออกมาแนะนำประชาชนชุมนุมใหญ่ไหม เพราะเคยออกมาทุกครั้งที่บ้านเมืองมีปัญหา ผมนำแถลงการณ์เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคมปีนี้อ่านให้ฟังด้วยกัน

“พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ขอแจ้งให้ทราบเพื่อยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า จุดยืนของพวกเราคือคัดค้านกฎหมายนิรโทษกรรมทุกฉบับ แม้ว่ากฎหมายดังกล่าวจะยังไม่ครอบคลุมในการนิรโทษกรรมให้กับนักโทษชายทักษิณ ชินวัตรก็ตาม”

เมื่ออ่านแถลงการณ์มาถึงตรงนี้ ใคร ๆ ก็คาดว่าผมจะต้องออกมาร่วมชุมนุมใหญ่แน่ เพราะกฎหมายนิรโทษกรรมฉบับนี้ระบุไว้ชัดว่ายกโทษทั้งหมดให้ **ทักษิณ** ผมอ่านต่อ

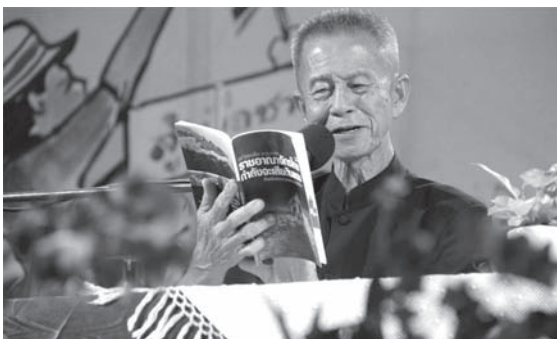
“แต่สถานการณ์ปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงไป...(ศาลมีคำสั่งห้าม “ผู้ก่อการร้าย ๙๖ คน ซึ่งผมเป็นจำเลย เป็นผู้ก่อการร้ายหมายเลข ๑ ศาลห้ามปลุกกระดมให้เกิดความวุ่นวาย หรือให้ประชาชนทำผิดกฎหมาย) แถลงการณ์ของพันธมิตรที่ผมอ่านลงท้ายด้วยข้อความว่า **“พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงมีมติอย่างเป็นทางการยังไม่เคลื่อนไหวมวลชนด้วยการชุมนุมในเวลา”**

ผมชี้แจงเพิ่มเติมว่า สำหรับผมนั้นผมไม่กลัวติดคุก เพราะติดคุกเนื่องจากการชุมนุมมากกว่าใคร ๆ ถ้าเห็นชัดว่า **ประเทศชาติได้ประโยชน์** ผมก็ออกมาสู้แน่ จะต้องติดคุกอีกก็ยอม

คุณอำภาถามว่าผมเริ่มออกมาเสียง ยอม เปลืองเนื้อเปลืองตัว ทำประโยชน์ให้สังคม ส่วนรวมครั้งแรกตั้งแต่เมื่อไร ตั้งแต่เป็นนักเรียน นายร้อยปี ๕ เมื่อ ๕๔ ปีก่อนโน้น จัดฉายหนัง รอบพิเศษเอาเงินไปสนับสนุนวงดนตรีโรงเรียน นายร้อย ทีมกีฬาโรงเรียนนายร้อยและสโมสร นักเรียนนายร้อย

แต่ถูกดำเนินคดี “ขัดคำสั่งผู้บัญชาการทหาร สูงสุด (จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์) ระหว่างประกาศ กฎอัยการศึก จำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี” ผมมีประวัติ การต่อสู้ตั้งแต่เป็นนักเรียนนายร้อยแล้ว

เรื่องที่ร้อนจัดไม่แพ้การออกกฎหมายนิรโทษกรรม คือ เรื่องปราสาทพระวิหาร ซึ่งเขมรฟ้อง ศาลโลก และศาลโลกกำหนดตัดสินวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ถ้าไทยแพ้ เราจะต้องเสียดินแดน โดยรอบปราสาทพระวิหาร ๔.๖ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๒,๘๐๐ ไร่ และพื้นที่ตามแนว ตะเข็บชายแดนระหว่างไทยกับเขมรตั้งแต่จังหวัด ศรีสะเกษถึงจังหวัดตราด ๑ ล้าน ๘ แสนไร่ รวมทั้งพื้นที่ในทะเลอ่าวไทย ๒๖,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร ซึ่งมีแหล่งพลังงาน แก๊สและน้ำมันใต้ทะเล มูลค่าถึง ๕.๕ ล้านบาท

ตลอดระยะเวลาสามสี่ปีที่ผ่านมา ภาคประชาชน เท่านั้นที่ออกมาต่อสู้ปกป้องไม่ให้ไทยเสียดินแดน ต่อสู้เป็นผลสำเร็จถึง ๒ ครั้ง ครั้งแรกจัดชุมนุมใหญ่ที่หน้าสำนักงานยูเนสโกประเทศไทย เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ซึ่งยูเนสโกกำลังประชุม คณะกรรมการมรดกโลกอยู่ที่ประเทศบราซิล ถ้า

อนุมัติให้ปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกโดย สมบูรณ์ ไทยจะเสียดินแดนให้เขมรทันที วันนั้น ผมเป็นผู้ควบคุมและกำกับดูแลการชุมนุม

ผมเป็นตัวแทนภาคประชาชนไทยเครือข่าย ต่าง ๆ ไปยื่นคัดค้านต่อ นายเอ็ดก้า ซาร์ค ผู้อำนวยการยูเนสโกประเทศไทยขณะรับหนังสือ จากผมนายเอ็ดก้า บอกผมว่าการที่ประชาชนไป คัดค้านกันมากขนาดนั้น การคัดค้านจะได้ผลแน่

ขณะที่เราชุมนุมใหญ่อยู่นั้น ตอนสาย ๆ ของ วันเดียวกันนั้น ปราบกฐาขาวไปทั่วโลกว่า นางอิรินา ผู้บริหารระดับสูงของยูเนสโกแจ้งให้กรรมการ มรดกโลกซึ่งกำลังประชุมกันอยู่ที่บราซิลทราบว่ามี การชุมนุมใหญ่เกิดขึ้นแล้วที่กรุงเทพฯ คนไทย คัดค้านอย่างหนัก นายเอ็ดก้ารีบส่งหนังสือ คัดค้านของผู้เข้าชุมนุม ให้สำนักงานใหญ่ยูเนสโก เมื่อเวลา ๑๑.๔๒ น. ตกเย็นยูเนสโกประกาศยุติ การประชุมคณะกรรมการมรดกโลก **ชาติรอด จากการเสียดินแดนเพราะการชุมนุมใหญ่ของ ประชาชนแท้ ๆ**

อีกครั้งหนึ่งที่เราช่วยกันปกป้องดินแดนเป็น ผลสำเร็จซึ่งปรากฏในหลักฐานแถลงการณ์ ฉบับที่ ๓/๒๕๕๔ ของพันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตย ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เรื่อง **ภาคประชาชนได้ต่อสู้เรื่องอธิปไตยและดินแดน อย่างเต็มที่ที่สุดความสามารถแล้ว** พันมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้จัดการชุมนุมใหญ่ เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๓ ที่หน้ารัฐสภา กรณีที่รัฐบาลได้พยายามนำบันทึกผลการประชุม ของคณะกรรมการสิทธิการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชา (เจบีซี) ทั้ง ๓ ฉบับเพื่อขอความเห็นชอบจากที่ ประชุมรัฐสภา ถ้ารัฐสภาให้ความเห็นชอบไทยจะ เสียดินแดนให้เขมรเพราะบันทึกผลการประชุม ดังกล่าวเป็นหลักฐานที่กัมพูชากล่าวร้ายประเทศไทย ด้วยข้อความอันเป็นเท็จว่าไทยเป็นฝ่ายรุกราน

แผ่นดินกัมพูชาทั้ง ๆ ที่แผ่นดินดังกล่าวเป็นดินแดนไทย อีกทั้งยังได้แนบร่างข้อตกลงชั่วคราวระหว่างไทย-กัมพูชา เพื่อให้ทหารไทยและทหารกัมพูชาที่รุกรานและยึดครองแผ่นดินไทยอยู่ต่อไปจนกว่าจะตกลงกันได้ระหว่างไทย-กัมพูชา ซึ่งเท่ากับทำให้ไทยต้องเสียดินแดนไปอย่างไม่มีกำหนดระยะเวลา ผลการประชุมดังกล่าวทำให้รัฐสภายอมจำนน ไม่สามารถประชุมลงมติให้ความเห็นชอบเจบีซีได้ ประเทศไทยรอดจากการเสียดินแดน

เป็นที่ปรากฏชัดว่าประเทศชาตินี้ “ชาวบ้านสู้แต่ทหารเฉย” พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ออกแถลงการณ์ ฉบับที่ ๔ ในวันเดียวกับฉบับที่ ๓ เรื่องทหารของจอมทัพไทยยังไม่ได้ทำหน้าที่ของตนเองในการรักษาอธิปไตยของชาติ

“...ปัจจุบันกองทัพไทยได้ถูกจัดอันดับในด้านแสนยานุภาพจากลำดับที่ ๒๘ ของโลกในปีที่แล้ว มาอยู่ในลำดับที่ ๑๙ ของโลกในปีนี้ (ปี ๕๔) เป็นลำดับที่ ๖ ของทวีปเอเชีย และเป็นลำดับที่ ๒ ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีการใช้งบประมาณจำนวนมากในการพัฒนากองทัพในรอบหลายปีที่ผ่านมา ประเทศไทยจึงมีศักยภาพทางทหารสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้านอย่างไม่

สามารถจะเปรียบเทียบได้

เมื่อทหารมีหน้าที่ในการปกป้องแผ่นดินและอธิปไตยของชาติตามรัฐธรรมนูญ ในขณะที่ศักยภาพของกองทัพมีความแข็งแกร่งด้วยงบประมาณมหาศาล แต่กลับเป็นยุคที่ประเทศไทยกลับอ่อนแอถูกรุกรานและยึดครองแผ่นดินไทยโดยต่างชาติมากที่สุดอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน”

“...การที่ทหารซึ่งมีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ และมีศักยภาพสูงในระดับโลก แต่กลับไม่ทำหน้าที่ของตัวเองจึงยอมถือเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่และปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และถือเป็นการกระทำที่ทำให้ราชอาณาจักร หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรตกอยู่ใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐต่างประเทศ ทำให้เอกราชของรัฐเสื่อมเสียไป อันถือเป็นการกระทำผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองอย่างชัดเจน

นอกจากนี้กองทัพกลับปล่อยให้ประชาชนต้องออกมาชุมนุมเรียกร้องให้ทหารทำหน้าที่ทั้ง ๆ ที่ประชาชนที่ออกมาชุมนุมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและผู้สูงวัยเสริมด้วยนายทหารนอกราชการแต่กองทัพและทหารประจำการก็ยังเพิกเฉยและไม่ทำหน้าที่ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน จึงเป็นเรื่องที่น่าอัปยศและเสียศักดิ์ศรีของกองทัพเป็นที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ของกองทัพไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทัพใช้งบประมาณจากภาษีของประชาชนเป็นจำนวนมาก แต่กลับไม่สามารถทำอะไรได้กับการถูกรุกรานและยึดครองแผ่นดินไทยโดยชาติอื่น ประเทศไทยจึงมีสภาพเหมือนไม่รู้ว่าจะมีกองทัพเอาไว้เพื่อเหตุผลใด”

ท่านผู้อ่านอาจทราบผลการตัดสินของศาลโลกก่อนอ่านบทความนี้แล้วก็ได้ ขอให้ถือว่าเป็นการบันทึกเหตุการณ์แปลกประหลาดของประเทศไทยก็แล้วกัน “ชาวบ้านสู้ แต่ทหารเฉย”

๒

บนเส้นทางของความรู้กับความจริง
เขาเดินทางหลายพันกิโลเพื่อค้นหา
จนพบในที่สุดว่า...
เป็นเส้นทางลัทธิธรรมหนึ่งเดียว
ที่เส้นทางของความรู้กับความจริง
มาบรรจบกัน.

ประมวล เพ็งจันทร์

นักสันติวิธี

เห็นภัยในวัฏสงสาร

ผมเกิด พ.ศ.๒๔๙๗ ที่เกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ออกจากเกาะมารับจ้างกรีดยาง ได้ค่าจ้างวันละ ๕ บาท พอทำงานได้ก็เก็บเงินเพื่อซื้อที่ดินปลูกยางพารา แต่ไม่ประสบความสำเร็จ จึงไปรับจ้างขายแรงงานทั่วไป ผมทำงานแถวอำเภอบ้านนาสาร ช่วงนั้นเกิดเหตุการณ์ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในปี ๒๕๑๔ ผมอยู่ในดวงอันตราย เพื่อน ๆ ก็เสียชีวิต ผมกลัว ไม่อยากทำงานต่อ ตอนนั้นอายุ ๑๗ ปี เป็นครั้งแรกที่เห็นคนฆ่ากัน เห็นคนตาย โชคดีที่จิตใจแทนที่จะเตลิดเปิดเปิง กลับนึกถึงศาสนาและมีความประสงค์อยากจะทำบวช ผมกลับบ้านที่เกาะสมุย แต่ก็เป็นไปไม่ได้อย่างที่คิด เพราะอายุยังไม่ครบบวชและแม่ก็ไม่เห็นด้วย แต่ความตั้งใจที่อยากจะทำบวชก็ขอแม่บวชจนได้ บวชเป็นสามเณรไปก่อน รอไปจนกระทั่งได้บวชเป็นพระ ดีกว่าที่จะต้องออกไปเสี่ยงอันตรายอีก

พอบวชแล้วก็ได้ไปศึกษากับหลวงปู่พุทธทาส สอบนักธรรมเอกได้ สอบเปรียญธรรมได้ ๔ ประโยคครูบาอาจารย์เห็นว่า ผมควรจะเจริญก้าวหน้า ก็สนับสนุนให้เข้ามากรุงเทพฯ ปี ๒๕๑๔ เพื่อศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์

ผมบวชเป็นพระภิกษุปี ๒๕๑๙ ก็เกิดเหตุการณ์ ๖ ตุลา ปี ๑๙ ตอนนั้น ผมเรียนหนังสือที่วัดบวร จึงมีความรู้สึกไม่อยากอยู่กรุงเทพฯต่อไปอีก แต่ท่านอาจารย์เห็นว่า ผมไม่ควรจะหยุดการศึกษา ท่านก็เลยส่งเสริม ให้ผมไปศึกษาต่อที่ประเทศอินเดียเมื่อปี ๒๕๒๐ ก็ตั้งใจว่าจะไปศึกษาทางด้านพระพุทธศาสนา แต่การศึกษาที่อินเดียเป็นระบบที่ไม่เหมือนบ้านเรา ผมไม่ได้จบปริญญาตรี เมื่ออยู่เมืองไทยจบแค่มัธยมปลาย จึงต้องเริ่มต้นเรียนปริญญาตรี ที่อินเดียไม่ได้เป็นสถานที่สำหรับนักบวช ที่จะได้ศึกษาพระธรรมวินัย สุดท้ายเรียนไปสักระยะหนึ่ง ผมก็เปลี่ยนจากสมณเพศมาเป็นคฤหัสถ์

ชีวิตที่ผันเปลี่ยน

พอดีเข้าวัยเบญจเพส อาจารย์ก็ให้กลับ ตอนนั้นผมจบปริญญาตรีและยังมีความต้องการที่จะศึกษาต่อ เพราะที่นั่นผมไม่เพียงแค่เรียนหนังสือ แต่ได้เรียนรู้วิถีชีวิตทางด้านจิตใจ แม้จะไม่ได้เป็นพุทธ แต่ผู้รู้ในอินเดียหรือนักบวชล้วนเป็นบุคคลที่เราารู้สึกว่า ถ้าได้เรียนรู้จากท่านเหล่านั้น เราจะเป็นคนที่มีคุณประโยชน์ การอยู่ในอินเดียมีคุณค่า และท่องเที่ยวไปในดินแดนที่ไม่เหมือนกับที่เราคิด ในแง่รูปแบบของอินเดียอาจจะดูไม่น่าสนใจ แต่ในแง่เนื้อหาสาระ มันมีความหมายที่สำคัญสำหรับผม เพราะสุดท้าย แม้กระทั่งสังคมอินเดีย จะไม่ได้ประกาศตนว่าเป็นพุทธ แต่เขาก็เป็นสังคมที่มีพื้นฐานทางจิตใจที่ดีมาก ผมตัดสินใจเรียนต่อจนกระทั่งจบปริญญาเอกจึงกลับเมืองไทย

เริ่มต้นจากที่เราเคยเป็นนักบวช สายลัมพันธ์เพื่อนฝูงบางองค์ที่ยังเป็นนักบวชอยู่ ผมจึงได้รับการติดต่อให้ไปสอนที่มหาวิทยาลัยสงฆ์วัดมหาธาตุ สอนอยู่ไม่นานหลังจากนั้นผมก็เดินทางไปเชียงใหม่ ไม่คิดว่าจะไปสอนหนังสือที่นั่น แต่มีความคิดว่า ควรจะทำสิ่งที่เป็นอิสระ คือผมชอบที่จะเขียน

หนังสือ และก็ได้พบกับผู้มีบทบาทในแวดวงหนังสือเสนอให้ผมเขียนหนังสือเป็นเรื่องเป็นราว ไม่ใช่เขียนแค่บทความสั้น ๆ

ที่เชียงใหม่ผมได้พบกับท่านอาจารย์แสงจันทร์งาม ผมเข้าไปคารวะท่านด้วยความขอบพระคุณ เพราะเหตุที่ท่านสร้างแรงบันดาลใจให้ผมอยากบวช ผมอ่านหนังสือของท่านชื่อ ลิลาวดี ซึ่งเป็นหนังสือนิยายอิงธรรมะ “พระเรวัตตะ” เป็นชาวบ้าน ผมเองก็เคยเป็นชาวบ้านที่ขายแรงงานถูก ๆ เมื่อท่านบวชแล้วก็สามารถพัฒนาตัวเองได้ ผมก็อยากเป็นพระเรวัตตะ และช่วงที่ผมไปนั้น อาจารย์แสงท่านจะเกษียณอายุราชการ พอรู้ว่าผมจบปริญญาเอก ท่านชวนผมสมัครเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผมรู้สึกเป็นเกียรติ จึงรับเป็นอาจารย์ที่ภาควิชาปรัชญา ตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ จนถึงปี ๒๕๔๘ รวมเวลา ๑๖ ปีจึงลาออก

แต่ความรู้สึกของผมเหมือนมีอะไรคาอยู่ในใจ เพราะถึงแม้ว่า ผมจะเปลี่ยนจากสมณเพศไปแล้ว แต่จิตของผมก็ยังมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ทางด้านมิติภายในจิต เพราะรู้ว่าจริง ๆ แล้วการเดินทางทางภายในของผมนั้นยังไปไม่ถึงไหน แม้มี

ความรู้ทางทฤษฎีปรีดีดีมากพอแล้ว และที่สำคัญ ความรู้เชิงนี้มีทั้งคุณและโทษ คุณคือสามารถทำให้เราสร้างกุศลจิตได้ แต่ในขณะเดียวกัน ตัวความคิดที่เกิดจากทฤษฎีก็เป็นอุปสรรคขัดขวางการบำเพ็ญภาวนาเพราะมันใช้ความคิดมากไป

การเดินทางสู่อิสรภาพ

การตัดสินใจก่อนที่จะเดิน ถ้าคิดคนเดียวคงไม่นานหรอก แต่ผมมีครอบครัว การกระทำเช่นนี้ไม่มีคำอธิบายและไม่ใช้มิติของสังคม ถ้าผมจะไปเรียนต่างประเทศ จากกันสักปี ๒ ปี ยังมีพื้นที่ไป เพราะความก้าวหน้าเขาอาจจะทนรอคอยได้ แต่บอกว่า จะออกจากงาน แล้วไปเดินโดยไม่กำหนดเวลา มันไม่มีพื้นที่ทางสังคมรองรับความรู้สึกเช่นนี้ ผมจึงมอบอำนาจการตัดสินใจให้กับภรรยาว่าเขาจะพร้อมเมื่อไหร่

ผมใช้เวลาเดิน ๖๖ วัน ออกจากเชียงใหม่วันที่ ๑๗ พ.ย. ๔๘ ถึงเกาะสมุยวันที่ ๒๔ ม.ค. ๔๙

สิ่งที่ได้จริง ๆ พุดเป็นรูปธรรมยาก มันไม่ใช่ความรู้เป็นก้อน ๆ ในเชิงความคิดซึ่งผมมีอยู่แล้ว ความโลภเป็นอย่างไร ความหวังเป็นอย่างไร รู้หมดทุกอย่าง แต่ใจมันยังไม่ไปถึง ถ้ามองว่า ได้อะไรบ้าง ผมก็ได้ความรู้ แล้วความรู้ที่ได้เป็นของใหม่สดหมดเลยใหม่ ก็ไม่ใช่ มันเหมือนกับว่าเป็นความรู้ที่มีเชิงคิด ทฤษฎีอยู่แล้ว เหมือนกับที่ผมเคยสอนลูกศิษย์ว่า ที่ผมสอนพวกคุณทั้งหมดเป็นความรู้เชิงความคิด ไม่ใช่ความรู้ที่แท้จริง เพราะถ้าเป็นความรู้ที่แท้จริง ผมต้องไม่โกรธไม่เกลียดใคร ผมต้องมีเมตตาต่อทุกคน ผมต้องรักทุกคนได้ ไม่ว่าจะคนคนนั้นจะทำอะไรกับผม

เพราะฉะนั้นสิ่งที่ได้คือความรู้ แต่เป็นความรู้ที่ไม่ได้หมายความว่าก่อนหน้านี้ผมไม่ได้ ผมรู้ได้ว่าการโกรธเกลียดผู้อื่นไม่ดี การหวงแหนไม่ดี แต่ใจมันไม่เป็น เหมือนกับเรารู้ว่า ความตายเป็นเรื่องปกติของชีวิต แต่วันใดที่เรารู้ว่า ชีวิตเรากำลังซำรูด ชรา เสื่อมแล้ว จิตใจของเรารู้สึกหวั่นไหว สะดุ้งกลัวอยู่ นั่นคือสิ่งที่ผมต้อง

เรียนรู้ คือสิ่งที่ทำให้ผมข้ามพ้น ความรู้สึก
เสียดาย ความรู้สึกกลัว ถามว่าผมได้อะไร สิ่ง
ที่ได้ก็คือ ความรู้สึกที่ค่อย ๆ หลุดไป ไม่มีอะไรต้อง
กลัว ไม่มีอะไรต้องหวงแหน อย่าพูดถึงทรัพย์สิน
ภายนอกเลย แม้กระทั่งร่างกาย ตอนที่ผมเดินอยู่
แล้วร่างกายมันชา รูดทรุดโทรม แรก ๆ ก็หวั่น
แต่พอเดินไป ๆ ผมก็รู้สึกว้าว โอ้! เราได้ใช้สังขาร
นี้อย่างดีที่สุดเพื่อการเรียนรู้ ถ้าเราคำนวณสิ่งที่
เราใช้ไปกับสิ่งที่เราได้มา ผมรู้สึกว่ามันเป็นเรื่อง
พิเศษ มหัศจรรย์ แม้ร่างกายต้องแตกดับ แต่มัน
แตกดับเพื่อให้เกิดความรู้แจ้งอะไรบางอย่างขึ้น
ในใจ

กินสู่อินเดียแหล่งความรู้ที่พิเศษอีกครั้ง

ผมกลับไปอินเดียเมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๐ ด้วยจุด
ประสงค์ที่จะไปขอบพระคุณชาวอินเดีย การกลับ
ไปครั้งนี้ทำให้รู้ว่าจิตของผมได้พัฒนาขึ้นมาก
จาก “การเดินสู่อิสรภาพ” ในครั้งนั้น เพราะเมื่อ
ก่อนผมอยู่ที่ประเทศอินเดียด้วยความขุ่นมัว
คับแค้น ไร้เมตตา เวลาที่มีขอทานมารบกวน มา
แตะเนื้อต้องตัว จับแขน จับขา เราจะรู้สึกโกรธ
ไม่ชอบ แต่เมื่อกลับไปอีกครั้ง ผมไม่รู้สึกอย่างนั้น
แล้ว หรือบางทีผมรู้สึกดีมาก เมื่อเวลามีคนมาไล่
ผมให้ลุกจากที่นั่งบนรถไฟอย่างไม่ถูกต้อง และ

**การโกรธเกลียดผู้อื่นไม่ดี การหวงแหนไม่ดี
แต่ใจมันไม่เป็น**

**เหมือนกับเรารู้ว่า ความตายเป็นเรื่องปกติ
แต่วันใดที่เรารู้ว่า ชีวิตเรากำลังชรา เสื่อม
จิตใจของเราจะรู้สึกหวั่นไหว สะดุ้งกลัว
นั่นคือสิ่งที่ผมต้องเรียนรู้
คือสิ่งที่ทำให้ผมข้ามพ้น**

เพราะฉะนั้นช่วงหลัง ๆ ผมจึงรู้สึกแจ่มใส
เบิกบาน กับความรู้สึกที่ยอมรับความจริงต่อ
สภาพความเสื่อมโทรมของร่างกาย และความ
เจ็บปวดที่ปรากฏในทุก ๆ ขณะที่ผมเดิน มัน
ค่อย ๆ เกิดจากแรก ๆ ที่เรามีความคิดไม่ดีไหล
เข้ามา เราก็ค่อย ๆ ปล่อยออก ปล่อยออกจากความ
เคยชินเก่า ๆ เรารู้ด้วยความคิดอยู่ก่อนแล้ว แต่
เราทำไม่ได้ แล้ววันหนึ่งเรารู้ว่าเราทำได้ เช่นเมื่อ
ก่อนนี้ถ้าให้เราไปนอนที่หลุมฝังศพ เราจะไม่กล้า
แต่ทุกวันนี้เรานอนได้อย่างมีความสุข ไม่มี
ความรู้สึกกลัวเลย นี่คือนั่นที่ผมคิดว่าผมได้มา

ผมยังมีความรู้สึกเมตตาต่อเขาอยู่ มีใจที่จะ
เสียสละให้ผู้อื่นได้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนผมจะไม่ยอม
อย่าว่าแต่ไม่ลุกเลย เราจะจัดการกับคนที่มาไล่
ด้วยซ้ำไป และอาการความรู้สึกเช่นนี้มีตลอด
เวลาที่ผมเป็นนักศึกษาอยู่อินเดีย ทำให้รู้ว่า ๑๐ ปี
ผมอยู่อินเดียเรียนรู้ได้แค่โลกย์ ๆ ผมไม่ได้เรียนรู้
ถึงสภาวะจิตใจหรือจิตวิญญาณของอินเดีย แต่
วันที่ผมคุกเข่าลงที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา ทำให้ผมเข้าใจ
อย่างลึกซึ้งซึ่งว่า การชำระบาปที่แท้จริงคืออะไร
และคำว่าบาปคืออะไร การชำระล้างคืออะไร
ความรู้สึกเช่นนี้ผมเรียนรู้ได้

เดินรอบภูเขาพระสุเมรุที่กิเบต

ในการเดินทางของผมค่อย ๆ ไต่ระดับจาก เชียงใหม่ไปเกาะสมุย ผมเริ่มสลัดตัวเองออกจาก สิ่งที่เคยครอบครองมาจากโลก ผมพบว่าสามารถ สลัดออกได้ตอนไปเดินอินเดีย ผมรู้สึกได้ว่า การ ไม่ยึดถืออะไร เป็นสิ่งที่วิเศษ มีความหมายลึกซึ้ง และตอนที่ผมเดินจากกรุงเทพฯ ไปปัตตานี มันมี มิติทางสังคม ที่ผมรู้สึกได้ว่า ผมมีชีวิตอยู่ในสังคม ความทุกข์ของเพื่อนร่วมสังคมก็เป็นความทุกข์ ของผม ความรู้สึกบางอย่างแบบนี้ มาเติมเต็มให้ ผม แม้กระทั่งผมเดินตามสายน้ำ ทำให้ผมรู้ได้ ถึงความหมายของธรรมชาติที่รับรู้ได้อยู่แล้วโดย ทฤษฎี ผมยอมรู้ถึงความสำคัญของแม่น้ำ ป่าไม้ ภูเขา ธรรมชาติ และใจของผมที่จะลึกซึ้ง แนบสนิทกับธรรมชาติอย่างแท้จริง

การเดินทางแบบนี้ค่อย ๆ บ่มเพาะมาถึงจุดจุดหนึ่ง ผมไปที่ทิเบต เกิดความหมายขึ้นในใจผม คือ ความรู้สึกขัดเคือง โกรธแค้นเงินมาก ตั้งแต่ สมัย ที่ผมอยู่ที่ประเทศอินเดีย ผมมีเพื่อนเป็นชาวทิเบต เป็นลามะ เขาบอกเล่าถึงความเจ็บปวด โหดร้าย ที่เกิดขึ้นในแผ่นดินของเขา ความรู้สึกโกรธแค้น มันฝังลึกอยู่ในใจของผม แม้ต่อมาเมื่อผมผ่าน การเดินทางมาแล้ว ผมก็ยังรู้สึกว่ามีความเศร้าที่ ติดข้องอยู่ในใจผม จึงอยากจะไปทิเบต เพราะรู้ว่า ถ้าไปที่นั่น ผมจะไม่มีความรู้สึกโกรธแค้นเหลืออยู่ในใจ

แต่ผมจะคิดเอาเองไม่ได้ ผมอยากจะไปเห็นจริง ๆ ไปเช็ค เมื่อก่อนนี้เราแพ้ ตอนนี้เรามีภูมิแล้ว การไปเดินที่เขาวพระสุเมรุ ซึ่งเป็นความเชื่อที่ฝัง อยู่ในใจชาวพุทธสายเถรวาท ศึกษาไตรภูมิ แล้ว บอกว่า ภูเขาพระสุเมรุเป็นแกนกลางของจักรวาล ภูมิทั้ง ๓ ไม่ว่าจะบายนภูมิ มนุษยภูมิ หรือสุคติภูมิ เพราะฉะนั้นความรู้เชิงทฤษฎี เชิงความคิด ผมมี หมดแล้ว ผมจึงอยากไปสัมผัส สิ่งที่เป็นเชิง กายภาพของความหมายนี้ เพื่อจะน้อมนำไปสู่ สภาวะด้านจิตใจ ถ้าจะพูดในความหมายของผม ที่จะสื่อสารกับผู้ที่สนใจทางด้านจิตวิญญาณ ผมก็ อยากจะเดินทางสำรวจภพภูมิในใจผมว่าที่ผ่านมา ถึงทุกวันนี้ ทั้งอบายนภูมิ มนุษยภูมิ สุคติภูมิ ผมได้ สัมผัสสรสของความหมายนั้นมาแล้ว นี่เป็นความ หมายที่สำคัญมาก

สิ่งหนึ่งซึ่งผมรู้โดยทฤษฎีอยู่ก่อนว่าขณะที่ เรามีสชีวิตอยู่ เรามี ๒ ส่วน คือกายกับจิต ถ้าจะ พูดภาษาให้สูงขึ้น คือ รูป กับนาม เป็นสิ่งสำคัญ ที่เราจะใช้เป็นการปฏิบัติธรรมทางศาสนา ถ้าเรา ปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม สิ่ง ที่จะเป็นความหมายก็คือสิ่งที่เป็นสภาวะ ที่เป็นการ เชื่อมโยงระหว่างกายกับจิต ผมเข้าใจว่าเป็น ประเด็นที่สำคัญ ตอนอยู่ที่อินเดีย ได้เรียนรู้สิ่งนี้ ไม่เฉพาะในมิติของพระพุทธศาสนา รูปแบบ ความคิด ความเชื่อ วางตั้งอยู่บนฐานนี้ ไม่ว่าจะ เป็นมหาวิระ ศาสนาเซน หรือฮินดู ลัทธิต่าง ๆ ก็ มีความหมาย ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียว หรือ สามารถข้ามพ้นข้อจำกัด ในความหมายเชิง กายภาพที่มีผลต่อจิตใจ เหมือนเวลาเราหิว และ รู้สึกหงุดหงิด เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมต้องการ ใน รูปแบบการเดินทาง ผมเชื่อว่ามันจะสามารถ ทำให้ ผมเชื่อมโยง กายกับจิต เป็นหนึ่งเดียวได้

มุมมอง ๕๐ ปี ๑๔ ตุลาคม การต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตย

ตรงนี้ไม่ได้บอกว่าผิดหรือถูก แต่จะบอกให้รู้ ในความหมายของผมเอง คือในสมัยที่ผมอยู่ใน

เหตุการณ์ต่าง ๆ มีสิ่งหนึ่งเป็นความรู้สึกว่า ชอบหรือไม่ชอบ แล้วสิ่งที่ไม่ชอบจะกลายเป็นพลังผลักดันให้เราพยายามเปลี่ยนแปลงหรือทำลาย เมื่อผมผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ มา มีสิ่งหนึ่งเหมือนกับที่ผมพูดถึงกรณีจีน เมื่อจีนไปเบียดเบียนทิเบต ผมถือว่าทิเบตเป็นพุทธศาสนา พระก็เป็นเพื่อนร่วมศาสนากับผม จึงรู้สึกโกรธ แล้วเวลาเราโกรธ เราก็มองไม่เห็นสิ่งที่ดีงามของฝ่ายที่เราโกรธอีกแล้ว จากการเรียนรู้ผ่านตัวเอง การต่อสู้เรียกร้องของผม เป็นพลังที่เกิดมาจากความโกรธ

โอกาสให้ความโกรธ ความเกลียดเข้ามากินเนื้อที่ในใจเรา ถ้าเรารักษาแผ่นดินไว้ได้ แต่รักษาพุทธเกษตรไว้ไม่ได้ แล้วมันจะมีประโยชน์อะไร...”

ผมรู้สึกว่ามันเป็นความหมายจริงจังสำหรับพวกเราที่เป็นพุทธบริษัททุกคน ว่าเราจะต้องรักษาหน้าที่ที่ตรงตาม แต่หน้าที่ที่ตรงตามนั้นต้องรักษาในส่วนที่อยู่ในใจเรา

ตอนผมอยู่อินเดีย ศึกษาภควัดคีตา ที่สอนให้เราทำหน้าที่ ผมจึงมองการเมืองแบบนี้คือการต้องออกมาเสียสละ ทำหน้าที่ แต่การออกมาทำ

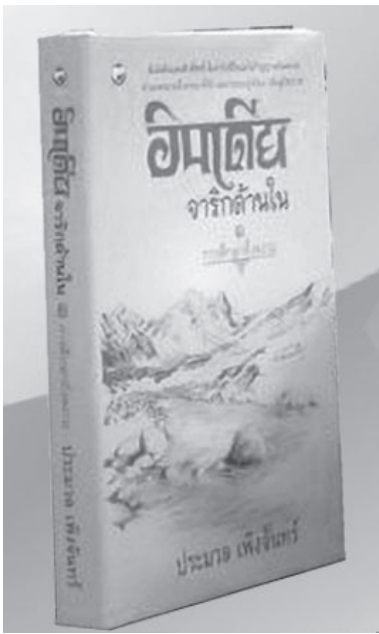
**การออกมาทำหน้าที่นั้น
จะต้องไม่ถูกผลักดันด้วยอำนาจ
ของความโกรธ ความเกลียด
ต้องมีพลังของเมตตาธรรม**

และความเกลียด แต่มีดีใหม่ที่เกิดขึ้นก็คือ ผมมีความเมตตา สงสารทั้งคนที่ถูกกระทำ แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ไร้น้ำใจต่อคนที่เขากระทำ เพราะเหตุใด เพราะในโลกแห่งความเป็นจริงก็คือต่างฝ่ายต่างกระทำซึ่งกันและกันอยู่ตลอดเวลา และนั่นคือเราไม่สามารถชำระล้างความโกรธ ความเกลียดได้ ผมนึกถึงคำพูดขององค์ทะไลลามะ ตอนนั้นท่านอายุ ๑๖ ปี ที่ท่านกล่าวกับคณะบริหารประเทศทิเบต ซึ่งขณะนั้นทิเบตวุ่นวายมาก “...เราจะทำอย่างไรที่จะได้กับกองกำลังจีน ถ้าเราทำเช่นนั้น แล้วมันจะไปทำลายพุทธภาวะ หรือพุทธกิจ หรือพุทธเกษตรในใจเราไหม ถ้าเรายกกำลังไปรบกันก็ต้องตายทั้งสองฝ่าย แล้วอย่างนั้นมันจะเป็นขบวนการบ่มเพาะโพธิกิจของเราไหม เพราะการบ่มเพาะโพธิกิจ ต้องไม่เปิด

หน้าที่นั้น จะต้องไม่ถูกผลักดันด้วยอำนาจของความโกรธ ความเกลียด ต้องมีพลังของเมตตาธรรม ผมจึงบอกว่า ในขณะที่ผมเดินนั้น ก็เพื่อที่จะออกมาจากความโลภ ความโกรธ เกลียด ถ้าเราได้ชัยชนะในการต่อสู้ แต่จิตใจของเราเต็มไปด้วยความโลภ ความโกรธ เกลียด อะไรคือความหมายของชัยชนะอย่างแท้จริง

ถ้าเรารวมตัวกันด้วยความโกรธ คือ เราใช้คุณทักษิณมาเป็นตัวตั้ง เรามีความเชื่ออยู่อันหนึ่งว่า การจะทำอะไรก็ตามต้องกระตุ้นให้เรามีพลังของความอยากเกิดขึ้น เราทำเช่นนั้นจนเป็นปกติจนเราไม่เคยรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี เพราะเราไปเชื่อว่า ด้วยพลังของการทำอย่างนี้ เราจึงสามารถเรียนรู้ สามารถจะทำทุกอย่างให้สำเร็จทะยานไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้ แต่จริง ๆ แล้ว

ผมเชื่อว่า เรายังมีพลังที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น คือพลังแห่งการเสียสละ

เรามีความเชื่อว่าจะต่อสู้กัน มันต้องโกรธ ต้องเกลียด จึงจะหักโค่นฝ่ายตรงข้ามได้ แต่ผมเข้าใจว่ามีพลังอีกชนิดที่เป็นพลังของเมตตาธรรมที่ยิ่งใหญ่และไม่มีทางแพ้ แม้ว่ากิจกรรมที่เราทำอยู่ไม่ประสบความสำเร็จข้างนอก แต่พลังที่ยิ่งใหญ่มันเกิดในตัวเรา และพลังนี้จะส่งผลให้บุคคลอื่นกระทำหน้าที่ต่อไปอีก ผมเข้าใจว่านี่เป็นสิ่งที่พวกเราชาวพุทธเห็นได้จากพุทธจริยวัตร พระพุทธองค์ มีสิ่งนี้อยู่ในเนื้อในตัวพระองค์ เพราะฉะนั้นพระพุทธคุณที่เราพูดถึงพระมหากรุณาธิคุณ ตรงนี้มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความที่พระองค์ทรงมีเมตตาอัปมัญญา ดังนั้นพวกเราจะต้องสำนึกที่จะดำเนินตามเส้นทางนี้

ชัยชนะของการต่อสู้ภาคประชาชน

ถ้าเรามองในมิติการต่อสู้ทั้งภายในและภายนอก มิติมันจะเปลี่ยนไป ข้อหนึ่ง นิยามของชัยชนะก็เปลี่ยนไป ข้อสอง เวลาของการต่อสู้ซึ่งมีความหมายกับเกม เราชินกับเกมที่ถูกกำหนดด้วยเวลา เช่น เวลาแข่งฟุตบอลเราก็บอกว่า ๙๐ นาที ครั้งแรก ๔๕ ครั้งหลัง ๔๕ แล้วเราก็เอาชัยชนะมาอยู่กับเวลาตรงนั้น เราชินกับการใช้สิ่งที่เรียกว่าการต่อสู้ หรือเกมภายใต้

เงื่อนไขของเวลา ผมจะบอกว่าเราปลดล็อกตรงนั้นเถอะ การต่อสู้ที่แท้จริงไม่มีเวลา แต่ที่สำคัญมันมีความหมายปรากฏเป็นชัยชนะอยู่ทุกช่วงขณะภายในจิต ถ้าสมมุติวันนี้เรามีความรู้สึกปรารถนาที่จะต่อสู้เพื่อปกป้องความเป็นธรรม เพื่อช่วยเหลือแก้อุปสรรคเคราะห์คนยากคนจน คนที่เขาต้องโอกาส

ผมเชื่อว่าถ้าเราไม่เล่นเกมแบบกำหนดกติกาว่าต้องชนะภายในสามเดือนสี่เดือน แต่กำลังทำหน้าที่ไปพร้อมมฤตชีวิต เสียสละความหมายอันเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา เช่น ความสะดวกสบาย เราพร้อมเพราะเรากำลังเข้าสู่สมรภูมิการต่อสู้ภายในใจของเราเองด้วย นี่คือการที่จำเป็นและสำคัญ ตรงนี้ไม่มีคำว่าแพ้ และสุดท้ายเราชนะทุก ๆ วัน ชนะรายทาง

การต่อสู้ที่แท้จริง เรากำลังต่อสู้ในสมรภูมิภายใน แล้วคนที่เป็นพระอรียะได้ก็คือท่านชนะ แต่เอาเถอะ แม้จะไม่ชนะแต่เก็บแต้มไว้ เพราะฉะนั้นเมื่อตอนที่พระพุทธเจ้าบำเพ็ญบารมีขณะที่เป็นพระโพธิสัตว์ใช้เวลาถึงสี่สองไชยกัปกับอีกมหาแสนกัป เราพูดตัวเลขนี้ไว้เพื่อจะรู้ว่าไม่ง่ายเลยกว่าจะชนะในสมรภูมิ เพราะฉะนั้นวันที่พระพุทธองค์นั่งอยู่ใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์และทรงชนะมารได้ อย่าลืมนะว่าพระองค์ต่อสู้มาแล้วสี่สองไชยกัปกับมหาแสนกัป

เงินตราคืออำนาจที่ชั่วร้าย

ตัวเงินจริง ๆ ถ้าเป็นแค่สื่อแลกเปลี่ยนผลผลิตกันเหมือนในยุคแรก ๆ ก็ไม่มีอันตรายมาก ลองนึกถึงภาพว่าเราไม่สามารถจะทำงานทุกชนิดเพื่อให้ได้เครื่องอุปโภคบริโภคที่สมบูรณ์มาได้ เราอาจจะปลูกข้าวได้แต่เราทอผ้าไม่เป็น เพราะฉะนั้นเมื่อจำเป็นต้องใช้เสื้อผ้า เราก็ต้องใช้วิธีแลกเปลี่ยนสินค้ากัน แต่ปัจจุบันเงินมีความหมายมากกว่าเงินตราในความหมายเดิมแล้ว เงินตราเข้ามาแทนที่คุณค่าความเป็นมนุษย์ นั่นคือเราไม่ได้ประเมินคุณค่าความเป็นมนุษย์จากพื้นฐาน

ของมนุษย์ธรรมอีกแล้ว เราไปประเมินจากคุณค่าของเงินตราซึ่งมีมูลค่าตามระบบเศรษฐกิจ และที่สำคัญเงินตรา นำกลั้วตรงที่ว่าสุดท้ายพอมายังจุดจุดหนึ่งไม่ว่าจะได้มาด้วยวิธีใด มันก็มีอำนาจเท่า ๆ กัน

นี่ถึงภาพคนคนหนึ่งทำงานโดยสุจริต ใช้แรงงานด้วยความขยันหมั่นเพียร กับอีกคนหนึ่งไปปล้นหรือซื้อขยาสิ่งเป็นอบายมุข สารเสพติด ได้เงินมาหนึ่งร้อยแล้วเอามาชำระหนี้ได้ตาม

การที่ทำให้เราลดทอนคุณค่าของมนุษย์ คำว่ามนุษย์คือมนุษย์ธรรม ที่เราพูดถึงเมตตา จากคะแล้วพอสุดท้ายไปถึงจุดจุดหนึ่ง เราไม่ได้มีความหมายนี้อยู่ในใจอีกแล้ว แม้กระทั่งปัจจุบันผมเข้าใจว่าเงินตราเข้ามาแทนที่ความหมายในทางจิตวิญญาณด้วย แม้กระทั่งเรื่องบุญ เราก็คำนวณค่าจากเงินซึ่งผมเข้าใจว่านี่คือความต่ำต้อย ความล้มละลายทางศติความเชื่อในทางพุทธศาสนา เพราะเราใช้เงินมาแทนค่านูญ ที่

มาถึงจุดหนึ่ง การหาเงินตรา
ที่ไม่คิดถึงคุณธรรมจะค่อย ๆ แพร่ระบาด
หมายความว่า คุณใช้ผลของเงินตรา
เป็นตัวกำหนดความหมายของชีวิต
ยกย่องให้เกียรติคนรวย โดยไม่ได้คิดว่า
เป็นความรวยที่เกิดจากความเห็นแก่ตัว
นี่คือสิ่งที่กำลังเป็นอันตรายมาก

กฎหมายเท่าเทียมกัน เพราะฉะนั้นมาถึงจุดจุดหนึ่งการหาเงินตราที่ไม่คิดถึงคุณธรรมจะค่อย ๆ แพร่ระบาด ก็หมายความว่า คุณใช้ผลของเงินตราเป็นตัวกำหนดความหมายของชีวิต ยกย่องให้เกียรติคนรวยโดยไม่ได้คิดต่ออีกสักนิดว่าความรวยที่เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นจากความเห็นแก่ตัว หรือจากการที่เขาเป็นบุคคลเช่นไร ผมเข้าใจว่านี่คือสิ่งที่กำลังเป็นอันตรายมาก

แม้ตัวเรายังสูญเสียความสามารถที่จะตระหนักได้ถึงคุณค่าเมื่อผูกติดอยู่กับเงินมากขึ้น ๆ เพราะในใจของเราจะเต็มไปด้วยสิ่งที่เรียกกันว่าความกระหายใคร่อยากที่จะมีเงิน เพราะเงินคืออำนาจในการครอบครอง ฉะนั้นคนเราเมื่อลุ่มหลงอยู่กับอำนาจในการครอบครองจะไม่เห็นค่าของมนุษย์ธรรม ไม่เห็นค่าของท่าน ไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียกว่าเมตตากันอีกแล้ว

ผมไม่ได้รังเกียจเงิน แต่ผมรังเกียจกระบวน

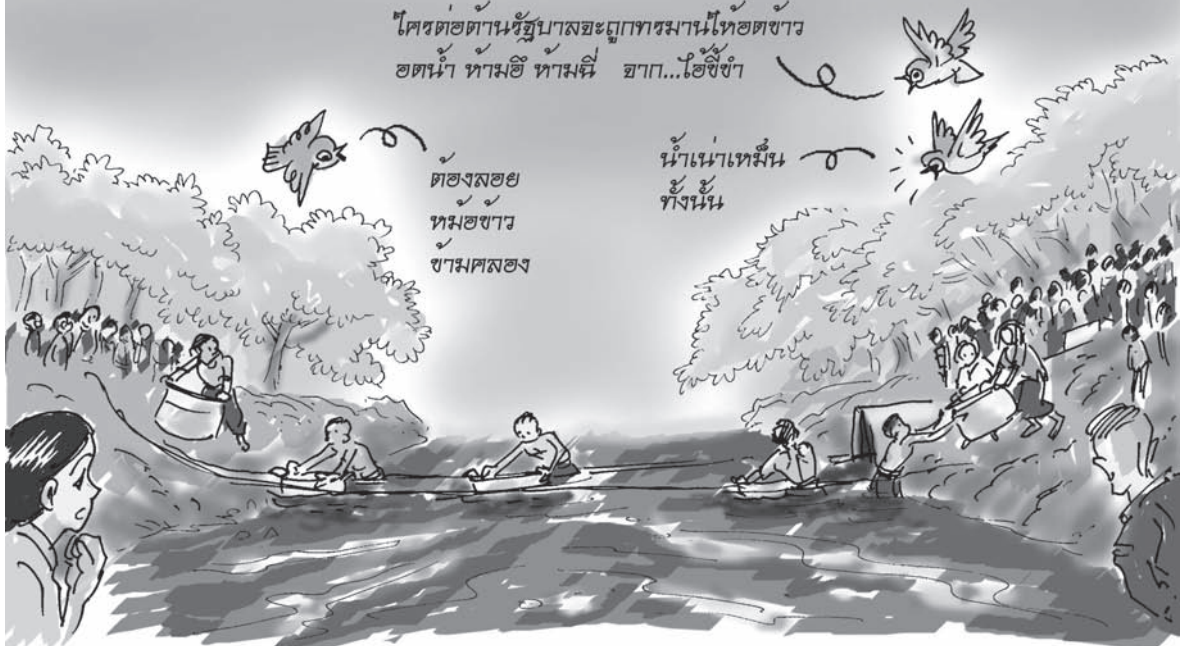
สำคัญคือเงินมาทำลายศักยภาพของความเป็นมนุษย์ เงินทำลายความแกร่ง กลายเป็นความเปราะบาง ไม่มีความสามารถจะอดทน มีจิตใจอ่อนแอ หมดสภาพ

ในพระพุทธศาสนาอาจไม่ค่อยชัดเจน แต่ในพระคัมภีร์ไบเบิลชัดเจนที่มีการกล่าวว่าเป็นการยากมากที่จะนำพาพ่อค้าหรือเศรษฐีที่ร่ำรวยเข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ ท่านใช้คำอุปมาว่า ลุงอูฐลอดรูเข็มยังง่ายกว่า ความหมายคือคนที่มีจิตมีชีวิตอยู่เพื่อหาเงิน มันปิดประตูที่จะเข้าสู่ความหมายที่ลึกซึ้ง ภาษาบ้านเราก็คือปิดประตูพระนิพพาน เพราะเขาเต็มไปด้วยความโลภ และความโลภมันเป็นตัวเราให้ขัดเคือง โกรธแค้นเมื่อใครขัดขวาง ดังนั้นคนที่ร่ำรวยมาก ๆ มีชีวิตที่น่าสงสารที่สุด เพราะเขาไม่สามารถหาความสุขกับชีวิตนี้ได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

๔๐ ปี ๑๔ ตุลาฯ ได้มาซึ่ง...ชัยชนะไทย!

ใครต่อใครในรัฐบาลจะถูกรวมานไทยตขาร
ฮตน้ำ ทามฮิ ทามฮึ ฮาก...ไฮซีง่า

ตองลฮอย
ทอมฮฮว
ฮามคลฮอง

น้ำเน่าเหม็น
ทั้งนั้น

๑. ใช้แก๊สน้ำตา กระบอง พ.ร.บ.มันคงไว้คอยต้อนรับผู้ที่มาชุมนุมประท้วงอย่างสันตือหงสา

ใครทนนรัฐบาล ฮะมีตำรวฮคฮอยคุ่มคฮอง ฮะไปงมฮงคูกคคาม
ตำว่าคาลฮอยงัฮใที่ไต้ ตามสบาย

๒. ปลอ่ยให้สมุนข่มขู่คูกคคามองคักรฮสระไต้ตามสบาย เพือรวมศูนยอำนาจให้เบ็ดเสร้ง

๓. ใช้เงินและอำนาจไว้คอยฟาดหัวให้ผู้คนเกรงกลัว ยอมเป็นข้าตลอดไป

๔. ข้าชาติไทย จะหมดไปด้วยจิตใจที่ไม่ยอมแพ้ กล้าต่อสู้ และกล้าเสียสละ ซึ่งเป็นดั่งจิตวิญญาณ วีรชน ๑๔ ตุลาฯ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๙)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตาม ระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฐัม**” นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ“**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกิยธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“**โลกุตระสังคัจจะ**” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังคัจจะ**”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**บุญนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลหระจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**”หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลหระยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลหระถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อัตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หาย ว่า มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังขะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทีไรว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสาน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้ขึ้นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสังข) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ถ้าแม้ผู้ปฏิบัติใดไม่“สัมมาทิฐิ”ตั้งแต่ขั้นต้นในคำว่า“วิญญาณ” โดยผู้ศึกษาจะต้อง“รู้เห็นวิญญาณเกิดขึ้นจากการสัมผัสของทวารฯ แต่ละทวารหรือพร้อมกันหลายๆทวาร” ต้องศึกษาจาก“วิญญาณ”ที่เกิดจริงเป็นจริงจาก“รูป”และ“นาม”ที่ต้องมี“การสัมผัส”กันอยู่ในปัจจุบันนั้น มีภาวะจริงพิสูจน์ได้ดังว่านี้

ก็ไม่สามารถยืนยันเป็นวิทยาศาสตร์ หรือแท้ๆก็ไม่ใช่“ปรมาตถธรรม”ที่เป็นความจริงสูงสุดของจิตใจ

แต่เนื่องจากผู้มีมรรคปฏิบัติหรือวิธีปฏิบัติให้เกิด“อริจิตสิกขา”ให้เป็นฌานเป็นสมาธิ ของผู้ไม่สัมมาทิฐิ นั้นปฏิบัติด้วยการปิดตาปิดหูปิดทวารภายนอกหมด แล้ว

หลบเข้าไปสร้าง“ฉาน”สร้าง“สมาธิ”อยู่ในแว้งค์ ทั้ง“รูปกาย”ทั้งหลายไปมีแต่“นามกาย”อยู่ในภายใน จึงไม่รู้แจ้ง“รูป-นาม”สัมบูรณ์พร้อม จนกระทั่งเกิด“ญาณ”สัมบูรณ์ มันต้องมี“รูป”และ“นาม”นี่ๆเป็นภาวะที่สัมผัสได้ ยืนยันอยู่ต่างๆจึงจะเรียกได้ว่า รู้รูป-รู้นาม ให้เจ้าตัวผู้รู้ “รู้ อยู่ เห็น อยู่ โทน โท เป็น ปัจจุบัน นั้นทีเดียว”(ชานโต ปัสสโต วิหริติ) การสัมผัส“รูป-นาม”อยู่ที่ไหนที่หลุดๆ เป็นปัจจุบัน ฉะนั้นเองที่ชื่อว่า“ธรรม” คือ ทรงอยู่, ทรงไว้ครบพร้อมทั้ง“รูปธรรม-นามธรรม”

ถ้าไม่ครบพร้อมเช่นนั้น ก็ไม่สามารถรู้แจ้ง“รูปนาม”ในขั้น ๕ ครบครัน จนกระทั่งเห็นแจ้งว่า ในโลก ในคน ในวิภูฏสงสารที่เต็มไปด้วย“สุขัลลิกะ”และ“ทุกขอริยสัง”นั้นว่า มีแต่“รูป”กับ“นาม”เท่านั้นที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน “เกิด-ดับ”ๆๆ อยู่ด้วยอวิพพา

ถ้าขาดการเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”แก่กันและกันแล้ว ก็ไม่มี“ธรรม” ไม่มีอะไร“ทรงอยู่”(ธรรม)ให้เรียนรู้เพื่อ รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“สังจะ” ความจริงที่เป็นทั้ง“สมมุติสังจะ” และ“ปรมาตตสังจะ”บริบูรณ์ได้

“ความดับแห่งกองทุกข์ทั้งหมด”จึงปรากฏขณะมี“เหตุ”ภายนอกอยู่ที่ไหนที่หลุดๆนั้น ให้เราผู้แจ้งเห็นจริงอยู่ ทั้งๆที่มันย้วยวน มันมอมเมาผู้ตกเป็นทาสมันนั้น แทะอยู่เป็นการยืนยัน“ความหลุดพ้น”อย่างแท้จริง เพราะ“จิตใจ”ภายในของเราสะอาด-สว่าง-สงบ-สัมผัส-สำเร็จ-สัมบูรณ์อยู่อย่างแท้จริงที่สุด ไม่มีอะไรกลับชนิดที่เป็นที่สุด(อรหันต์)แล้ว ถ้าแก่นผู้ปฏิบัตินั้นมี“อปปนาสมาธิ”สัมบูรณ์พร้อมด้วย“สมาธิจิต”และ“วิมุตตจิต”

ผู้บรรลุสูงสุดแล้วเช่นนี้ ก็จะไม่มีการสัมผัส-อารมณ์ทุกข์”(อทุกขมสุข,อุบคชา)ในใจของผู้บรรลุนี้เลย จะรู้แจ้งเห็นจริงแต่“ความจริงตามความเป็นจริง”จากขณะ“สัมผัส”อยู่นั้น

เช่น รู้ว่า ตาสัมผัสรูป เป็นรูปอะไร ก็รู้ตามที่เป็นจริงของรูปนั้น หุสัมผัสเสียง เป็นเสียงอย่างไร ก็รู้ตามที่เป็นจริงของเสียงนั้น ฯลฯ รู้เหมือนคนธรรมดาทั่วไป รู้ ไม่บกพร่อง เพียงแต่“ไม่มีอารมณ์สุขหรือทุกข์”(อทุกขมสุข,อุบคชา)เกิดในใจของผู้นั้นแล้ว ซึ่งเป็น“อารมณ์สงบจากกิเลสหรือ สงบจากความเป็นสัตว์โลกีย์”(ปัสสทธิ)

“ความสงบ”เช่นนี้แหละที่เป็น“ความสงบ”(สันต)ที่เป็นอารยะเป็นโลกุตระ ซึ่งต้องทำความเข้าใจให้สัมมาทิฐิทีเดียว ว่า เป็น“ความสงบของใจ”ที่มี“อารมณ์หรือความรู้สึก”(เวทนา) ของคนตื่นรู้แจ้งอยู่ครบทุกทวาร๖เต็มสภาพของคนธรรมดา ที่เปิดทวารสัมผัสทั้งภายในภายนอกในทำงานปกติธรรมดา และจิตใจก็ทำงานอยู่ปกติ ธรรมดา “ปรุ่่งแต่งเป็นปกติธรรมดาอยู่” ซึ่งไม่ไปคนหลับตามภาวะอยู่ในแว้งค์ด้วย

และ“การปรุ่่งแต่ง”นี้ปรุ่่งแต่งอย่างไม่มีกิเลสที่ผู้ปฏิบัติได้กำจัดสำเร็จแล้ว เรียกเป็นภาษาวิชาการว่า“อกสังขาร”(การปรุ่่งแต่งที่พิเศษยิ่ง)หรือ“วิสังขาร”(ไม่มีกิเลสที่กำจัดได้นั้นรวมปรุ่่งแต่ง) อารมณ์ฉะนี้เองชื่อว่า“อารมณ์ที่สงบ”จากอารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์(เนกขัมม ลิตอุเบกขาเวทนา) หรือ“อารมณ์ที่สงบจากกิเลส”

จึงเป็น“อารมณ์หรือความรู้สึก”(เวทนา) ที่เรียกว่า“ความสงบ” ซึ่งถ้าจะนับว่าเป็น“ความสุข” ก็ฉะนี้เองคือ“ความสุขเพราะจิตสงบจากกิเลส”(อุปสมสุข,วุปสมสุข,ปรมสังขัง)ในขณะที่มี“สัมผัสทางทวารทั้ง ๖ อยู่บริบูรณ์เป็นสามัญ” ซึ่งไม่ใช่ขณะหลับตาอยู่ในแว้งค์เท่านั้น

และไม่ไป“ความสงบ”ที่หมายถึงแค่ความนิ่งของร่างกาย แม้แต่ความนิ่งของจิตไม่คิดไม่นึกอะไรไปเลย จิตใจอยู่ว่างๆเปล่าๆ และไม่ไป“ความสงบ”ขั้นนิโรธที่ดับความรู้สึกดับอารมณ์ ไร้ความรู้สึกใดๆไปหมด ดับมืดไม่รับรู้อะไรเลยแล้วหลงผิด”ว่านี่คือนิโรธอริยสังหรือ“ความสงบ”ที่เข้าขั้นนิพพานเด็ดขาด

แต่เป็นความสงบเพราะเวทนาหรืออารมณ์ในใจส่วนหนึ่งที่เป็นโลกียรสดับไปแล้ว เพราะผู้ปฏิบัติได้“ดับเฉพาะเหตุคือตัณหา(ทุกขสมุทัยอริยสัง)นั้นๆหมดสิ้น” เป็น“ทุกขนิโรธอริยสัง”(ซึ่งมีใช้“มิจจานิโร”ดังที่ได้จากการหลับตาทำสมาธิ) จึงเรียกว่า สงบ ที่เป็น“ความสงบ”แบบพุทธ ซึ่งเป็น“ความสงบ”จาก“อารมณ์สุข”หรือ“วิญญานเวทนา”ที่เป็นสมมุติเทพ(เวทนาโลกียยังมีใช้ อุบัติเทพ)ดับไป ความเป็น“สมมุติเทพ”นั้นต้องแตกต่างจาก“อุบัติเทพ”แน่ๆ ไม่เช่นนั้นท่านไม่แยกเป็นคนละเทพ หรือคนละเทวดาหรือก จจริงมั้ย? ดังนั้นต้องเรียนรู้ความเป็น“เทวดาหรือเทพ”สมมุติเทพ”กับ อุบัติเทพ”ให้ดีกว่าแยก

ต่างกันไหน? มีนัยสำคัญที่ลึกอย่างไร?

และแม้ความเป็น“วิสุทธิเทพ”ก็ต้องแตกต่างจาก “สมมุติเทพ”แน่นอนที่สุด แม้แต่ความเป็น“อุบัติเทพ” กับ“วิสุทธิเทพ”ก็ต้องมีนัยยะที่แตกต่างกันอยู่แน่ ท่าน จึงแยกเป็น“๓ เทพ” หรือ “เทวดา” ๓ ชนิด ๓ ประเภท (สมมุติเทพ-อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ)

ซึ่งล้วนเป็นเรื่องนามธรรมแท้ๆของ“จิตวิญญาณ” โดยตรง ที่เป็น“เทพ” เป็น“เทวดา” ไม่มีความเป็น “วัตถุ”หรือ“รูปร่าง”(สรีระ)หรือสีสันตัวตนแต่อย่างใดเลย เป็นแต่“นามธรรม”ล้วนๆ ซึ่งไม่เหลือความเป็น “รูปร่าง”ภายนอก(สรีระ)แล้ว ถ้าเข้าไปเป็น“รูปร่าง”อยู่ ภายในก็เรียกว่า“นามรูป”(สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นนามธรรม)เพราะ เป็น“นามกาย”(องค์ประชุมของนามธรรม ชาติจากการสัมผัส วัตถุภายนอกหรือจะมีอยู่ที่ใด รูปร่างนอกเข้าไปเป็นภายในแล้ว) แม้แต่ความเป็น“อรุณ”ที่หมายถึง“รูป”ที่หลุดจากความ เป็น“รูปหยาบ”เก่าไปแล้ว ซึ่งตอนนี้มีใช้“รูป” (สิ่งที่ถูกรู้)ที่หยาบใหญ่ขนาดเก่าแล้ว เปลี่ยนสภาพเป็น “รูป”(สิ่งที่ถูกรู้)ขนาดใหม่ รูปร่างใหม่ อย่างใหม่ไปแล้ว จึงเรียกว่า“อรุณ” แต่ไม่ใช่“นาม”ดอกนะ!

กล่าวคือ ไม่ใช่“รูป”อย่างเดิมนั้นแล้ว เป็น“รูป อย่างใหม่ไปแล้ว” จึงเรียกว่า“อรุณ”

โดยเฉพาะ “รูป”ที่เป็นภาพเป็นรูปให้เราสัมผัสแล้ว เข้าไปปรากฏรับรู้้อยู่ภายในใจ ซึ่งไม่ได้อยู่ที่ตา,หู,จมูก, ลิ้น,กายภายนอกแล้ว เป็น“ภาวะที่มีอยู่ในภายในใจ แม้ จะมี“สีสันรูปร่างตัวตนเป็นภาพเป็นสีให้เราเห็นอยู่” เรียกว่า “อุปาทายรูป” แม้ขั้นต้นจะยังมี“รูป”ที่หมายถึง“ภาวะที่ ถูกรู้” หรือจะยังเป็นภาพก็ดีเป็นรูปก็ดีที่รับรู้้อยู่ในจิต (กระทั่งเสียง,กลิ่น,รสก็เป็นได้ แต่เป็นการรู้ที่ล่วงเลยสัมผัส ภายนอกแล้ว จึงไม่เหลือ“รูปกาย”แล้ว เหลือเป็น“นามกาย”ล้วน)

แต่“จิตวิญญาณ”ที่เป็น“เทพ-เทวดา”นี้ มันไม่มี ความเป็น“สรีระ”(รูปร่าง) มันเป็นเพียง“อาการ,กิริยา”ที่ สามารถรับรู้ได้ด้วย“จิตในจิต”แล้วตัวผู้รู้ก็กำหนดหมาย หรือทำ“นิमित”ของตนเองว่า มันคือ อย่างนั้นมันคืออันนี้ อย่างนั้นมันคืออันนั้น มีนัยยะที่สำคัญต่างกัน(ลึงคะ) คุณ ก็กำหนดเครื่องหมาย(นิमित)เอาเองสำหรับตนรู้ของตนเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าการจะรู้จัก“นามรูปหรือนาม

กาย”นั้น ผู้รู้ต้องรู้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ เป็นต้น ข้ออื่น ในที่อื่นมีอีก)

ความหมายของคำว่า“รูป”ที่ทำให้คนสับสน เรียนรู้ “ปรมัตตธรรม”ไม่ได้ ไม่สำเร็จ เพราะเข้าใจยังผิด จึง กำหนดหมาย-สำคัญมันหมายในธรรมะต่างๆผิดไปจาก “ความจริง”กันอย่างมาก

ความผิดพลาดที่สำคัญ อยู่ตรงนี้เอง

ตรงที่ไปหลงผิด ไปเข้าใจผิดว่า“รูป”คือ สรีระ

“รูป”คือ รูปร่าง,ภาพที่เห็นแบบที่ตาภายนอกเห็น ซึ่งเห็นเป็น“โครงร่างเส้นแสงสีเสียงโคมร่าง”อย่าง“ตา” เห็น แต่“นาม”ไม่มีรูปร่าง,ไม่มีภาพแบบที่ตาภายนอกเห็น เมื่อเป็น“นามรูป”ก็เลยหลงยึดอยู่แต่แค่“รูป”

ที่ถูกต้องสัมมาทิฐิแล้ว “นามธรรมหรือนามรูป หรือนามกาย”นั้นไม่ใช่“ภาพ”ที่จะเห็นเป็น“รูปร่างหรือมี ภาพอย่าง”ที่เห็นแบบตาภายนอกเห็น ซึ่งมีภาวะที่เป็นเส้น เป็นรูปโครงร่างมีโคมร่างมีสีสันแสงเงาอย่างนั้น

“นามธรรม”นั้นเป็นภาวะที่เห็นได้แค่“อาการหรือ กิริยาของนามธรรม”เท่านั้น ที่“ผู้รู้”จะกำหนดหมาย ทำเครื่องหมายเอาได้เองว่า ภาวะนี้คือสิ่งนี้ ภาวะอย่างนี้ คือสิ่งอย่างนี้ มีความแตกต่างจากสิ่งนั้นภาวะนั้น อย่างไร คุณเองเป็นผู้กำหนดไว้เอง จำไว้เองว่า มันไม่เหมือนกัน อย่างไร ตรงไหน แค่นี้

“นามหรือนามธรรม”ที่ถูกรู้มีแต่“อาการ”เท่านั้น ไม่มีเส้นสีสันแสงเงาเป็นรูปโครงร่างมีโคมร่าง

ส่วน“รูป”มีความหมาย ๒ ประการสำคัญ

“รูป”ความหมายที่ ๑ คือ“รูปร่าง”ที่เป็น“สรีระ” (body) อันเรียนรู้ได้ทาง“กายวิภาควิทยา”(anatomy)

และ“รูป”อีกความหมายหนึ่งหรือความหมายที่ ๒

คือ “สิ่งที่ถูกรู้”(object=ภาวีสัย,วัตถุวิสัย=บุรุษที่สอง)

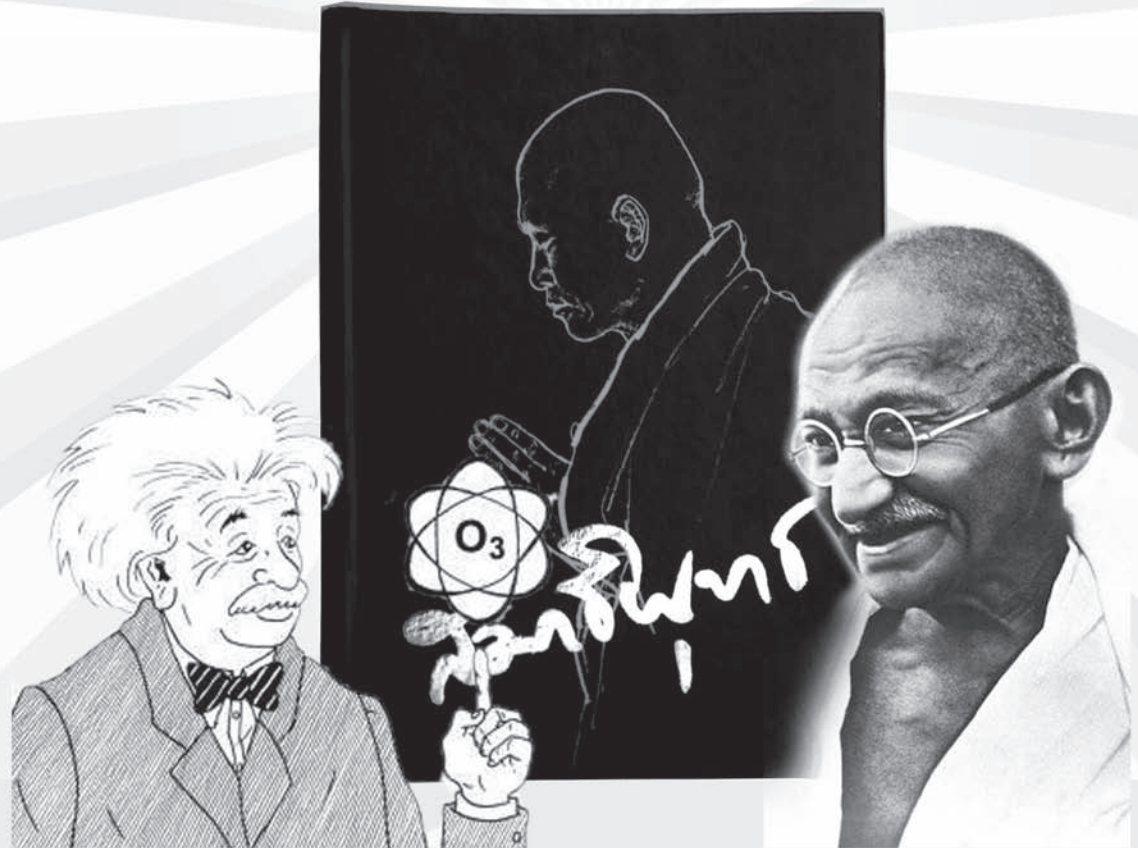
หรือที่นักคิดทั้งหลาย นักวิชาการทั้งปวงเขาหมาย ถึง คือ “วัตถุของการพุ่งไปของเจตสำนึก”(intentional object) อันหมายถึงกระบวนการของจิตสัตว์โลก ที่สำนึก (conscious)พุ่งไปสู่อะไรบางอย่างเรียก“การพุ่งไปของ เจตสำนึก”(intentionality)นี้ว่า“นาม”คือ“มโนลัญเจตนา” ตัวแท้ทางพุทธนั่นเอง นี่คือ บุรุษที่หนึ่ง

[มีต่อฉบับหน้า]

● ต่อจากฉบับที่ ๒๓๙

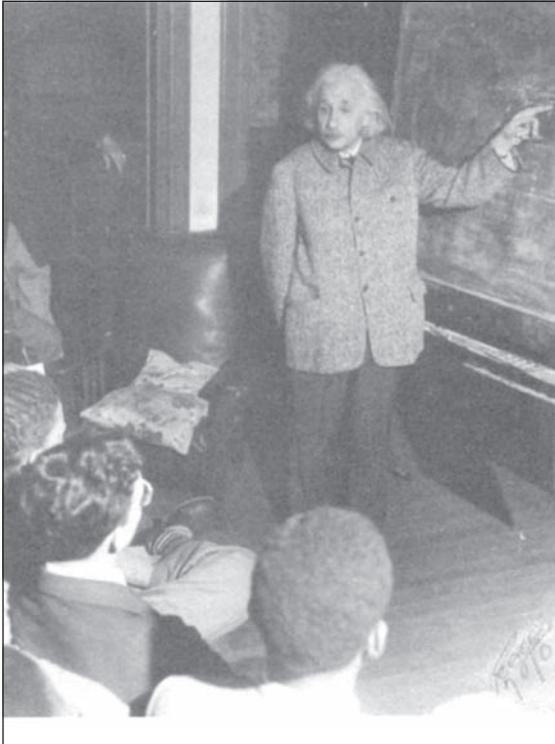
- สิ่งที่สำคัญก็คือ บัณฑิตบุคคลมีความจริงใจและความกล้าหาญมากพอที่จะยืนหยัดปกป้องความปักใจเชื่อของตน...ไอน์สไตน์
- การกระทำระดับบัณฑิตบุคคลควรได้รับการปกป้องอย่างหวงแหน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า คนกลุ่มน้อยมีสิทธิโดยสมบูรณ์ที่จะมีการกระทำที่แตกต่างจากคนกลุ่มใหญ่...คานธี
- ระหว่างความเห็นของพระพุทธเจ้าองค์เดียวกับความเห็นของชาวบ้านจะก็แสนคนก็ล้านคน...ซึ่งความเห็นของพระพุทธเจ้าก็ย่อมถูกต้องกว่า นี่แหละคือ Minority right...สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๒๒

“นายโทนี แบลร์ กล่าวว่า ประชาธิปไตยต้อง ไม่ใช่เพียงการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งหรือทำให้คนส่วนใหญ่เข้าไปมีอำนาจ แต่คนส่วนใหญ่ต้องมีความสัมพันธ์กับคนกลุ่มน้อย แบ่งปันพื้นที่ให้ทุกคนเข้ามามีส่วนในประชาธิปไตย รวมทั้งต้องมีหลักนิติธรรม ตุลาการต้องเป็นอิสระ ปราศจากการแทรกแซง...ประชาธิปไตยจะทำงานได้ดี ถ้าสังคมมีหลักนิติธรรมชัดเจน” (ไทยรัฐ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖)

พวกมากลากไปไม่ใช่คำตอบ!...ไอน์สไตน์

ในทุกประเทศ อำนาจล้วนตกอยู่ในมือของคน
 หิวอำนาจที่มักใหญ่ใฝ่สูง
 นี่คือการความจริง ไม่ว่าจะระบบการเมืองจะเป็น
 เผด็จการหรือประชาธิปไตย
 อำนาจในการให้ยอมรับ ไม่เฉพาะแต่ด้วยการ
 บังคับเท่านั้น
 หากยังด้วยการโน้มน้าวใจและการหลอกลวง
 อย่างแยบคาย
 ผ่านระบบการศึกษาและสื่อประชาสัมพันธ์
 เราหวังกันได้แต่เพียงว่า มีประชาชนทั่วทั้งโลก
 มากพอ
 ที่จะมีความซื่อสัตย์สุจริต ในการต้านอิทธิพล
 ชั่วร้ายเหล่านี้
**สิ่งที่สำคัญก็คือ ปัจเจกบุคคลมีความจริงใจและ
 ความกล้าหาญมากพอ
 ที่จะยืนหยัดปกป้องความปึกใจเชื่อของตน
 ..จงเคารพทุกคนในฐานะ ปัจเจก มิใช่ฐานะดารา
 หรือผู้วิเศษ**

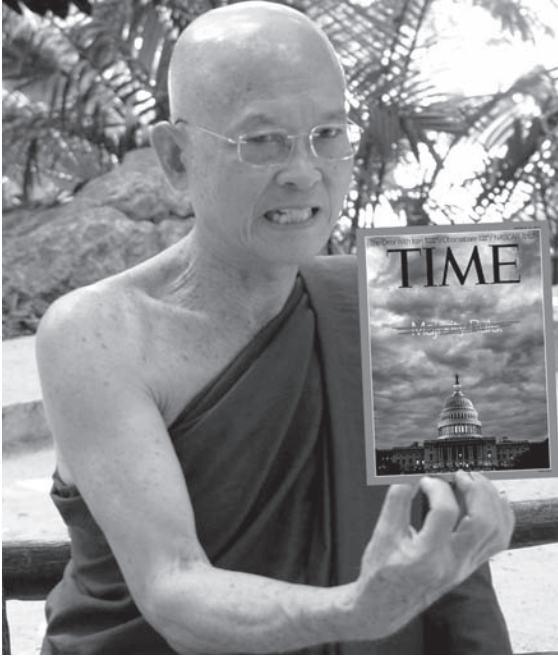
พวกมากลากไปไม่ใช่คำตอบ!...คานธี

การยึดเอาเสียงข้างมากเป็นเครื่องชี้ขาดนั้น
 จะนำมาใช้ในทุกกรณีไปไม่ได้ เราอาจจะคล้อย
 ตามเสียงข้างมากในเรื่องปลีกย่อย การยอมตาม
 เสียงข้างมากตะพึดตะพือไป โดยไม่คำนึงว่าการ
 ตัดสินใจของเสียงข้างมากนั้นออกมาเช่นไร คือ
 การตกเป็น “ทาส” ของเสียงมาก

ขอเราจงอย่าพาลักดันทฤษฎีการใช้อำนาจให้
 เป็นไปอย่างสุดขีด จนเรากลับกลายเป็นทาสของ
 มติเสียงข้างมาก เพราะนั่นจะเป็นการปลุก
 อำนาจอย่างเดรัจฉานให้ฟื้นคืนชีพในรูปแบบที่มี
 พิษสงยิ่งขึ้นไปอีก หากสิทธิของคนกลุ่มน้อยเป็น
 สิ่งที่ต้องเคารพ ฝ่ายเสียงข้างมากก็ต้องมีความ
 อุดกถึ้นและเคารพในความคิดเห็น และการ
 กระทำของพวกเขา

ประชาธิปไตยมิใช่สถานการณ์ที่ประชาชน
 ประพฤติตนตั้งพวกเกาะที่ไร้เดียงสา ไร้อำนาจ
 ภายใต้ประชาธิปไตย เสรีภาพในความคิดเห็น
 และการกระทำระดับปัจเจกบุคคลควรได้รับการ
 ปกป้องอย่างทวงแหน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า
 คนกลุ่มน้อยมีสิทธิโดยสมบูรณ์ที่จะมีการกระทำที่
 แตกต่างจากคนกลุ่มใหญ่ (ยัง อินเดีย, ๒๕๖๓)

...แม้ว่าคุณจะเป็นชนกลุ่มน้อยของโลกนี้ ความ
 จริงก็คือความจริง! (*the truth is the truth*)

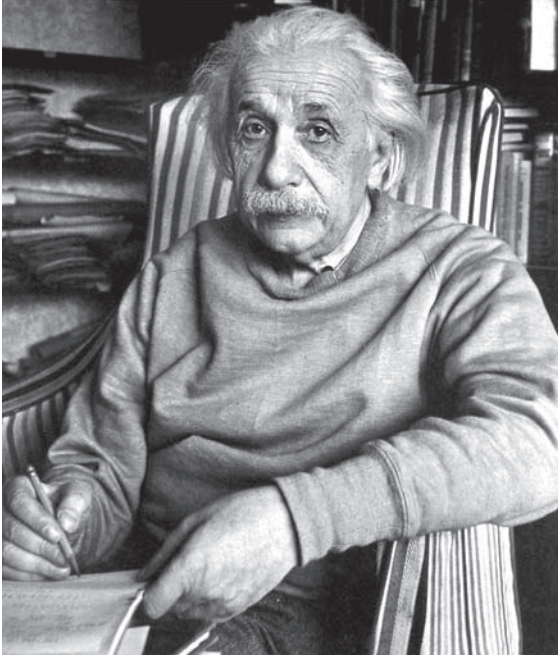

พวกมากลากไปไม่ใช่คำตอบ!...สมณะโพธิรักษ์

ขณะนี้มติของนิตยสารของโลก นิตยสาร Time เล่มใหม่ เป็นเล่มที่มีหน้าปกเป็นท้องฟ้าประเทศสหรัฐอเมริกา และมีคำว่า Majority Rule. แล้วเขาก็ขีดฆ่าคำนี้ไว้ หมายความว่า ระบบเอาหมูใหญ่ที่ได้มาโดยไม่ถูกต้องมันล้มเหลว (ไม่ได้เป็นกระบอกเสียงของประชาชนส่วนใหญ่อย่างแท้จริง)

ส่วนไทยนั้นใช้อำนาจบาตรใหญ่ทำลายนิติรัฐนิติธรรม ใช้เผด็จการเสียงส่วนมากในรัฐสภาทำลายประเทศจริง ๆ เอาแค่คะแนนเสียงที่โหวตชนะมาล้มล้างความถูกต้อง **ถาม** หน้อยว่าระหว่างความเห็นของพระพุทธเจ้าองค์เดียวกับความเห็นของชาวบ้านจะก็แสนคนกี่ล้านคน.. ซึ่งความเห็นของพระพุทธเจ้าก็ย่อมถูกต้องกว่านี้แหละคือ Minority right ประเทศเจริญแล้วเขาถึงมีวิธีเข้าไปหาตัวนี้ ที่แปลว่าทั้งความถูกต้องและสิทธิของเสียงส่วนน้อย

ผู้มีภูมิปัญญาจะมองสิ่งที่ถูกต้องได้ชัดได้ดี จึงต้องคำนึงถึงจุดที่จะให้โอกาสแก่ส่วนน้อยที่ถูกต้องมามีอำนาจทดแทน ไม่ใช่จะเอาแต่คะแนนเสียงส่วนมากเท่านั้น นี่คือประเด็นที่ลึกซึ้ง

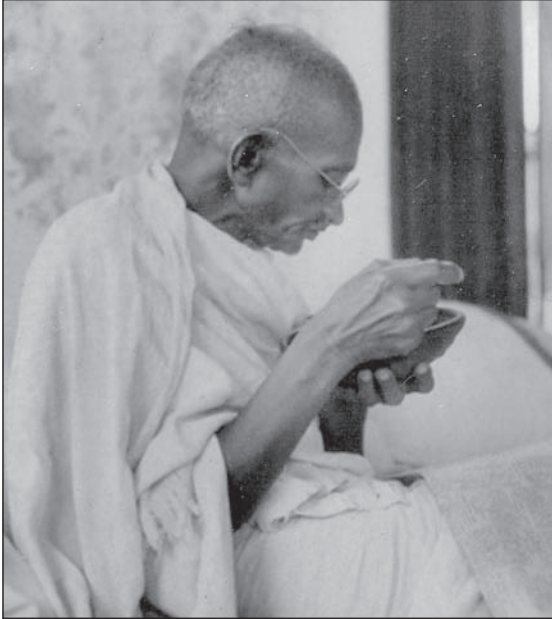
เยอรมันเฉย...ไอน์สไตน์

อุตสาหกรรมการผลิตอาวุธคือสิ่งชั่วร้ายที่สุดประการหนึ่งที่เกิดขึ้นในหมู่มนุษย์ มันคือเชื้อร้ายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความรักชาติซึ่งระบอบไปทั่วเมื่อปีที่ผ่านมาฉันถามทูตอเมริกันคนหนึ่งว่า ทำไมไม่ยกเลิกการค้ากับญี่ปุ่นเพื่อบีบไม่ให้อเมริกาสร้างกองกำลัง ก็ได้รับคำตอบว่า ผลประโยชน์ของประเทศเราน่าจะดีกว่า แล้วเราจะช่วยคนที่มีความคิดเช่นนั้นได้อย่างไร

เธอเป็นคนที่จะเชื่อว่าถ้อยคำของฉันอาจเปลี่ยนโลกได้บ้าง? ที่จริงนั้นก็เพียงมายาเช่นกัน ผู้คนจะยกย่องฉันตราบที่ฉันไม่ไปขวางทางเขา แต่ถ้าฉันไปทำในสิ่งที่เขาไม่พอใจ เขาก็จะบิดเบือนกล่าวร้ายป้ายสี เพียงเพื่อรักษาประโยชน์ของเขาและผู้ชมทั้งหลายก็ไม่ใส่ใจ-นี่คือ...คนชั่วฉลาด!

เธอเคยทดลองความกล้าหาญของเพื่อนร่วมชาติบ้างไหม? คำกล่าวที่ขอมรับกันอย่างเจียบ ๆ ก็คือ “อย่าไปยุ่งกับมัน และอย่าพูดถึงมันดีกว่า!”

...โลกเป็นสถานที่อันตราย ที่เป็นเช่นนั้นมิใช่เพราะมีพวกคนเลว แต่เป็นเพราะพวกที่เอาแต่ดู และปล่อยให้มันเกิดขึ้น (จากหนังสือไวโอลิน ของไอน์สไตน์ น.๓๑๐)

อินเดียเฉย...คานธี

อาจารย์ใหญ่ของวิทยาลัยแห่งหนึ่งมีจดหมายมาถึงข้าพเจ้า ความว่า

“ผมไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อการที่นักศึกษาจะศึกษาการเมือง แต่ที่ผมเป็นปฏิปักษ์อย่างเต็มที่ ก็คือการใช้นักศึกษาเป็นเครื่องมือเพื่อวัตถุประสงค์ที่ไม่เป็นคุณแก่นักศึกษา หรือผู้ที่ใช้นักศึกษาเป็นเครื่องมือเช่นนั้น”

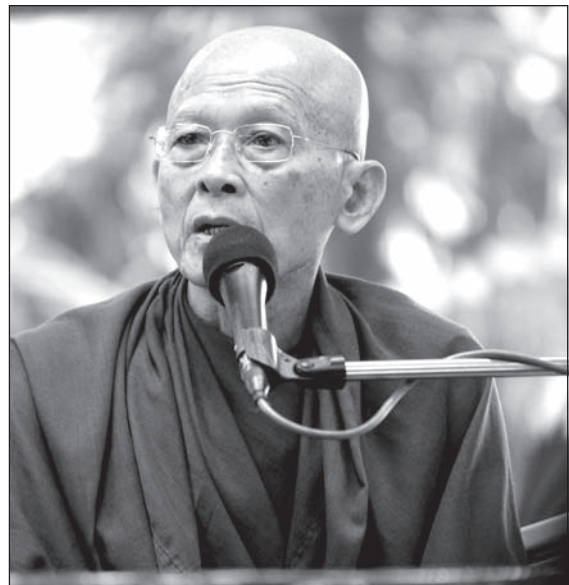
ข้าพเจ้าได้ตอบอาจารย์ใหญ่นั้นไปว่า

“อาจารย์คงอยากให้ผมห้ามปรามนักศึกษามีให้เกี่ยวข้องกับการเมืองด้วยประการทั้งปวง แต่ผมเสียใจที่อาจจะต้องสร้างความผิดหวังให้แก่อาจารย์บ้าง อาจารย์คงจะจำได้ว่า ใน ค.ศ.๑๙๒๐-๑๙๒๑ ผมเป็นคนหนึ่งที่มีบทบาทเป็นอย่างมากในการชักชวนนักศึกษาให้ผละโรงเรียนและวิทยาลัย เข้าร่วมการต่อสู้ทางการเมือง เพื่อกอบกู้เอกราชของประเทศชาติของเรา โดยเสี่ยงกับการที่จะต้องเข้าไปรับทุกขุทรมานในคุก นักศึกษาทั่วโลกมีบทบาทในการต่อสู้เพื่อเสรีภาพแห่งมาตุภูมิของตน ยิ่งในประเทศอินเดียซึ่งความตื่นตัวทางการเมืองมีน้อยมาก และมีเฉพาะ

ในกลุ่มชนที่ได้รับการศึกษาแบบตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ ภาระหน้าที่ของนักศึกษาย่อมมีมากเป็นทวีคูณ ในประเทศจีนและอียิปต์ นักศึกษามีบทบาทในการปลุกความตื่นตัวทางการเมือง และการรณรงค์เพื่อสิทธิเสรีภาพแห่งประเทศชาติของเขามากเป็นที่สุด เพราะฉะนั้น ในประเทศของเรา นักศึกษาก็ควรจะมียุทธศาสตร์เช่นเดียวกัน

อันที่จริงแล้วนักศึกษาควรจะศึกษาหาความรู้ไม่ใช่เพื่อตนเอง หากเพื่อรับใช้สังคมและประเทศชาติ นักศึกษาจะต้องทำตนเป็นตัวอย่างในเรื่องนี้

...ความเฉื่อยชา เฉยเมย และจุดอ่อนอื่นๆ ทางสังคม เป็นอุปสรรคต่อการก้าวไปสู่เสรีภาพของเรายิ่งกว่าที่อังกฤษหรือใครอื่นจะเป็นอุปสรรคแก่เราได้

ไทยเฉย...สมณะโพธิรักษ์

ไทยเฉย เพราะเข้าใจว่า..การเป็นกลางคืออยู่เฉยๆ ไม่เข้าข้างใคร การอยู่เฉย ๆ อย่างไม่ถูกต้องมีอยู่ ๓ อย่างคือ

๑. เฉยเพราะ “โง่” จึงไม่รู้เลยว่าใครดีใครชั่ว เพราะไม่มีปัญญา ทำให้เข้าข้างใครไม่ถูก

๒. เฉยเพราะ “กลัว” แม้จะรู้ มีปัญญาเข้าใจ

แต่กลัว กลัวเสีย ลากยศ สรรเสริญ ตำแหน่ง ถึงรู้ว่าอะไรผิด แต่ว่าบางที่ต้องยอมเข้าข้างคนผิด เพราะคนผิดมันมีอำนาจใหญ่ เตี้ยวมันปลด คนประเภทนี้มีเยอะมากเลย ตั้งแต่สูงจนถึงต่ำ

๓.เฉยเพราะ “มิฉฉาภิภูลลิว” ไปมีความเห็นผิดว่าเป็นกลางคือไม่เข้าข้างใคร ก็เลยไม่เข้าข้างคนดี คนนี้ใจดำอำมหิตปล่อยให้คนดีอ้างว้างโดดเดี่ยว เพราะในสังคมทุกวันนี้คนชั่วมากกว่าคนดี ดังนั้นเมื่อคนชั่วมาก คุณเองควรรู้ว่าอะไรควรมา ถ่วงดุลอะไร ถ้าคุณมีทุนทางสังคม คุณแสดงออก เข้าข้างจะมีพลังมากเลย สังคมต้องการนะ! แต่กลับไปเห็นผิดว่าความเป็นกลางไม่เข้าข้างใคร ทั้ง ๆ ที่คนดี คนสะอาดมันยิ่งน้อย ยิ่งต้องออกมาช่วยกันหน่อย แต่กลับเฉย

แหล่งกำเนิดความชั่วร้าย
ในสังคมประชาธิปไตย...ไอน์สไตน์

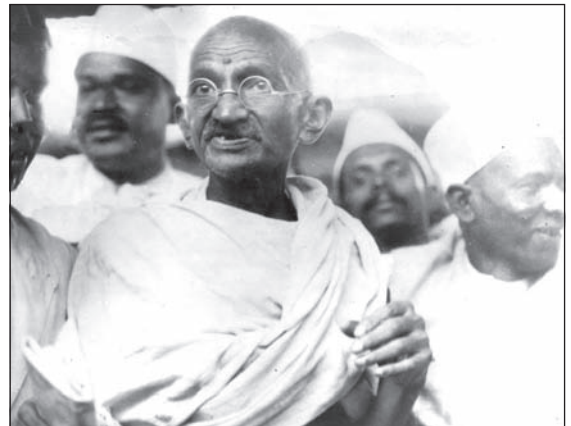
ตามความคิดของผมแล้ว ระบบเศรษฐกิจเสรีทุนนิยมที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้ ถือว่าเป็นที่มาของความชั่วร้าย...ความมั่งคั่งส่วนบุคคลตกอยู่ในกำมือของคนเพียงไม่กี่คน...(จนนำไปสู่) เฟด็จการทางการเงิน นับได้ว่าเป็นการสร้างอำนาจอย่างมหาศาลจนสังคมประชาธิปไตยไม่อาจตรวจสอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งก็เป็นความจริงตรงเท่าที่สภาผู้แทนราษฎรคัดเลือกมาจากพรรค

การเมืองที่ได้เงินสนับสนุนจากพวกทุนนิยมที่ทรงอิทธิพล...ผลก็คือผู้แทนราษฎรไม่ได้ปกป้องผลประโยชน์ของประชาชนที่ไม่มีสิทธิพิเศษ

ยิ่งไปกว่านั้น... พวกทุนนิยมยังเข้าควบคุมทั้งทางตรงและทางอ้อมในสื่อต่าง ๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ การศึกษา ดังนั้น จึงเป็นการยากยิ่งที่ประชาชนจะใช้สติปัญญาของตนเพื่อพัฒนาระบบการเมืองให้ดีขึ้น

ความพิการของพลังปัจเจกบุคคลถือว่าเป็นความชั่วร้ายที่สุดของลัทธิทุนนิยม ระบบการศึกษาทั้งหมดของเราได้รับความบอบช้ำจากความชั่วร้ายนี้...นักศึกษาถูกฝังหัวด้วยทัศนคติที่เร่งเร้าการแข่งขันและถูกฝึกให้บูชาความสำเร็จอย่างละโมภโลกมาก เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต

(จากหนังสือ ไวโอลินของไอน์สไตน์ น.๓๑๐)

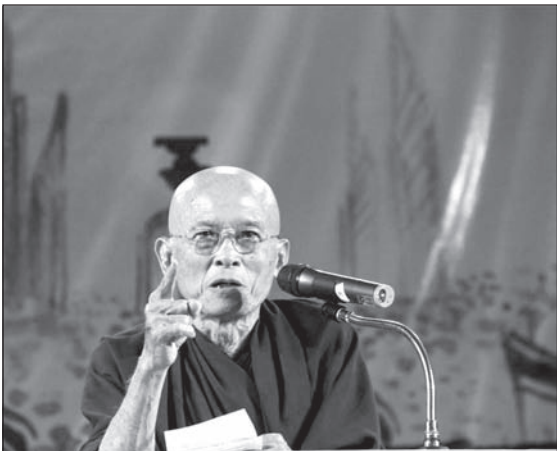
แหล่งกำเนิดความชั่วร้าย
ในสังคมประชาธิปไตย...คานธี

การเมืองที่ปราศจากหลักธรรมทางศาสนา เป็นเรื่องของความโลภมที่ควรสละละทิ้งเสียเป็นอย่างยิ่ง การเมืองเป็นเรื่องของประเทศชาติ และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพของประเทศชาตินั้นต้องเป็นเรื่องของผู้ที่มีศีลธรรมประจำใจ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องนำเอาศาสนจักรไปสถาปนาไว้ในวงการการเมืองด้วย

...อินเดีย จะเป็นเมืองพระได้ก็เมื่อ

เราชาวอินเดียอวดความจริงกัน
ให้มากกว่าอวดทอง
อวดความกล้ากัน
ให้มากกว่าอวดอำนาจและสมบัติ
และอวดความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมกัน
ให้มากกว่าอวดความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว
หากเราจะตกแต่งบ้านเรือน ปราสาทราชวัง
และโบสถ์วิหารในประเทศของเรา
ด้วยคุณสมบัติแห่งศีลธรรมมากกว่าที่จะ
ตกแต่งด้วยคุณสมบัติแห่งสินทรัพย์แล้วไซ้
เราจะสามารถต่อสู้กับศัตรูที่เข้มแข็งใด ๆ ได้
โดยไม่ต้องใช้กำลังทหาร

...ประชาธิปไตยที่ได้รับการจัดระเบียบแบบ
แผนและบรรลุนซึ่ง “ความสว่างแห่งธรรม” แล้ว
คือ สิ่งทีเลิศล้ำที่สุด ประชาธิปไตยที่ปมด้วย
อคติ อวิชชา และความมกมาย จะนำพาตนไป
สู่ความวุ่นวายและความพินาศ

แหล่งกำเนิดความชั่วร้าย
ในสังคมประชาธิปไตย...สมณะโพธิรักษ์

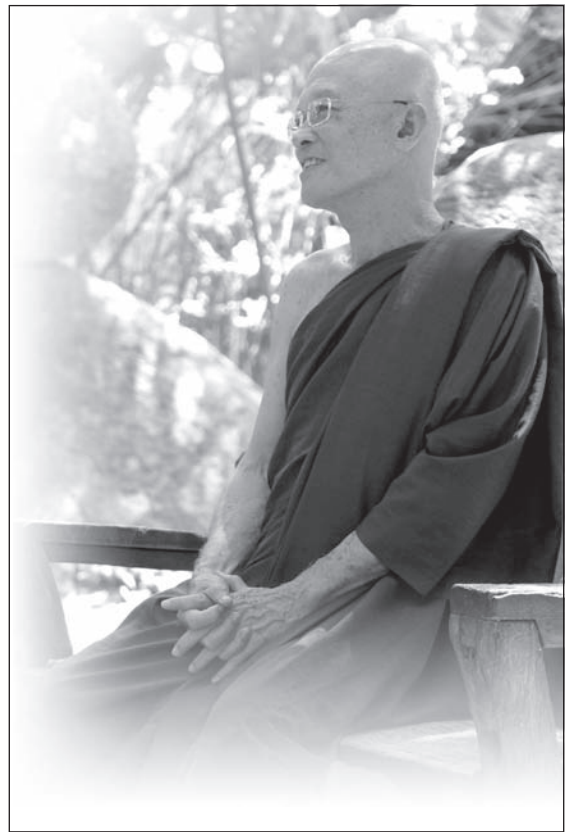
ไทยล้มเหลวเพราะ ๒ ขั้วอุบาทว์
ประเทศไทยขณะนี้กำลังมีการบริหารประเทศ
อย่างล้มเหลวถึงที่สุดแล้ว มีอธิปไตยสองขั้ว
ชัดเจนที่สุด ขั้วหนึ่งคืออัคราธิปไตย อีกขั้วหนึ่ง
คือโลกาธิปไตย ทั้งสองขั้วนี้ “ไร้ธรรมาธิปไตย”
ไร้ “อำนาจของธรรมะ” มีแต่อำนาจของเดรัจฉาน

ลัทธิยักษ์ ผี มาร

“อัคราธิปไตย” คือ ตัวกูของกู กูนี้แหละ
ใหญ่ จะเข้ามาใหญ่ทุกอย่าง ใหญ่อยู่คนเดียว

“โลกาธิปไตย” คือ ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลกียสุข ต้องมีอำนาจเต็มในลาภยศสรรเสริญสุข
โลกียให้ได้เต็มๆ ตกเป็นทาสโลกธรรมอย่าง
ไม่ลืมหูลืมตา

ถ้าได้มากถึงขั้นเป็นใหญ่ทั้งโลกนั่นคือเจ้าโลก
มหาอำนาจ

นี่คือสองขั้วที่มีอยู่ในประเทศเราขณะนี้
ปรากฏอยู่ให้เห็นชัด ๆ ทีหลงไหลมัวเมากันหนักมาก
ซึ่งทีจริง แม้แต่คนทั้งโลกทีหมดทียังไม่มี
ความเป็นโลกุตระ ก็คือคนทีสร้างอำนาจ ๒ ขั้ว
นี้กันอยู่ทีล้น ถ้าสังคมนั้นยังไม่มี...“โลกุตระภูมิ!”
(จากหนังสือ..ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบลัจจะ)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ชัยชนะที่แท้

การชุมนุมแนวใหม่ NEO PROTEST ของ กองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณ หรือ กปท. ที่ปักหลักชุมนุม ณ สวนลุมพินี มาอย่างต่อเนื่องยาวนาน เพื่อต่อสู้กับความชั่วร้ายที่เกาะกินประเทศไทย รวมไปถึงการต่อสู้กับชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในจิตใจของเราเอง เพราะชัยชนะของการชุมนุมที่แท้ก็คือ การมารวมตัวกันของคนดี และการที่แต่ละคนได้ลดละกิเลสในจิตใจของตนลงได้อย่างแท้จริง

ท่านสมณะเคยสอนฉันว่า **“ในโลกนี้ไม่มีใครอยากเป็นคนไม่ดีหรือคนเลวทรอก เพียงแต่คนคนนั้นเขาควบคุมกิเลสตัวเองไม่ได้เท่านั้นเอง และถ้าไม่อยากเป็นคนไม่ดี ก็ต้องพยายามฝึกไม่ทำอะไรตามใจตัวเอง เพราะการไม่ได้ตั้งใจตัวเองเสมอ ๆ ทำให้เราได้ลดกิเลสเสมอ ๆ เช่นกัน”**

และนั่นก็ทำให้ฉันนึกถึงเรื่องราวสมัยตอนเป็นเด็กนักเรียนลัทธิศาสนา โรงเรียนวิถิปุทธที่หลวงปู่ นำพาให้ลูกหลานได้ฝึกฝนตนเอง ได้เรียนรู้ธรรมะ ให้โอกาสเราได้ลดละกิเลสแม้เล็ก แม้บ่อยตามภูมิของแต่ละคน

ชีวิตสมัยนักเรียน เรียกได้ว่าแทบทุกคนต้องเคยมีวีรกรรมวีรเวรของตัวเอง ฉันทักเคยมีเช่นกัน ฉันทักเคยทำผิดกฎโรงเรียน เคยแอบใช้เงิน เคยแอบไปซื้อขนม เคยแอบมีของเถื่อน ฯลฯ เรื่องราวสมัยเด็ก ๆ ทำให้เราทั้งอายตัวเอง ทั้งแอบหัวเราะในความโง่เขลา และบ้าบิ่นของตัวเองมากมาย เมื่อมาย้อนนึกถึงมันในตอนที่เราเติบโตขึ้น

แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันกลับมาระลึกทบทวน และธรรมวิจัยอีกครั้งในตอนนี่ก็คือ **“ไม่เคยมีความผิดครั้งไหนเลย ที่ทำผิดแล้วไม่ถูกครูจับได้”** จนเพื่อนๆ ที่เรียนลัทธิมาลิกชาด้วยกันต่างรู้กันดีว่า เวลาจะแอบไปทำความผิดอะไรต้องไม่พาฉันไปด้วย เพราะฉันเหมือนเป็น **“ตัวช่วย”** เวลาพวกเขาทำผิด อย่างเช่นแอบออกไปซื้อขนมข้างนอก ซึ่งเพื่อน ๆ เคยแอบทำมาแล้ว ๕-๖ ครั้ง แต่ก็ไม่เคยถูกจับได้เลยสักครั้งเดียว แต่สำหรับฉันแล้ว เพียงแค่คิดจะทำ เริ่มวางแผนเตรียมการก็ถูกจับได้ซะแล้ว หรือทำเพียงครั้งแรกก็ถูกจับได้ หรือแม้แต่การแอบมีของเถื่อน สมัยรุ่นฉันยังฟังชาวน์อะเบาท์ยังไม่มื่อพอดเหมือนเด็กสมัยใหม่ ๆ นี้ แอบมีไม่ถึงอาทิตย์ก็ถูกจับได้ซะแล้ว ทั้ง ๆ ที่

คนอื่น ๆ เขาแอบมีกันมาแล้วหลายเดือน เป็นต้น และจากเหตุการณ์เหล่านั้นก็ทำให้ฉันเริ่มไม่ชอบแอบทำผิดแม้เล็กแม้บ่อย เริ่มเอือมระอากับความช่วยของตัวเอง จาก ม.ต้นที่เคยทำผิดกฎระเบียบมากมายสู่ ม.ปลายที่ค่อย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ จนเลิกจากการอยู่นอกกฎระเบียบ เข้ามาสู่ในกฎระเบียบ และรักษากฎระเบียบจนบริสุทธิ์ขึ้นเรื่อย ๆ นี่ก็เป็นอีกความภาคภูมิใจหนึ่งของการเรียนจบ ๖ ปีในสัมมาสิกขา เพราะไม่ว่าความผิดใดที่ฉันเคยทำผิดกฎระเบียบ ฉันก็ได้ชดใช้ ทำกุศลเพิ่ม ชดเชยวิบากกรรมด้วยการทำความดีทุกครั้งไป ฉันไม่ได้แอบ ๆ ซ่อน ๆ หนีความผิดของตัวเองเพื่อรอเวลาให้ถึง ๖ ปีเท่านั้น แต่ฉันผ่านการฝึกฝน ได้อยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียนอย่างบริสุทธิ์จนถึงวันจบการศึกษา

ในตอนนั้นฉันก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมตัวเองทำผิดไม่ขึ้นเลย...หรือว่าเราไม่ฉลาดทำผิดแล้วไม่เนียน...สงสัยไปต่าง ๆ นานา แต่ก็คิดได้เท่าที่ตนเองมีภูมิ ไม่ได้ธรรมวิจยต่อให้ตัวเอง แต่ฉันก็เชื่อว่า ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับชีวิตเราจะสุขหรือทุกข์ จะเจอร้ายหรือดี **ตราบใดที่เธอไม่ทิ้งธรรม ธรรมก็จะไม่ทิ้งเธอ** เหมือนเป็นการต่อยอดให้แก่ตัวเอง พยายามฝึกฝนอยู่ในมวลมิตรดี สหายดี สังคม สิ่งแวดล้อมดี หรือการอยู่วัดนี้แหละ จากสิ่งที่เราไม่รู้ ไม่เข้าใจ คิดไม่ถึงสักวันหนึ่งธรรมะที่เคยได้ฟังอยู่เสมอ ๆ การพากเพียรปฏิบัติจริงบ้าง ไม่จริงบ้าง แต่ก็ยังคงไม่ทอดทิ้งความเพียร ธรรมจะค่อย ๆ สังเคราะห์ตัวมันเอง รวากับหลวงปู่ฝั้นชีพให้เราไว้ตั้งแต่ยังไม่รู้เรื่องรู้ราว สักวันหนึ่งชีพพุทธตัวนี้แหละเมื่อบ่มเพาะจนถึงเวลาแล้วมันก็จะทำงานโดยอัตโนมัติ

ฉันคิดว่ามันเป็นโชคดีของฉันนะที่ **“ทำบาปไม่ขึ้น”** เพราะถ้าฉันทำความผิดแล้วไม่เคยถูกจับได้เลย ก็เลสก็จะต้องขี้ขลาด โฟงโตขึ้นทุกวัน ๆ จากทำความผิดเรื่องเล็ก ๆ ก็อาจจะกลายเป็น

ความผิดใหญ่ ฉันคิดถึงเพื่อนที่เคยแอบไปซื้อขนมที่ร้านใกล้ ๆ โรงเรียน ทำไปบ่อย ๆ ก็ไม่เคยถูกจับได้ จนวันหนึ่งเขาก็กล้าที่จะหนีไปไกลขึ้น ๆ หนีไปห้างสรรพสินค้า แอบไปดูหนัง ฯลฯ ทำให้ฉันได้เข้าใจว่า ก็เลสคนเรานั้นน่ากลัวแค่ไหน และถ้าเราได้ตั้งใจตัวเองบ่อย ๆ ก็เลสก็จะได้รับอาหารตัวโตขึ้นทุกวัน ๆ เราเลี้ยงกิเลสตัวเองให้อาหารมันไปอย่างไม่รู้ตัว จนวันหนึ่งถ้ากิเลสมันตัวใหญ่ถึงที่สุดแล้ว เราก็จะควบคุมไม่ได้ และจะนำไปสู่การทำบาปอย่างน่ากลัว

และมันทำให้ฉันนึกถึงนักการเมืองโกกนิน ทูจริตคอร์รับชั่น หรือแม้กระทั่งคนมีชื่อเสียงในบ้านเมืองของเรา ทำความผิดแล้วถูกจับได้ ถูกตัดสินให้รับโทษ ซึ่งบางคนอาจจะเคยทำเป็นครั้งแรก หรือความผิดนั้นอาจจะเล็กน้อยกว่าคนที่โกกนินอย่างมโหฬาร แต่ไม่เคยถูกจับได้ก็ตาม ฉันว่ามันเป็นเคราะห์ดีของเขาที่ความดียังคุ้มครองเขาอยู่ ไม่ให้ทำบาป ทำผิด ทูจริตคอร์รับชั่นไปมากกว่านี้ จนควบคุมกิเลสตัวเองไม่ได้ แต่สำหรับบางคนที่ได้รับผิดแล้ว กลับไม่ยอมรับผิด หนีความผิดของตัวเอง ฉันว่าเขายิ่งน่าสงสารที่ปล่อยให้ความชั่ว ให้กิเลสครอบงำจิตใจอย่างเต็มที่

ตั้งผู้มาร่วมชุมนุมที่มีหัวใจรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ทุกท่าน ทุกที่ที่ออกมารวมพลังไม่ว่าจะกลุ่มไหน สีใด พวกเขาไม่ปล่อยให้ความชั่วครอบงำจิตใจตนเอง ไม่ยอมเป็นไทยเฉยแต่เป็นไทจากกิเลส ออกมาเสียสละ ทั้งความสุข สะดวกสบายที่บ้านมารวมกลุ่มพลังคนดี กินอยู่หลับนอนอย่างเรียบง่าย เป็นการบำเพ็ญความเพียร เจออุปสรรคนานาก็ไม่ท้อถอย เพื่อกอบกู้ศีลธรรมให้กลับคืนมาสู่สังคมไทย นับเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่โดยแท้

“ชนะใครคนอื่นเป็นหมื่นแสน ไม่เหมือน मैंชนะใจตนคนเดียวเลย”

๒๐ อ่านต่อฉบับหน้า

เพียงสองเท้า ก้าวฮือก้องท้องถนน ประชาชนคนกล้าเฮ หยุดทักษิณก่อนสิ้นชาติ!!

ทักษิณมหาโจรต้นน้ำพิษ

ท่ามกลางวิกฤติการเมือง เรื่องขัดแย้งยุ่งเหยิง หลายคนชอบบอกรักก้าวข้ามทักษิณไปเสีย อย่าไปยึดติดตัวบุคคล ปัญหามันอยู่ที่ระบบโครงสร้างพื้นฐานหล่อมลั่ว จำต้องเกิดชนชั้นลูกขึ้นต่อสู้อันองนั้น

มันออกพิลึก สำหรับคนดูฉลาด ๆ แต่ขาดเฉลียวเอามาก ๆ เลยมองไม่เห็นชัดว่าทักษิณเป็นตัวเจ้าปัญหา วาระแห่งชาติอันดับหนึ่งยังงี้ ไพล่ไปจับประเด็นอื่นสารพัด จะจัดระบบนั้นนี่เยอะเยอะเหมือนดาบอดคาล้างสะเปะสะปะ...

เรื่องของเรื่อง เป็นอย่างไรในหลวงทรงเตือนให้ส่งเสริมคนดีขึ้นไปมีอำนาจรับผิดชอบ ขณะ

เดียวกันต้องคอยจำกัดกีดกัน อย่าให้คนชาติชั่วเป็นตัวป่วนทำลายบ้านเมืองไม่ให้สงบสุข ใครไม่เคยได้ยื่นเลยยกมือขึ้น

ฉะนั้น เมื่อปัญหาเฉพาะหน้าเกิดจากทักษิณกำลังบ้าอำนาจ กะกินรวบประเทศไทยตั้งแต่จำนำข้าวก็ต่อแหล ที่แท้ขายชาติ ชื่อชาติแพงกว่าตลาด กลายเป็นรัฐบาลยึดข้าวไว้หมด ชื่อเองขายเอง โกงเอง ทั้งตลาดในประเทศและส่งออก แทนที่จะเสริมหนุนพ่อค้าซื้อขายอิสระตามกลไกตลาด กลับสร้างพวกซี้เข้าทักษิณให้หากินกับรัฐได้เท่านั้น!

จำนำข้าวหลอก ๆ ไปสองปี หมดเงิน ๖.๗ แสนล้านบาท ไม่ยอมบอกกว่าขายใครบ้าง ข้าวเหลือ

เท่าใด ขาดทุนก็มากน้อย รัฐมนตรีอ้างทุเรศว่า
ไว้รอดปิดโครงการถึงค่อยรู้ เซอะ...อึ้งด้วยกันก็
เชื่อไปเถอะ ทั้ง ๆ ที่ข้าวเหลือมันตีราคาตาม
ตลาดคิดบัญชีขาดทุนได้ทันทีเลย

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล อดีตขุนคลัง เผย
ผลขาดทุนจำนำข้าวสองปีไม่ต่ำกว่า ๔๒๕,๐๐๐
ล้านบาท เงินเยอะขนาดนี้ ลู่อเอาไปปลดหนี้
เกษตรกรจะดีกว่าไหม?

มันน่าสมเพชไหม เมื่อทักษิณคิดแหกตาจำนำ
ข้าว ยิ่งลักษณ์ทำมั่วต่อไม่เสร็จ หากซิ้นปล่อยให้กู้
๒.๒ ล้านล้าน เป็นหนี้ ๕๐ ปี มันยิ่งโง่งแหลก
มโหฬารถึงไหนๆ...

โคตรถ่อยถึงทะเลซวยเถื่อน

แม้ว่าประชาธิปไตยไทย เกิดปัญหาอับปรียไป
จัญไรมา ตลอดตั้งแต่ ๒๔๗๕ นักการเมืองส่วน
ใหญ่ ๆ ต่างเลวจัดจ้านขึ้น สวนทางกับประชาชน
พากันตื่นตัวตื่นใจขึ้นเรื่อย ๆ

ถึงกระนั้นก็ยังงมงายไม่รู้ทันทักษิณ ซึ่งฉลาด
ใช้ทุนสามานย์ทำประชาธิปไตยผีเปรต อ้างผ่าน
เลือกตั้งก็ล้านเสียง ทั้งซื้อเสียงซื้อพรรคจน
เผด็จการสภาตั้งรัฐบาลสำเร็จ ทักษิณถือสิทธิ
ล้มปทานสี่ปีเต็ม ๆ เขาจะทำผิดถูกยังไง อย่ามา
จุ่น ตำรวจอัยการอยู่ในมือตีน คดีไม่มีถึงปลายน้ำ
หลังสี่ปีถ้าทักษิณทำผิด ประชาชนไม่ชอบใจก็
อย่าเลือกสิ!

เรื่องเก่า ๆ ต้องเล่าใหม่ เห็นไหม ทักษิณเก่ง
เรื่องหาย ศาลไม่อยู่ในสายตา นอกจากเวลาอยาก
แจกถุงขนม ๒ ล้าน...

ฮิตเลอร์เมืองไทยผ่าพรวดขึ้นมาคืบฟ้าช่วงนั้น
พันธมิตรกำลังต่อสู้ตะเพิด ทักษิณเตลิดไปอเมริกา
ใครที่ถล่มรัฐประหาร ๔๙ ว่าทำลายประชาธิปไตย
ช่างไม่ดูบริบทขณะนั้นเลยวาทักษิณเป็นทรราช
เผด็จการถึงไหนแล้วเหว...

น่าสมเพชไหม ที่ผู้นำ ๑๔ ตุลา เช่น ดร.เสกสรร
ประเสริฐกุล เคยต่อสู้ทรราชถนอม ประภาส ครั้น
มาถึงยุคทักษิณ กลับทำเป็นก้าวข้ามตัวทรราช

พันธุ์ใหม่ โคตรแสบกว่าก่อนไม่รู้ก็ร้อยพันเท่ารีเปลา!

แต่ไหนแต่ไรมา นักการเมืองกับพ่อค้าเป็น
คนละหมู่คณะ ประธานประโยชน์ถ่วงดุลอำนาจ
กันอยู่ ทักษิณฉลาดเจ้าเล่ห์ สามารถกุมอำนาจ
รัฐ ทั้งการเมือง เศรษฐกิจอยู่ในอุ้งตีนชนิดไม่
เคยมีในประวัติศาสตร์ อาทิ ผูกขาดน้ำมันไป
จนถึงข้าวประชาชนนิยมนพาคนเป็นหนี้ท่วมตัว จน
กระทั่งท่วมประเทศ

การแปรรูปฉ้อฉล ปดท.ให้เป็นช่องโหว่ปล้น
ตลอดไทย ยังลอยนวลถูกกฎหมายอยู่ได้ยังไงหนอ
ทนายนิติธร ล้ำเหลือ เครือข่ายนักศึกษา
ประชาชนปฏิรูปประเทศไทย ตำรวจจะเสนอต่อ
ประชาชนไทยให้ออก ก.ม.แปรรูปเป็นของคนไทย
ทั้งประเทศ เข้าทีวีพิเศษเลย ลุยโลด.....

ปัญหาชนคนสำคัญพลันเต็มเต็ม

น่าเสียดายปัญญาชนปนายชั้น ต่างฉลาดเท่า
ที่ตัวเองโง่ เพราะการศึกษาที่ไม่ลดกิเลส กู้
ประเทศไม่ได้ เราจึงเห็นคนดัง ๆ เช่น ดร.เสกสรร
ไปถือหางแดงว่าเป็นชนชั้นกลางใหม่บ้านนอก
และโทษความเหลื่อมล้ำสุดขีด คือที่มาของความ
ขัดแย้งรุนแรง!

ในขณะที่ทักษิณเองนั่นแหละ เป็นคนปลุกปั่น
ค่านิยมผีเปรต ตามลัทธิทุนนิยมสามานย์ พา
มอมเมาหวยบ่อน อบายมุข บริโภคนิยม หรือแม้
ประเด็นรุนแรง พวกไหนเอ่ยที่ฆ่าปล้นเผา ลิวลือ
ทักษิณทั้งนั้น พันธมิตรเลื้อเหลือองโดนเอ็ม ๗๙ โดน
๗ ตุลาทมิฬ ก็ยังเฉยด้วยอหิงสา น่าบูชายิ่งนัก

ทางการเมือง เราจะขัดแย้งกันแรงสุดแบบ
หน้ามือหลังเท้าก็ได้ แลกเปลี่ยนทัศนคติกันไป
อย่างคนมีปัญญาโดนต้องข่มเหงทำร้ายกันเยี่ยง
สัตว์นรกเล่า ใครยังเป็นตอบตัวเองหน่อยปะไร!

ดังนั้น เราไม่ควรมองปัญหาสังคมแบบแยก
ส่วนขาดจากองค์กรวม แล้วหลงประเด็นโดยไม่ทัน
สำคัญในความสำคัญเชื่อมโยงเหตุปัจจัยนานา

เช่น อดีตผู้นำ ๑๔ ตุลา อธิษฐาน บุญมี ปาฐกถา
ครบรอบ ๔๐ ปีที่ผ่านมาว่า ทักษิณไม่ใช่วิกฤติ

ประชาธิปไตย แต่เป็นปัญหาธรรมรัฐธรรมาภิบาล และประชาชนไม่ใช่ปัญหาประชาธิปไตย แต่เป็นปัญหาเศรษฐกิจ

ฟังแล้วชวนลึบสนในเมื่อทักษิณเป็นตัวโคตรโง่งจนโง่งทั้งโคตรซ้ำอยู่ในฐานะผู้นำพรรคเผด็จการรัฐสภา ทั้งเป็นหัวหน้ารัฐบาลโดยพฤตินัย ทุกวันนี้ทักษิณคิด เพื่อไทยทำ จนเกิดวิกฤตเกือบ ๑๐ ปีแล้ว ไฉนไม่ถือว่าเป็นวิกฤตต้นน้ำได้อย่างไร!

เฉพาะอย่างยิ่ง การบริหารรัฐกิจหรือเศรษฐกิจทั้งประชาชนยอะไร ๆ มันต้องมีธรรมาภิบาล ให้เกิดประโยชน์เพื่อประชาชน ถึงจะเข้าหลักประชาธิปไตยหรือมีใช่?

นี่ชี้ให้เห็นภูมิปัญญาอ่อนด้อยเรื่องประชาธิปไตย ขนาดปัญญาชนผู้นำการศึกษายังไม่สู้แข่งขันหาญกล้าซะเลย จึงไม่ประหลาดที่คนรุ่น ๑๔ ตุลา เคยต่อสู้อิทธิราช วันนี้กลับไปกินทั้งที่ยังไม่ทันล้มหายตายจาก

อย่างไรก็ดีประชาธิปไตยต้องให้อิสระเขาใช้ซ้ำสำหรับเรามันต้องหาญกล้า ลูกขึ้นสู้แม่พวกกูน้อย

กฎหมายล้างผิด ปิดบัญชีทหาร

เป็นการดีเหลือเกิน เมื่อทักษิณลี้ภัยทะเลาะลอยไม่มีถอย แพ้ไม่เป็น ขอให้จริง พับฝ่าเถอะ **จะได้เวลาเอาประเทศไทยคืนมา หรือจะเป็นซ้ำเผด็จการอภัยไปเลย จะได้ว่าแล้วรู้แรงแผ่เสีย**

รัฐบาลอีโง่และสภาซ้ำเรื้อน ยังชูคอเซิดหน้าด้าน ๆ อยู่ด้วย แค่อชอบธรรมลำพังตามกฎหมายเท่านั้นเอง เมื่อไม่ตั้งอยู่บนฐานความถูกต้องทำนองคลองธรรม มันควรกระเด็นไปพัน ๆ ตั้งแต่ปีมะโว้แล้ว อาศัยด้านได้อายอด หน้าทนยิ่งกว่าพื้นคอ-นก-ริต ปูเนายังเอาอยู่ได้เพราะคนไทยยังใจดี จะมีรุนแรงแค่หอกปากทิ่มแทงแข่งชกหักกระดูกเป็นอย่างเก่ง

สำหรับกฎหมายนิรโทษที่กำลังเร่งออก แทนที่จะล้างผิดเฉพาะโทษคดีชุมนุมการเมือง ดันมั่วไปล้มคดีอาญา ฆ่าปล้นเผา เหมาน้อโกงของพวกพ้องน้องพี่อีกต่างหาก เป็นกรณีแรกใน

ประวัติศาสตร์ที่ล้างผิดคอร์รัปชันพิเรนทร์เช่นนี้

เฉพาะอย่างยิ่ง **บ้ารระห่ำล้มคว่ำศาลในคดีที่ยุติพิพากษาถึงที่สุดไปแล้วด้วย รวม ๕ คดี** ได้แก่

๑. **ที่ดินรัชดาภิเษก เมียชื้อ ผัวช่วยเลี้ยงภรรยา** โดยล้งเปลี่ยนวันสิ้นปีไม่หยุดราชการ ให้เมียเสียค่าโอนถูกลงหน่อย ฯลฯ

๒. **คดีเลี้ยงภรรยาชื้อชายหุ่นชินคอร์ป**

๓. **คดีจัดซื้อตึกกล้วยพารา**

๔. **คดีหวยบนดิน**

๕. **คดีร่ำรวยผิดปกติ ยึดทรัพย์ ๗๖,๖๒๑ ล้านบาท**

ตัวอย่างคดีข้างต้นต้องโม้ชะ เพียงเพราะถูกกล่าวหาสอบสวนฟ้องร้องโดย คตส.ที่ถูกตั้งขึ้นหลังรัฐประหาร ซึ่งผ่านกระบวนการตามปกติที่จำเลยก็ยินดีสู้คดีจนแพ้ตัวเอง

มันแสนจะชัดเจนว่าคดีฉ้อโกงดังกล่าวเอาไปเกี่ยวอะไรด้วยการชุมนุมขัดแย้งทางการเมือง ผิดจริงไม่จริงไปโทษ คตส.ได้ใจ เขาแค่ขงเรื่องศาลตัดสินเองทั้งนั้น ไม่เอาตามคตส. ก็มีหลายเห็นไหม **ทักษิณชี้แพ้ตีรวน**

อย่างไรก็ตาม แม่พวกโคตรโง่งจะอาศัยเล่ห์กลฉ้อฉลทางกฎหมาย เจาะช่องลอด ไม่ซ้ำหมองต้องตายเพราะงู คนไทยอย่าไปหลงกลจ้านต่อหลุมพรางทางกฎหมาย จนมองข้ามความถูกต้องทำนองคลองธรรม อันเป็นชื่อแบกกฎหมายแม่บทยิ่งใหญ่เหนือชั้นกฎหมายนิติบัญญัติทั่วไป

คนไม่น้อยชอบจ้านจนมุมว่า เมื่อไล่รัฐบาลอีโง่ไปแล้ว ทักษิณก็ตั้งใหม่ ยุบสภา เลือกตั้งใหม่เพื่อไทยเข้ามาอีก

อันที่จริง น่าจะสำคัญดี ๆ ว่า ขณะนี้คณะคนใช้อธิปไตยด้านสภานิติบัญญัติและคณะรัฐบาลคนอาสาบริหารบ้านเมือง พากันทรยศหมดแล้วรวมหัวเป็นเผด็จการ ขบถต่อการปกครองตามรัฐธรรมนูญ

มหาประชาชนเจ้าของอธิปไตยตัวจริงเสียงจริงหนึ่งคนหนึ่งเสียง ล้าคนล้าเสียง ย่อมมีสิทธิ์ขับไล่ กัดดันโดยสันติวิธี จนกระทั่งเกิด

สุญญาภาศทางการเมือง เพื่อเดินเรื่องให้ศาลขอพระราชทานรัฐบาลชั่วคราวตามหลักราชประศาสน์มาคัยประมาณนี้ งานปฏิรูปประเทศย่อมตั้งต้นใหม่หมดได้เป็นแน่แท้

ฉะนั้น ไม่น่าชี้สงสัย ตะเพิดเผด็จการอปริยไปแล้วยังไง บันไดขั้นหนึ่งก้าวขึ้นไปให้สำเร็จก่อนเถอะ อย่าไปกังวลจัญไรหน้าไหนกล้าแหลมเข้ามาขวางแทน จัดให้จ่ายกว่าจอมยักษ์ทักษิณเทียบไม่ติด อะไร ๆ ไซ้ต้องเหมือนเดิม อย่างกลัวตะหมูเข้าปากหมาอีกเลย มันต้องล้างบางตั้งหลักใหม่หมด

ทักษิณมีสิทธิ์เพื่อฝัน อยากกลับบ้านอย่างเท่ ๆ แต่เกรงเป็นผีทะเลบ้า จะเข้ามาได้ใจเอ่อยต่อให้สภาชี้เข้าจัดให้ เอาใจนายเพื่องาบเหยื่อแล้วจะอยู่รู้ไหนในแผ่นดินไทยดี ชินโผล่หน้าให้เห็นเป็นตอโกลันอุตุลตรีเปล่า....

สันติวิธีมีปัญญาสู่ประตูไหน

แต่ไหนแต่ไรมา มวลประชาชนย่อมเป็นใหญ่ในแผ่นดิน แม้พระราชาย่อมเกิดจากเหล่าราษฎรพร้อมใจกันยกขึ้น เทิดทูนเป็นหัวหน้าเผ่าเจ้าแคว้นหรือยินดียอมรับเชื่อฟังอยู่ในความคุ้มครองของผู้นำประมุข

เมืองไทยเราเคยอยู่เย็นเป็นสุขมาด้วยวัฒนธรรมหมู่ฝูง มีพ่อบ้าน ลูกบ้าน มีผู้ใหญ่ผู้น้อย มีหัวหมูผู้นำ กระทั่งเป็นระบบเจ้าฟ้าข้าแผ่นดิน มีศักดิ์ฐานะพึ่งพาอาศัยกัน ผู้เข้มแข็งปกป้องผู้อ่อนแอ ระบอบกษัตริย์เกิดขึ้นตั้งอยู่ด้วยคุณธรรมนำจิตวิญญาณ ประสานสังคมหมู่มวลอยู่ในระเบียบศีลธรรม พร้อมปลุกฝังสายเลือดวัฒนธรรมประจำชีวิตครอบครัว หมู่บ้านผ่านเมืองต่อเนื่องสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น

สังคมไทยมีสัมพันธของสัตว์สังคม หมูผู้รู้ผู้ใหญ่ผู้น้อยตามลำดับ ในบ้านมีพ่อบ้าน เมืองก็มีพ่อเมือง ประเทศชาติมีพระประมุข ตั้งแต่สมัยสุโขทัย ราชฎระเดือดร้อน ไปร้องทุกข์สิ้นกระดังได้ ไม่มีปัญหาทางชนชั้นปกครองมากอะไร ตราบใดที่การปกครองแผ่นดินโดยธรรมยังคงเป็นไปด้วยดี

เรายังมีบุญบารมีได้พึงร่วมโพธิสมภารในหลวงองค์พระประมุขทุกวันนี้ตลอดมา แม้จะทรงชราภาพมากแล้วก็ตามที่ พระองค์ยังทรงเป็นดวงแก้วขวัญแห่งจิตวิญญาณในหัวใจพลกนิกรแสนยิ่งใหญ่ที่สุดของแผ่นดิน

ทูลทางสังคมดังกล่าวนี้ มีคุณค่าอเนกอนันต์เหลือประมาณ เราท่านต่างควรสำนึกพระมหากรุณาธิคุณโดยมิบังควรประมาท เมินเฉยที่จะปกป้องพิทักษ์ให้สุดสามารถในชีวิตชาติหนึ่ง

พลังมวลมหาประชาชนสามัคคี เมื่อพร้อมใจศรัทธาเชื่อฟังองค์พระประมุขด้วยดี ราชประศาสน์มาคัยย่อมเป็นทางออกวิเศษยิ่ง

ปัญหาวิกฤติใดในบ้านเมือง ย่อมไม่เกินวิสัยสติปัญญาของเหล่าประชารัฐรักสามัคคี น้อมขนานประสานพระปรีชาญาณองค์ประมุขอีกโสดหนึ่ง

นี่คือการใช้อธิปไตยของปวงชนโดยมหาประชาชนทางตรงด้วยตัวจริงเสียงจริง ในสถานการณ์ที่ประชาธิปไตยด้วยตัวแทนสภาชี้เข้าหมดสภาพล้นตีไปแล้วจริงแท้

ฉะนั้น เมื่อประชาชนทุกคนต่างมีอธิปไตยอยู่ในมือคนละ ๑ เสียง เพียงลูกฮือถือสิทธิ์มนุษยชนประท้วงบนท้องถนน ให้เป็นปรากฏการณ์ประจักษ์แจ้งสาธารณะประชาคมเมือง แค่สองเท้าสองมือเปล่า ๆ ประกาศไม่เอาทรราชทักษิณเริ่มขยับเคลื่อนขบวนก้าวเดินเป็นแสนเป็นล้านให้ก้าวหน้ากว่าครึ่ง ๑๔ ตุลา ๔๐ ปีก่อน ไม่อยากเชื่อว่าจะมีไก่ในกอไผ่....

วันนี้ประเทศกำลังวิปริต ดิ่งเหวเลวระยำทะเลซอหยนรกปล่อยนายกผีบ้าหุ่นเชิดเร็ดแหลไปวัน ๆ ทำฉิบหายชาติพินาศสารพัดไม่เคยเกิดในประวัติศาสตร์...

ณ ลมหายใจเฮือกนี้ เราท่านกำลังทำอะไรอยู่ จะดีแต่ดูรัฐบาลด้านหน้าสารเลวเกินบรรยายแล้วยังไง...

วัน ว.เวลา น. ปรากฏการณ์ประชาชนออกถนนมืดฟ้ามัวดิน อยู่ที่สำนึกดีมีปัญญา มวลชนต่างนับตัวเองเป็นหนึ่งก่อนถึงล้าน! **☞**

กรรมดาของโลก
จะได้ไม่ต้อง
โศกสลด
ณพงษ์ พังเจริญจิตต์

เผด็จการทหาร...ชั่วร้าย... เผด็จการรัฐสภา...ชั่วที่สุด!

บทที่ ๑

“ในความฝัน ข้าพเจ้าเห็นฝูงแร้งฉีกทิ้งกินซากศพอย่างเมามัน ท่ามกลางหุบเขาที่ปราศจากต้นไม้ ปราศจากรกชฎี

ทันใดนั้นฝูงพญาเหยี่ยวบินถลาลงมาดั่งท่าฝนระดมจิกตีฝูงแร้งกระเจิดกระเจิง
มันรุมทั้งซากศพอย่างเมามัน
ในนิมิตฝัน ข้าพเจ้าสลดสังเวชในชะตากรรมพญาเหยี่ยวยิ่งนัก

ตกอับจริงหนอ! ตกอับจริงหนอ!
หมดคักดีศรี หมดความเป็นเหยี่ยวผู้ตระหนง!...”

บทที่ ๒

บ้านเมืองกสิยุค ทพระราชรองแผ่นดิน ทพรทิอหังการ เหล่าผู้รื้อนักปราชญ์ที่เปิดเผยที่แอบแฝงที่ซ่อนเร้น ย่อมเห็นนิมิตปริศนาธรรมมากมาย

โปรดเล่าสู่กันฟัง อย่าเก็บไว้เพียงคนเดียว
ข้าพเจ้าขอรับรอง
สิ่งที่ท่านเห็น ลักวันอาจจะเตือนมโนธรรม

สำนักให้คนบาปกลับตัวกลับใจได้!...

บทที่ ๓

“เผด็จการทหาร” เป็นยุคสมัยที่ประชาชนยังต้องการศึกษา ประชาชนยังไม่มาก
จึง “ตถตา” เป็นปกติของบ้านเมืองที่รูดคอยประชาธิปไตยมาเปลี่ยนผ่าน

ช่วงรอยต่อ เผด็จการทหารจะผลุบ ๆ โผล่ ๆ จากถ้ำมาเป็นน้อยลง ๆ และเหลือเป็นนาน ๆ ครั้ง
เมืองไทยยุค ๒๕๕๖ เผด็จการทหารอาจเกิดถ้าไม่เหลืออด

แต่โอกาสเกิดแค่ ๒๐%

๒๐% ก็ประมาณไม่ได้

แต่ ๒๐% คือตัวชี้บอก ประชาชนยังอ่อนแอ
ยังต้องการศึกษา

หากข้าพเจ้าเป็นรัฐบาล ข้าพเจ้าจะกอดกระทรวงศึกษาไว้แนบบอก

จะเชิญผู้รู้ ผู้มีความเชี่ยวชาญมาช่วยบริหารจัดการ

จะเทงบฯ ดังท่าผน
จะไม่เปลี่ยนรัฐมนตรีเหมือนเปลี่ยนเสื้อผ้า
และจะให้ปลดการเมืองตลอดไป...ตลอดไป

บทที่ ๔

เพราะเหตุนี้ เผด็จการโดยทหารจะเกิดหรือไม่
จึงขึ้นอยู่กับคุณภาพประชาชน!

“จำเป็น” แค่นั้น คงต้องอยู่ในดุลพินิจของผู้รู้
“การซ่อม” ย่อมต้องใช้เวลามากกว่า “การ
สร้างใหม่”

บางทีผู้นำของเราอาจยอมลงทุนเพื่อสร้าง
ดีกว่าซ่อมเพื่อลดต้นทุน!

บทที่ ๕

ยุคประชาธิปไตยเบ่งบานหรือบวมพุด! ย่อม
มองเผด็จการทหารเป็นเรื่องเลวร้าย

แต่เลวร้ายกว่านั้น มันคือ “เผด็จการรัฐสภา”
ต่างหาก!

“เผด็จการ” หมายถึง การปิดกั้น ไม่ฟังใคร
ยามใจ คึกคะนอง คิดแต่ผลประโยชน์
ประชาชนเป็นได้แค่ดุ้นพินในเตายักษ์ มี
หน้าที่ตมน้ำให้เดือดปุด ๆ

ดุ้นพินมอดไหม้จบลง สลายเป็นเถ้าธุลี
หมดหน้าที่ของดุ้นพิน!

“เผด็จการรัฐสภา” เหล่าส.ส.ถูกควักสมอทั้ง
มีหน้าที่ทำตามคำสั่ง

นายของเขามีใช้ประชาชน แต่อยู่ในพรรค
อยู่นอกประเทศ อยู่ในป่าดงดิบ

ราวกับเทพเจ้า คอยส่งข่าวสาร จะเอาอะไร
ผ่านร่างทรง ทุกคนก้มกราบ

ขัดขึ้น...ตาย!
รัฐสภามีหน้าที่ออกกฎหมายเพื่อผลประโยชน์
ตัวเอง

ออกกฎหมายใหม่เพื่อรื้อกฎหมายเก่าที่ขัดขวาง
การแสวงหาผลประโยชน์

ออกกฎหมายใหม่เพื่อพรรคพวกของคนได้อัม
หมี่พื้มัน

เขาจึงมิได้เป็นตัวแทนของประชาชน แต่เป็น
ขอมบี้ เป็นผีดิบ คอยฟังคำสั่งเท่านั้น

บทที่ ๖

เร็วกว่านั้น เมื่อรัฐสภาใช้อำนาจยับยั้งความ
เป็นธรรม

ฝ่ายบริหารกลับอ้างไม่เกี่ยวกับ
สื่อที่กำลังปิดกันอยู่เป็นหน้าที่ของสภา
โปรดพูดจាកัน
โปรดฟังกันและกัน
โปรดอย่าทะเลาะกัน
โปรดสมานฉันท์
ข้าพเจ้าได้ยินเสียงใครถ่มน้ำลายข้างถนน!

บทที่ ๗

วันนี้...สายป่านขาดแล้ว ว่าวตั๊กม้อหลุดลอย...
เคว้งคว้าง

เด็ก ๆ ไล่ตามว่าว

เด็กดี ว่าวก็โชคดี

เด็กชั่ว ว่าวก็โชคร้าย

คงไม่อ้างถึงวิธีการคัดนักการเมืองเข้าสภา
เพราะเขาเลือกมาแล้วโดยให้ประชาชนใช้เวลา ๑๐
วินาที คัดเลือกโดยการ “กา”

อนาถใจนัก ที่เลือก กกต., ปชช., เลือกอะไร
สารพัด แม้แต่คนใช้ในบ้าน ยังต้องพิจารณาคัดกรอง
แต่คัดตัวแทนประชาชนกลับตื่นเขิน
วันนี้เราจึงไม่มีพระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก!

บทที่ ๘

คำตอบของบ้านเมือง ไม่ว่าจะระบบใดจะดีแค่ไหน
ก็สู้สติปัญญามนุษย์ไม่ได้ที่จะค้นหาช่องทาง
คำตอบจึงอยู่ที่ “คน” อยู่ที่ “ตัวเขา”

เมื่องานการเมืองคืองานเสียสละ นักการเมือง
ก่อนเข้าสู่อาชีพนี้ จึงควรมีผลงานประจักษ์แจ้ง

มีอุปนิสัยที่ปรากฏชัด

สำหรับวิธีการค้นหา คงต้องรบกวนผู้รู้
ทั้งแผ่นดินช่วยกันคิด **๒**

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

เด็กใหม่ยุคดิจิทัลลอยอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์
หลงใหลได้ปลื้มกับข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต
ชนิดยอมอดนอนเป็นคืน ๆ
...อยากจะรู้ว่ามันมีอะไรให้น่าหลงใหลกันนักหนา
ชนิดทำให้คนหลงใหลได้ปลื้มกัน
แบบอดตาหลับขับตานอนเป็นวันเป็นคืน...

บางสิ่งในบ้านหลังที่สอง

ผมปลูกบ้านหลังที่สองเพิ่งเสร็จเมื่อไม่นาน เป็นบ้านหลังใหญ่บนเนื้อที่ขนาดสองร้อยกว่าตารางวา ตัวบ้านกินเนื้อที่ดินเกือบครึ่งหนึ่ง ส่วนเหลือ เป็นสนามหญ้าหน้าบ้าน ลานจอดรถ และกันไว้ปลูกผักสวนครัวด้านหลังอีกเล็กน้อย หลังบ้าน เต็มไปด้วยป่าหญ้ารกเรื้อ ต้นมะม่วง มะพร้าวและกอกกล้วย เลยออกไปมีสระน้ำแคบ ๆ บ้านหลังเล็กๆ ขนาดชั้นเดียวพื้นติดดินของน้องชาย ถัดจากนั้นคือท้องนากว้าง และเทือกภูเขาใหญ่สูงทะมึนเสียดฟ้า

ผมมีบ้านสองหลัง หลังแรกอยู่จังหวัดรอบปริมณฑลใกล้กรุงเทพฯ เป็นบ้านทาวน์เฮาส์ขนาดยี่สิบเอ็ดตารางวา ซื้อไว้ตั้งแต่วัยสามสิบกว่าปี สมัยเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองใหญ่ใหม่ ๆ ซื้อเพราะแม่กับภรรยาชอบร้องแถมบังคับให้ซื้อด้วยการผ่อนส่งอย่างยืดเยื้อ มันคือแหล่งพักอาศัยที่ผมและครอบครัวอยู่มาหลายสิบปีจนถึงปัจจุบัน

มันก็อยู่ได้นะกับทาวน์เฮาส์หลังเล็ก ๆ ในเมืองใหญ่ แม้ว่าจะคับแคบน่าอึดอัด เพราะ

สภาพอย่างกรุงเทพฯ และรอบปริมณฑล ราคาที่ดินและบ้านสูงปานราคาทองคำเป็นกอง ๆ ผมปรับปรุงซ่อมแซมหลายครั้ง ทาสีบ้านใหม่จำได้ครั้งหนึ่ง ยามนั้นรู้สึกถึงสีปูนเริ่มจะกะเทาะจากสีขาวนวลกลับกลายเป็นสีขาวหม่นเหมือนเปลือกไข่เริ่มจะบวมแล้วล่อนหลุดในบางจุด จึงให้ช่างรับจ้างทาสีบ้าน มาคำนวณ จัดการขัดแล้วทาสีใหม่หมดทั้งหลัง

ต่อมาจึงเปลี่ยนสายไฟเป็นบางจุด โดยเฉพาะสายเมนนำไฟฟ้าเข้าบ้าน นั้นเนื่องมาจากต้องการเปลี่ยนหม้อไฟมิเตอร์จากห้าแอมป์เป็นสิบห้าแอมป์ เพราะอากาศในกรุงเทพฯ เปลี่ยนไปอย่างมากมาย แรกเมื่อมาอยู่อาศัย เพียงเปิดประตูหน้าต่างให้โล่ง ๆ มีพัดลมตัวเดียวก็พอแล้วสมัยนั้นตีกรามบ้านช่องไม่มากนัก แต่พอกาลเวลาผ่านไปเพียงสี่ห้าปี เมืองใหญ่เติบโตอย่างรวดเร็ว ผู้คนอพยพเข้ามาอาศัยในหมู่บ้านเต็มแน่น รถราเริ่มเต็มชอย อากาศร้อนจนต้องติดเครื่องปรับอากาศตามมา ติดเครื่องปรับอากาศเพียงหนึ่งเครื่อง มิเตอร์ไฟขนาดห้าแอมป์พอรับได้ แต่พอต้องติดเครื่องปรับอากาศเป็นสองสามเครื่องให้เต็มบ้านนี่ จำเป็นต้องเปลี่ยนมาตราวัดมิเตอร์ไฟเป็นขนาดสิบห้าแอมป์ เพราะไม่อย่างนั้น ไฟจะเกินขนาด อาจดับหรือฟิวส์ขาด

นี่คือที่มาของการเปลี่ยนแปลงสายไฟให้เบอร์ใหญ่ขึ้น แต่ไม่กล้ารีอหมดทั้งหลัง เพราะช่างเดินสาย ไม่ได้รีอสายไฟทั้งหมด กลับใช้สายไฟเส้นใหม่ตีคู่กันไป ก็คิดว่าถ้าสายไฟหมดอายุมันน่าจะส่งสัญญาณให้รู้ล่วงหน้า

ผมอยู่บ้านทาวน์เฮาส์อย่างสุขุสโมสร ไม่ได้คิดเปลี่ยนบ้านหลังใหม่ เพราะเป็นคนไม่ชอบการดิ้นรน คนเราคับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก ตามโบราณว่าไว้ บ้านของเรา แม่เล็กแคบยิ่งกว่ารังนกก็อยู่ได้อย่างสบายใจ

แต่แม่ของผมสิ ครั้งยังมีชีวิตอยู่ เรียกร้องเหลือเกินที่อยากจะให้ผมไปปลูกบ้านอยู่ต่างจังหวัด บอกว่า อากาศกรุงเทพฯ ไม่น่าอยู่ อีกเรื่องหนึ่งคือเป็นห่วงหลานสองคน ก็ลูกชายของ

ผมนั่นแหละ จะทนอยู่ในกรุงเทพฯ ได้หรือ เพราะที่นี่ ผู้คนมาจากต่างที่ต่างภาค ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างกิน ความเป็นอยู่ไม่เหมือนกัน กลับไปอยู่บ้านเราที่ต่างจังหวัดน่าจะดีกว่า อย่างน้อย ๆ ก็มีที่ป่าน้ำอาห้อมล้อม น่าจะช่วยประคับประคองให้อยู่รอดปลอดภัยภายในบ้านได้อย่างแน่นอน

ความจริง ผมอยากจะทำบ้าน เพราะเราน่าจะสร้างญาติพี่น้องให้เกิดขึ้นใหม่ ในทุกหนทุกแห่งได้ คนไทยทุกภูมิภาค ล้วนเป็นพี่น้องกัน มีอัธยาศัย ความอารีอารอบ เมตตาปราณีคล้าย ๆ กัน ใครสร้างญาติพี่น้องให้บังเกิดมีมากขึ้นเท่าไร ก็น่าจะมีความสุขมากขึ้นเพียงนั้น

ความคิดผมติดอยู่อย่างเดียว ผมไม่ชอบอากาศและความแออัดในกรุงเทพฯ ผมไม่เข้าใจจริง ๆ ทำไมรัฐบาลแต่ละยุคสมัย ถึงมีนโยบายผลักดันให้คนเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ และรอบปริมณฑล ถ้าให้ผมเดา ผมว่าผู้คนร่วมครึ่งประเทศนั่นแหละ ที่อพยพเข้ามาทำมาหากินในกรุงเทพฯ และรอบปริมณฑลแห่งนี้ ไม่อย่างนั้นผู้คนคงไม่แออัดยัดเยียดถึงขนาดนี้

พ่อแม่ผมเริ่มหม่อม วัยย่างเข้าแปดสิบปี ก็เรียกร้องขอลไปอยู่จังหวัดบ้านเกิด ผมไม่สามารถไปได้ เพราะรับราชการอยู่อีกจังหวัดหนึ่งทางภาคอีสาน แม่ก็ขอให้พี่สาวน้องสาวมารับที่กรุงเทพฯ นับแต่นั้น ผมกับแม่จึงต้องแยกจากกัน ผมต้องเที่ยวไปเยี่ยมหาแม่ที่บ้านเกิด เพราะแม่อยู่กับผมมาร่วมสามสิบกว่าปี จะนั่งดูตายไม่เอาใจใส่ก็ใช่ที่

ในที่สุด เค้โครงแบบแปลนบ้านหลังใหม่ก็เริ่มต้นในความคิด เมื่อแม่ปรารภกับผมว่า “สร้างบ้านให้แม่อยู่นะ เราจะได้มีบ้านอยู่เป็นของตนเอง ไม่ต้องอาศัยบ้านพี่บ้านน้อง”

ผมเริ่มจะเห็นคล้อยลงสารแม่ อยากจะให้ มีบ้านเป็นส่วนตัวอย่างที่ปรารถนา บวกกับความ ต้องการของผมและภรรยาด้วย ที่ต้องการมีบ้านต่างจังหวัดสักหลังหนึ่ง ตามประสาคนมีเงินเหลือเก็บบ้าง พอจะต่อเติมความฝันตนเองที่คิดไว้

ในที่สุด บ้านหลังใหม่ก็เริ่มลงเสาเอก หลัง

จากภรรยาผมได้จ้างช่างเขียนแบบเป็นแรมปี
อย่างคนค่อนข้างจะพิถีพิถันกับการสร้างบ้าน

วันลงเสาเอก แม่เป็นประธานในพิธี มีหน้าที่
ในการโปรยข้าวตอกดอกไม้ ใบเงินใบทอง
วานคนซื้อทองคำในหมู่บ้าน มาช่วยถมดินเพื่อ
เอาฤกษ์เอาชัย บ้านจะได้มีเงินมีทองไหลมาเทมา
ถึงอย่างไรผมก็ดีใจ แม่ช่วยให้การปลูกบ้านมี
ฤกษ์ชัยทั้งดงาม

เหตุที่เรียกว่าบ้านหลังใหญ่ก็เพราะมันใหญ่
กว่าบ้านทาวน์เฮาส์ประมาณสักสามสี่เท่า เป็น
บ้านขนาดสองชั้น มุงด้วยกระเบื้องซีแพคอย่างดี
พื้นชั้นบนปูไม้ปาร์เก้ ส่วนชั้นล่าง ปูด้วยกระเบื้อง
แกรนิตโต้สีขาวสะอาดตา หน้าต่างรอบทิศทำ
ด้วยไม้ ตัดมุงลวดสีรมดำมันวาวแบบบานเลื่อน

หกเดือนเต็ม ๆ กว่าบ้านจะเสร็จ ทว่าก็ต้อง
เลื่อนสัญญาออกไปอีกประมาณสองเดือนเพราะ
เจอกับภาวะวิกฤติน้ำท่วม โชคดีที่น้ำไม่ท่วมบ้าน
หลังใหม่ของผม เพียงแต่ปรับ ๆ พื้นดินที่ผมถม
สูงขึ้นมาประมาณหนึ่งเมตรเห็นจะได้ แต่บ้าน
ที่สาวน้องสาวอยู่ใกล้เคียงกัน ถูkn้ำท่วมตาม
ระเบียบ เพราะพื้นที่ชั้นล่าง ต่ำกว่าบ้านผม

นั่นคือวิกฤติน้ำท่วมใหญ่ที่โดนกันเกือบทุก
จังหวัด แม้แต่กรุงเทพฯ แต่บ้านทาวน์เฮาส์ผม
กลับไม่ท่วม เพราะบ้านอยู่ในพื้นที่เพียงจังหวัด
เดียวรอบปริมณฑลกรุงเทพฯ ที่น้ำไม่ท่วม แม้
แม่น้ำเจ้าพระยาจะหลากนองเพียงใดก็ตาม แต่ก็
ไม่มีโอกาสจะเข้าถึงหมู่บ้านที่ผมอาศัยอยู่อย่างแน่นอน

บ้านหลังใหญ่ในขั้นตอนสุดท้ายการก่อสร้าง
คือการเก็บรายละเอียด ไม่ว่าจะเป็นสีทาสบ้าน ไฟฟ้า
น้ำประปา รวมถึงรายละเอียดการตกแต่งภายใน
ทั้งหมด ที่สามารถมองเห็นด้วยสายตา ผมให้
ผู้ชำนาญการมาช่วยตรวจรับ ถือได้ว่าอยู่ในขั้น
น่าพอใจ เพราะแม่มานั่งมองทุกวัน หลงใหล
ได้ปลื้มกับความมั่งคั่งที่เคยใฝ่ฝัน อยากให้ลูก
ทุกคนมีบ้านอยู่ใกล้เคียงกัน อาณาบริเวณเดียวกัน
โดยไม่มีรั้วกัน เหมือนกับครอบครัวใหญ่ แม่
เป็นห่วงลูกชายของผมไม่น้อยและหวังอยู่ลึก ๆ ว่า
หลาน ๆ ที่เลี้ยงมาด้วยมือ จะอยู่ในอ้อมกอดของ

ญาติพี่น้องตลอดไป

แต่แม่ก็มีโอกาสได้อยู่บ้านหลังใหม่เพียง
สี่เดือนเท่านั้น ก็จากไป จากไปอย่างไม่มีวัน
หวนกลับมา

วันแรกที่แม่ขึ้นไปพักอาศัยบ้านหลังใหม่
แม่นำพระพุทธรูปสีขาว หน้าตักกว้างเก้านิ้วนำ
ขึ้นไป บอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทาง ปูย่าตายายให้
รับรู้และอีกประมาณหนึ่งเดือนต่อมา ผมก็
ทำบุญขึ้นบ้านใหม่

ผมทำพิธีอย่างง่าย ๆ บอกเฉพาะญาติพี่น้อง
ของแม่ มีคนมาร่วมงานไม่ถึงยี่สิบคน ตามแบบ
ของผม นั่นคือง่าย ๆ เจียบ ๆ ไม่เน้นพิธีรีตอง
นิมนต์พระแก้รูปมาเจริญพระพุทธรูป เจิมยันต์
หน้าบ้าน เพื่อความเป็นสิริมงคลที่หน้าประตูทาง
เข้า ก็เท่านั้น

แต่แม่ผมพักอาศัยอยู่ได้ไม่นาน แม้ผมจะ
ตั้งใจปลูกบ้านให้แม่อยู่ตลอดชั่วอายุที่ผมหวังว่า
แม่จะอยู่กับผมอายุกว่าเก้าสิบปี

ทว่าวันที่แม่ก้าวขึ้นบ้านใหม่อายุแกแปดสิบ
เอ็ดปีแล้ว เสี่ยงแม่ไอโซลิก ๆ บอกว่าโรคภายใน
กำลังรุมเร้า แล้วแม่ก็จากผมไปในเช้าวันหนึ่ง
หลังจากประสบอุบัติเหตุในบ้าน แล้วไปหมดลม
หายใจที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด ด้วยโรค
ติดเชื้อในกระแสโลหิต ซึ่งกำลังเป็นโรคยอดฮิต
ของผู้สูงวัยในปัจจุบัน

ผมมีบ้านต้องดูแลถึงสามหลัง หลังที่หนึ่งคือ
ทาวน์เฮาส์ที่กรุงเทพฯ ลูกและภรรยาผมอยู่อาศัย
หลังที่สองคือบ้านที่ปลูกให้แม่อยู่ หลังที่สาม
คือบ้านพักนายอำเภอต่างจังหวัด ที่ผมดำรง
ตำแหน่งอยู่ในปัจจุบัน

นี่คือภาระอันยิ่งใหญ่ที่ผมต้องผลัดเปลี่ยน
หมุนเวียนไปนอนบ้านทั้งสามหลัง เสาร์อาทิตย์
วันหยุดสุดสัปดาห์ ผมไปนอนกับลูกและภรรยาที่
กรุงเทพฯ จันทร์ถึงศุกร์ ผมก็หมุนเวียนลับเปลี่ยน
ระหว่างบ้านพัก กับบ้านหลังใหม่

วันแม่มยังมีชีวิตอยู่ ผมก็มานอนกับแม่ นอน
ในห้องแม่มั่นแหละ ฟังเสียงไอโซลิก ๆ ลูกขึ้น
เข้าห้องน้ำยามดึก ๆ ยังนึกปลงสังขาร สงสาร

แม่จับใจ เน้นให้แม่ท่อมผ้าท่อมผืนหนา ๆ เพราะช่วงนั้นเป็นฤดูหนาว อากาศแถบภาคเหนือหนาวเย็นจับขั้วหัวใจ

แต่ในวันหลังแม่จากไป ผมต้องนอนในบ้านหลังใหญ่เพียงคนเดียว

มันเหงาเจี๊ยบอย่างไรบอกไม่ถูก เหมือนอยู่คนเดียวในโลกนี้ ญาติพี่น้องก็เป็นห่วง กลัวว่าผมจะเหงา แม่มาเสียชีวิตที่บ้านผม ตั้งศพบำเพ็ญญูกิบบนบ้านหลังใหม่ของผม วิญญาณแม่น่าจะวนเวียนอยู่กับบ้านหลังนี้ เพราะผมเอารูปและกระดูกของแม่มาตั้งไว้บูชาในห้องชั้นที่สองติด ๆ กับห้องนอนของผม น้องสาวตั้งใจจะให้หลาน ๆ มาอยู่เป็นเพื่อน ผมปฏิเสธ เพราะชอบอยู่คนเดียว

บ้านหลังใหม่อยู่ต่างจังหวัดแถบภาคเหนือ จังหวัดเดียวกับอำเภอที่ผมมาดำรงตำแหน่ง นายอำเภออยู่ แปลกแสะ...มีบ้านพี่บ้านน้อง ขนาบข้างบ้านหลังใหญ่อยู่ถึงสองหลัง แต่บรรยากาศเหงาเจี๊ยบกว่ายุคสมัยเมื่อผมเป็นเด็กอย่างมากมาย

แต่หลังมีคนอยู่อาศัยไม่เกินสี่คน บ้านหลังใหม่ของผมยิ่งแล้วใหญ่ ยังไม่มีคนพักอาศัย เพราะแม่เพิ่งมาเสียชีวิต ผมจะมาพักนอนลับตาหนึ่งเพียงคืนสองคืนเท่านั้น

ผมขับรถมาถึง เวลาเกือบจะย่ำค่ำ บ้านทุกหลังเจี๊ยบสงบ บ้านหลังใหญ่ปิดไฟมืด

ผมซื้อข้าวผัดกะเพรากลับบ้านหนึ่งกล่อง เอาไว้กินมือเย็น จะได้ไม่รบกวนญาติพี่น้อง ผมเปิดไฟหลอดที่โรงรถหลอดหนึ่ง เปิดไฟโคมหน้าเสาบ้านด้านหน้าอีกโคมหนึ่ง ก็ช่วยให้คลายความเหงาลงมาได้ระดับหนึ่ง

ก้าวเข้าบ้านที่ปิดประตูหน้าต่างเกือบทุกด้าน ผมต้องขึ้นไปเปิดหน้าต่างชั้นบนอีกสามสี่บาน เพื่อให้สายลมลอดผ่านไปได้ ส่วนชั้นล่าง เวลาเกือบจะสองทุ่มอยู่แล้ว กินข้าวเสร็จ ผมก็น่าจะขึ้นนอนพอดี เสียเวลาปิดเปิดเปล่า ๆ

ผมนั่งฟังเสียงความเจี๊ยบอยู่คนเดียว ได้ยินเสียงหรีงเรไร แผลงกลางคืน กังวานมาแว่ว ๆ บ้านข้าง ๆ ปลุกบ้านอยู่เกือบจะติดกัน ยิ่งเจี๊ยบกริบ

แทบจะไม่ได้ยินเสียงสิ่งไร มันน่าแปลกชะมัด เขาอยู่ที่ไหนกัน ไม่เปิดโทรทัศน์ดูข่าวหรือละครกันบ้างเลยหรือ หรือว่าจะเข้านอนกันหมดแล้ว ตั้งแต่ตอนย่ำค่ำ

ติก ๆ เกือบสี่ทุ่มผมแอบมองเข้าไปในโรงรถของสองบ้าน ด้านขวามือ รถเก๋งของหลานสองคนไม่อยู่ ลูกของพี่สาวน่าจะยังไม่กลับจากโรงเรียน เพราะเป็นครูสอนหนังสือ ส่วนบ้านหลังทางซ้ายชั้นเดียวโอโถง ลูกชายก็ยังไม่กลับเข้าบ้าน น่าจะไปเล่นกีฬาฟุตบอลเมื่อเย็นย่ำ ติก ๆ ก็แวะคุยกับเพื่อน ๆ ในหมู่บ้าน

ผมแวะเวียนเข้ามาบ้านบ่อย ๆ มีโอกาสได้คุยกับพี่สาวกับน้องสาว

“กิจกรรมที่โรงเรียนเขาเยอะ ทำงานแทบไม่หวาดไหว จะกลับเข้าบ้านก็ร่วมสามสี่ทุ่ม ส่วนลูกคนเล็กไปตีวูชิชา กับเพื่อน ๆ ใกล้จะสอบแล้ว” นั่นคือเหตุผลของพี่สาวที่บอกเล่าเรื่องราวของลูกสาว พี่สาวเอ่ยเล่าให้ผมฟังอย่างเบลอ ๆ เหงา ๆ เพราะครั้งหนึ่งแกละเคยขับรถไปชนเสาไฟฟ้าจนสมองได้ รับความกระทบกระเทือน อาการซึมเศร้าเกาะอยู่ในความรู้สึกของแกล็ก ๆ

“มันก็ไปเล่นบอลกับเพื่อนมันนั่นแหละ...ติก ๆ ก็ไปชกตุ้มเหล็กกับเพื่อน ๆ ในหมู่บ้าน บางคืนบางทีก็ไม่กลับบ้าน ค้างบ้านเพื่อน กูก็ไม่รู้จะทำอย่างไรกับมัน เพียงแต่นึกตัดใจจากมันบ้างเท่านั้น จะเกิดอะไรขึ้นกับมัน ก็ปล่อยให้มันเกิด” นี่คือคำบอกเล่าของน้องสาว ที่บอกเล่าเรื่องราวลูกชายที่กำลังจะกลายเป็นหนุ่มอย่างเต็มตัว แต่นั่นแหละความเป็นห่วงยังเกาะฝังแน่นในความรู้สึกของผู้เป็นแม่

บางวันที่เป็นวันหยุด ผมไม่ได้เดินทางกลับกรุงเทพฯ เคยผ่านเข้าไปในบ้านพี่บ้านน้อง ผมต้องประหลาดใจกับกิจกรรมแปลกใหม่ของเด็กใหม่ยุคดิจิทัล

ในงาเมิดที่ดับแสงไฟ พวกเขาอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ หน้าโต๊ะติดผนัง บ้านที่ต่ำเตี้ยทำให้เขาเหมือนคนที่ซ่อนเร้นกาย อยู่ในซอกหลืบลับเร้นเฉพาะตัว

ที่ว่าชั่วครู่ ผมก็ได้ยินเสียงตู้ลำโพงโฮมเธียเตอร์ดังกระหึ่ม

“เล่นอะไรกัน” ผมเอ่ยถามอย่างสนใจ ผมเข้าใจว่าเขาน่าจะเล่นเครื่องซีดีดูภาพยนตร์

“ดูหนังจากเน็ตครับลุง” เขาเงยหน้าตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะก้มหน้ามองภาพเคลื่อนไหวบนจอคอมพิวเตอร์

“ดูหนังจากเน็ตได้ด้วยหรือ” ผมถามอย่างรู้สึกว่า ตนเองน่าจะเป็นคนตกยุคไปแล้ว

นั่นคือความล้ายุคที่กำลังก้าวไปเบื้องหน้าผมอย่างเร่งรีบ

ผมนึกถึงตนเองเมื่อเป็นวัยรุ่น ถ้าไม่นั่งตกปลาริมฝั่งน้ำ ผมก็นั่งอยู่กับกองหนังสือภายในบ้าน

เด็กยุคนี้ มีของเล่นยามว่างให้ทำอย่างมากมาย มากเสียจนไม่มีเวลาที่จะมานั่งพบปะพูดคุยกันบ้าง แม้กระทั่งในบ้านหลังเดียวกัน

มิน่า...บ้านแต่ละหลัง จึงเงียบเหงาเหมือนอยู่กลางป่ารกชัฏ แทบจะไม่ได้ยินเสียงลมพลิกใบไม้ไหว มีเพียงเสียงลมหายใจอย่างแผ่วเบา กับแสงหน้าจอคอมพิวเตอร์เครื่องเล็ก ๆ ที่กำลังกำหนดวิถีชีวิตและความเชื่อให้กับเด็กรุ่นใหม่อย่างจริงจัง

ผมเองได้แต่นั่งเหงาเงียบอยู่หน้าจอทีวีสามทุ่มเข้าห้องนอน ฟังเสียงพระสวดมนต์ในวิทยุทรานซิสเตอร์เครื่องเล็ก ๆ

คอนรูงคืนหนึ่ง...ผมกลับจากกรุงเทพฯ มาถึงบ้านหลังใหม่เวลาประมาณตีสี่กว่า ๆ มันคือคืนวันอาทิตย์ต่อเช้าวันจันทร์ ผมจะต้องขึ้นทำงานเป็นปกติ

ภายในบ้านหลังใหญ่ ตรงห้องครัว ผมเห็นไฟยังสว่างจ้า

ผมเคาะประตู พร้อมเรียกชื่อหลานสาวลูกพี่สาวที่ผมจ้างให้มานอนเฝ้าบ้าน เธอเป็นครู อายุย่างเข้าสามสิบปี ทำทางจั่วเจีย ลูกขึ้นมาเปิดประตู

“ยังไม่นอนอีกหรือ” ผมเอ่ยถาม คิ้วขมวดเดินไปที่โต๊ะกินข้าวในห้องครัว โน้ตบุ๊ก ยังตั้งคาอยู่บนโต๊ะ ภาพรายละเอียดอินเตอเน็ตยังชัดเจน เต็มโหวบนจอภาพ

“คั่นเน็ต ทำกิจกรรมให้โรงเรียน” เสียงหลานสาวเอ่ยบอก น้ำเสียงจั่วเจียเหมือนจะง่วงนอนน้อย

ภาพปรากฏบนจอ กับสิ่งที่เธอบอก น่าจะขัดแย้ง เพราะสีลันที่ปรากฏ มันคือข้อมูลที่เด็ก ๆ หลงใหลเหมือนจะค้นลึกให้ไปถึงก้นบึ้ง สารระแห่งข้อมูล

นี่คือสิ่งที่ผู้คนกำลังหมกมุ่น สืบค้น เหมือนคนติดกัญชาและยาฝิ่น

ผมนึกถึงคำว่า เฟลบุ๊ก...ไลน์...ที่ผู้คนติดงอมแงมไปทั้งบ้านทั้งเมือง

หลานสาวผมเธอหลงใหลได้ปลื้มกับข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต ชนิดยอมอดนอนเป็นคืน ๆ และผมก็สังเกตมาหลายคืนติดต่อกัน...ผมไม่อยากจะเชื่อถึงกับลืมหอนนอนเสีย...และผมก็อยากจะรู้ว่ามันมีอะไรให้น่าหลงใหลแก่นักหนา ชนิดทำให้คนรุ่นหลังหลงใหลได้ปลื้มกันแบบอดตาหลับขับตานอนเป็นวันเป็นคืน ผมไม่เข้าใจจริง ๆ. **๓**

แจ้งข่าว

ขอเลื่อนงานคอนเสิร์ต “ดนตรีแห่งภราดรภาพ บทเพลงเพื่ออิสราภาพ วีระ สมความคิด” จากวันที่ ๒ พ.ย. ๕๖ เพราะเป็นช่วงไวท์ทูกซ์ ถวายแด่สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกไปเป็นวันที่ ๒๔ พ.ย. ๕๖ ซึ่งตรงกับวันคล้ายวันเกิดคุณวีระ ทีมผู้จัดงาน ขออภัย มา ณที่นี้ด้วย - ด้วยจิตคารวะ

คอนเสิร์ต ดนตรีแห่งภราดรภาพ บทเพลงเพื่ออิสราภาพ วีระ สมความคิด วันเสาร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ณ อาคารลีลาศ สวนลุมพินี เวลา ๑๕.๐๐ - ๒๒.๐๐ น. (บัตรราคา ๒๐๐ บาท และบัตรบุญอาหารฟรีตลอดงาน) ศิลปิน อาจารย์เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ และวงคันทายาว นำห้วง คาราวาน วงแอมเมอร์ วงคีตยาฐาลี นุภาพ สวันตรัจฉ์ เคก คักดีสิทธิ์ โก้ แมลงสาบ เดช อัสดง

ซื้อบัตรได้ตั้งแต่บัดนี้ที่ คุณเอ ๐๘๔-๔๓๖๐๙๙๙
เสื้อ FREE VEERA (๒๐๐ ตัว) ราคา ๒๐๐ บาท
ติดต่อคุณเหมียว ๐๘๒-๕๕๑๙๓๗๙

ช่วยย้ายที่ ฉันทเดือดร้อน

เหตุใดตำรวจจึงไปติดป้าย ที่ทำให้คนอ่านป้าย
เข้าใจว่า กลุ่มกองทัพธรรมชุมนุมปิดถนน
ทั้ง ๆ ที่ตำรวจเองเป็นฝ่ายปิดถนน

ทำไมตำรวจจึงใส่ร้ายประชาชนผู้บริสุทธิ์
ที่ออกมาชุมนุมอย่างสงบ และปราศจากอาวุธ
ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

แทนที่จะช่วยปกป้องดูแลประชาชนผู้ออก
มาชุมนุมตามกฎหมายกัลปออก พ.ร.บ.ความมั่นคง
ควบคุมพื้นที่การชุมนุมของกองทัพประชาชน
โค่นระบอบทักษิณ (กปท.) ที่ปักหลักพักค้างอยู่
บริเวณข้างทำเนียบรัฐบาล ตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม
๒๕๕๖ ก่อนรัฐบาลจะออก พ.ร.บ.มั่นคงตามหลัง

ตำรวจมาเจรจาว่าจะดูแลผู้ชุมนุมให้
ปลอดภัย แสดงความเป็นห่วงเป็นใยด้วยคำพูด
หวานหยาดเยิ้ม นำเคลิ้มตาม แต่สิ่งที่เกิดขึ้นจริง
คือ ตำรวจไม่ให้นำข้าว น้ำ อาหาร และห้องน้ำ

เข้าไปในบริเวณที่ชุมนุม กปท. เพื่อกดดันให้
ผู้ชุมนุมย้ายออกไปจากบริเวณข้างทำเนียบฯ

การกระทำเช่นนี้ตำรวจและรัฐบาลทำผิด
กฎหมายรัฐธรรมนูญหรือไม่

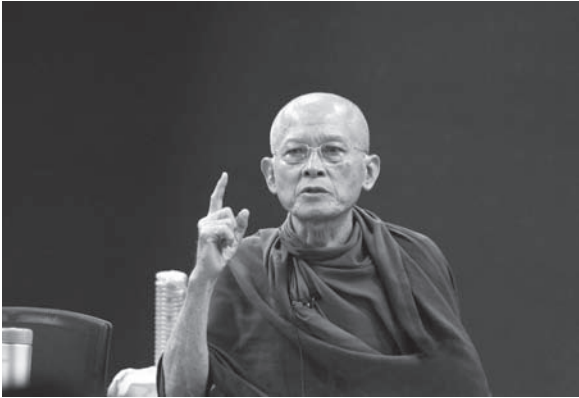
ส่วนการใส่ร้ายป้ายสีผู้ชุมนุมจากฝ่าย
เจ้าหน้าที่รัฐ ก็ย่อมบ่งบอกได้ชัดเจนว่า ปัจจุบัน
ประเทศไทยไม่ได้ปกครองในระบอบประชาธิปไตย
ไม่ต้องพูดถึงการไม่ส่งเสริม ไม่สนับสนุนการ
ชุมนุมตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ

หากการชุมนุมของ กปท. และเครือข่าย
นักศึกษาประชาชนปฏิรูปประเทศไทย (คปท.) ที่
ชุมนุมอยู่แยกอรุณพงษ์ ทำให้ผู้ขับรถเดือดร้อน
แล้วต้องย้ายออกไปจากท้องถนนใน กทม. แล้ว
ละก็ รัฐบาลก็ควรย้ายไปบริหารประเทศอื่น
เพราะประชาชนที่มาชุมนุมต่างเดือดร้อนจากการ
บริหารของรัฐบาลชุดนายกษัยังลักษณ์นี้เช่นกัน ๕

○ ต่อจากฉบับที่ ๒๗๙

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“อเทวนิยม” หมายถึง คนผู้มีความเชื่อ เพราะมี“ญาณ”หยั่งรู้“ปรมัตถธรรม” อันเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ซึ่งเป็นเทพแท้ เป็นพระเจ้าแท้ เป็นสัตว์โอปปาติกะนานาอย่างเป็นสัจจะ จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เพราะเหตุอะไร จึงมีผลอย่างนั้นเป็นผล มีความสามารถพิเศษ มีอำนาจเหนือโลก คือ โลกุตระ สามารถ“เห็น”(ปัสสตี)แจ้ง(สังจิจิ)ความเป็น“เทพ”หรือ“เทวดา”แม้“มาร-พรหม”ชนิดที่เป็น“อเทวนิยม” อย่างปรมัตถธรรม ตามหลัก“อริยสัจ ๔”

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นกรการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แล่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหา ข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัต”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็ให้อธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจจาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจจาทิ
ฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจจาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตมกัได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะมีรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอตมกักำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตานุทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวม” ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะเล่ไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลัดๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอตมกัได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อรรถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นปรารถนุพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมสุข)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยๆ

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฏฐิ” (มิจฉาทิฏฐิ) แค่อธิบายเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

คำตรัสมียืนยันอยู่ชัดเจนอย่างนี้ ส่วนจิตตตรณะ หรือสายปัญญาบางพวกที่ไม่ชัดเจน เช่น คนที่ไปหลงยึดเอาแค่เข้าใจว่า “สัญญาเกิดขึ้น ก็มีสัญญาดับไปก็มี” พอตนกัใคร่ครวญรู้ชัดแม่นยำเท่านี้ ก็นึกว่าเป็นการบรรลุธรรมแล้ว หลงกันอย่างนี้ในพวกนักศึกษา อภิศรบบ้าง นักปรัชญาบ้าง นักขบคิด เช่น ลัทธิเซ็นใน ขวามหายานบ้าง ต่างได้รู้เท่านี้ ก็หลงว่าตนบรรลุสำเร็จแล้ว

เพราะคนที่**มีทิวฏฐิ**“**มิจฉา**”ดังว่านี้ จะเข้าใจเพียงว่า ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นธรรมชาติเท่านั้น **เกิดขึ้น** แล้ว **ก็ดับไปทั้งสิ้น** ไม่ละเว้นสิ่งใดเลย พอ“**ตนเข้าใจชัดเจนแล้ว**” เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดและดับ ก็รู้แจ้งจบแล้วนี้ ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างก็ล้วนเป็นเพียงธรรมชาติ คือ **มันเกิดขึ้น** แล้ว ที่สุดมันก็ดับไป **“ก็มันดับไปแล้ว”**จะไป**“ดับอะไรอีก”** จะมัวมโขงคิดว่า **มี“อิตตา”**อะไรกันอยู่อีกเล่า?!

และจะเพ่งโทษว่า **ถ้าใครขึ้นคิดว่า “ตนยังมีอิตตา”** ผู้นั้น**ก็มีมิจฉาทิวฏฐิ** เพราะ**“ทุกสรรพสิ่งมันล้วนไม่ใช่อิตตา”** แล้วจะไปมัวหลงว่า**“มีอิตตา”**อยู่ที่ไหนอีกเล่า!!!! แล้วก็ตัดสินใจว่าคนผู้นี้ยังหลงคิดเห็นว่า **อิตตายังมี** หรือหลงเห็นว่า **ตนยังหลงสิ่งที่ไม่ใช่อิตตา** เป็น**“อิตตา”**อยู่

ที่จริงทุกอย่างลักแต่**ว่าเป็นรูปเป็นนาม** รูปก็เป็นรูป นามก็เป็นนามเท่านั้น **อิตตาก็แค่รูปแค่นาม** มัน**เกิดขึ้น** ตั้งอยู่แล้วก็**ดับไป** ผู้ใดขึ้นยังหลงเห็น-หลงเข้าใจ-หลงเชื่อว่าอะไรๆก็ยังมี **อิตตายังมี** นั่นคือ ผู้ยังยึดว่า**“มีตัวตน”**ก็จะต้องไปล้าง**“ตัวตน”**ให้**“ไม่มีตัวตน”**อีกที

พวกนี้คือ พวก**“นิรตติทิวฏฐิ”** เป็น**มิจฉาทิวฏฐิ** เพราะไปหลงเห็นอยู่ได้ -หลงเข้าใจอยู่ได้ -หลงเชื่ออยู่ได้ว่า **“รูป-นาม”มีตัวตน** ก็รูปไม่ใช่ตัวตน นามก็ไม่ใช่ตัวตน มันเรื่องธรรมชาติล้วนๆต่างหาก ที่**เกิดขึ้น** แล้วก็**ดับไป!!!!**

มันแค่**“รูป”** แค่**“นาม”**เท่านั้น ที่**“เกิดขึ้น”** แล้วมันก็ต้อง**“ดับไป”** ยังไงๆๆมันก็**ต้อง“ดับ”** ไปหลงยึดว่า**“มันมี”** อยู่ได้ ใครไปยึดเข้าก็**“มีตัวตน”**เท่านั้นเอง ingsอยู่ได้

ทุกอย่างเป็น**“ไตรลักษณ์”** รู้จัก **สามัญลักษณ์**นี้ให้**ได้** ก็จบแล้ว มันเกิด-มันดับไปอยู่ตลอดเวลา ไม่เห็นหรือ?

เพราะที่แท้นั้น มัน**“มีแต่ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ความดับไป”**ของเหตุปัจจัยเท่านั้น ผู้เห็นแจ้งได้อย่างนี้ คือ ผู้เห็น**“ธรรม”** นี้แหละคือ ผู้**เห็น“ตถาคต”**แล้ว

ความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น(ทิวฏฐิ)เช่นนี้ เป็นภาษาที่มี**“ความถูกต้อง”**จริงอยู่ส่วนหนึ่ง แต่มันเป็นแค่**“ปรัชญา”**ในตรรกะเท่านั้น ซึ่งเป็นความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็นระดับหนึ่ง แค่เป็น**“ความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น”**ที่เรียกว่า**“ทิวฏฐิ”**ยังไม่ถึงขั้น**“สัมมปปัญญา”**

หาก**“ทิวฏฐิ”**นี้จะมีมากหรือมีเก่งเจริญขั้นได้ก็แค่

“สุดมยปัญญา” สูงสุดก็แค่**“จินตามยปัญญา”**

ยังไม่ใช่**“สัมมปปัญญา”**ที่เป็น**ความเชื่อ** **ความรู้** หรือ**ความเห็น(ทิวฏฐิ)**ที่ยิ่งกว่า **เจริญขั้นสูงกว่า** จนถึงขั้น**“ภาวนามยปัญญา”** ซึ่ง**“ภาวนามยปัญญา”**นี้เป็น**“ความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น”**ที่มีสารสังจะเจริญพัฒนาถึงขั้น**มีมรรคผล** หรือ**เกิดผลธรรม**ในจิตใจที่เดียว จึงเรียกว่า**“ภาวนา”** ซึ่งแปลว่า**“การเกิดผล”**

ซึ่งสูงเลยพ้นไปกว่า **“การเกิดมรรค”**เสียด้วยซ้ำ จึงเป็น**ความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น(ทิวฏฐิ)**ที่สูงกว่าเจริญพัฒนากว่าแค่ขั้น**ได้รู้ได้ฟังมา(สุดมยปัญญา)** หรือแค่**นำมาขบคิดไตรตรองพิจารณาอย่างลึกซึ้ง**ซึ่งจนทะลุปรุโปร่งที่เรียกว่า**“จินตามยปัญญา”**

เพราะเป็น**ความเชื่อ ความรู้ หรือความเห็น**ที่สูงกว่าเจริญพัฒนาไปถึงขั้น**“ภาวนามยปัญญา”**อันเป็น**“ภาวนา”** ซึ่งคำว่า**“ภาวนา”**นี้แปลว่า **“การทำให้มี-การทำให้เป็น-การทำให้เกิด”** ซึ่งเป็น**“การเกิด”**(นิพพัตติ,อภินิพพัตติ)อันเป็นทั้ง**“การเกิดของจิตใจ”(เจโต)**และเป็นทั้ง**“การเกิดของปัญญา”**(ปัญญา)ที่ได้เจริญพัฒนาจากเดิมสูงขึ้นไปบรรลุดุจธรรมเป็น**“ความรู้”**ที่ถึงขั้นมีสาระ**“ภาวนามย”**

ซึ่งคำว่า**“ภาวนามย”**นี้แปลว่า **“อันสำเร็จด้วยการทำให้มีขึ้น-อันสำเร็จด้วยการทำให้เป็นขึ้นมาได้-อันสำเร็จด้วยการทำให้เกิดขึ้นมาได้”**ที่เป็น**“อุกโตภาค”(ครบ ๒ ส่วน)**

“ความรู้”ขั้น**“ภาวนามยปัญญา”**จึงเป็น**“ความรู้-ความเชื่อ-ความเห็น”**ที่สูงเลยพ้น**“ทิวฏฐิ”**หรือ**“ทฤษฎี”**เท่านั้น ซึ่งสูงขึ้นไปเป็น**“การเกิดขึ้น”**ของจิตใจใหม่ เป็น**“ภาวะใหม่”** เพราะได้กำจัดจิตใจภาวะส่วนที่เป็น**“อกุศลจิต”**ของตนให้ดับไปได้ จึงมีทั้ง**“การเกิดขึ้นและการดับไป”**ของจิตใจผู้ปฏิบัติเอง ถึงขั้นมี**“ผลธรรม”**สำเร็จจริง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า การเกิดขึ้น-ดับไปนั้น**“มีอยู่จริง”** ทั้งที่เป็น**ธรรมชาติแห่งไตรลักษณ์** ผู้ขบคิดพิจารณาดีๆ ใครๆก็เข้าใจได้ไม่ยากอะไรนี้ ไม่ลึกลับ ไม่ลึกซึ้งอะไรด้วย จึงเป็น**“สามัญลักษณ์”**จริง ก็ได้รู้**“สามัญ”**ปกติของธรรมชาติ

ซึ่งก็คือ**ไตรลักษณ์ที่เป็นสามัญลักษณ์ของธรรมชาติ** ก็อย่าไปยึดมั่นถือมั่น มันเป็น**“อุปาทาน”** ยึดรู้ไว้ได้แค่นี้ เราก็อึดมั่นนี้ ซึ่งก็แค่หลงยึดมั่นใจว่า **ตนได้บรรลุ“ความรู้แจ้ง”**

ถึงที่สุดแล้วในความเป็น“ไตรลักษณ์”สัมบูรณ์แล้ว

แต่ถ้าได้ศึกษาและ“ยึด”อย่างสมทาน เช่น สมทาน “ศีล”เป็นต้น แล้วศึกษาด้วย“ไตรสิกขา”ให้สัมมาทิฐิ แล้วปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสมาธิ” จนกระทั่งที่สุดบรรลุ“สัมมัพปัญญา”(การรู้ชอบ,ปัญญาที่แท้จริง) เพราะสัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วย “กาย” เห็น“ความสิ้นอาสวะ”ของตนได้สัมบูรณ์ ชนิดที่รู้

อยู่เห็นอยู่ ชานโต ปัสสโต วิหริติ สำเร็จอริยาภยอยู่ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ ดังที่ได้กล่าวถึงมาหลายคราแล้ว

เราก็จะสามารถทำให้“สัญญา”เจริญขึ้นเป็น“สัมมัพปัญญา”ได้ด้วยการศึกษา จึงจะบรรลุไตรลักษณ์ที่ชื่อว่า “ปัจจัตตลักษณะ” นั่นก็คือ ผู้มีมรรคผลอันใดเฉพาะตน แต่ละคนที่ศึกษาเป็นสัมมาทิฐิ และปฏิบัติจนบรรลุได้จริง จนกระทั่ง“กิเลส”นั้น“ไม่เกิดอีก”หรือแม้แต่“สัญญา”อย่างหนึ่งเกิดขึ้น “สัญญา”อย่างหนึ่งดับไปชนิดที่“ดับสนิทถาวร”ได้ “สัญญา”ของคุณเจริญสูงถึงขั้น“อภิสังขยานิโรธ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๓๘- ๒๓๙ เป็นต้น

จึงจะเป็นผู้เข้าถึงไตรลักษณ์ขั้น“มีปัจจัตตลักษณะ” มิใช่ผู้มีไตรลักษณ์แค่“สามัญลักษณ์” อันเป็นธรรมดาธรรมชาติทั่วไปเท่านั้น แต่บรรลุถึง“ลักษณะของการเกิดผลนั้นในตน”เป็นปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ที่เดียว

“สามัญลักษณ์”นั้นเป็นเรื่องสามัญ ที่รู้ร่วมกันได้ ใครๆก็สามารถรู้ได้ ด้วยตรรกะเท่านั้นก็รู้ได้แล้ว ซึ่งเป็น“ลักษณะ ๓” เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ธรรมชาติทั้งหลายมันก็เป็นเช่นนั้นทั้งนั้น สามัญลักษณ์จึงเป็นแค่“ความรู้” แต่ยังไม่“ความจริง”ขั้นปรมัตตธรรม

“ความจริง”ขั้นปรมัตตธรรมนั้น หมายถึง ความจริงของ“ผลธรรม”ที่ผู้ปฏิบัติบรรลุ“ลักษณะ ๓”ได้สำเร็จในตน มี“ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” จึงชื่อว่า ปัจจัตตลักษณะได้แก่ ผู้บรรลุลักษณะ ๓ คือ ได้ทำลายความเกิดขึ้นของกิเลสของตนได้ ก็ไม่มี“ความเกิดขึ้นของกิเลส”นั้นในตน ก็ไม่มี“ความตั้งอยู่ของความทุกข์”นั้นในตน จึงมีแต่“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”นั้นๆในตน

ซึ่ง“ปัจจัตตลักษณะ”จะเริ่มมีตั้งแต่ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลายจนกระทั่งถึงที่สุด ไปตามลำดับ ปัจจัตตลักษณะ

จึงคือ ผู้มีผลธรรมในตนไปตามฐานานฐานะของตนเฉพาะตน ผู้มี“ปัจจัตตลักษณะ” คือ ผู้มีลักษณะ ๓ ได้แก่

๑. ผู้พ้น“ความไม่เที่ยงนั้น”แล้ว มีความเที่ยง ไปตามลำดับ จนกระทั่งที่สุดท่านไม่มีอนิจจันนั้นแล้ว มีแต่“ความเที่ยง”(นิจจัง)แล้ว นั่นก็คือ กิเลสที่ท่านดับได้ของตนนั้น ดับสนิท“เที่ยงแท้-ไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว”เด็ดขาดจริง

๒. ผู้พ้น“ความทุกข์นั้น”แล้ว มีความเที่ยง ไปตามลำดับ จนกระทั่งที่สุดมีผลสำเร็จสัมบูรณ์ ท่านไม่มีทุกข์นั้นแล้ว ชนิดที่เป็น“ความเที่ยงแท้แน่นอน”(นิจจัง)แล้ว

ท่านไม่มีความทุกข์นั้นแล้ว นั่นก็คือ ทุกข์ที่ท่านดับได้ของตนนั้น ท่านได้ดับสนิทแล้ว ไม่ตั้งอยู่ในจิตตนอีกแล้วต่อไปชนิดที่เที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน(ฐวัง) ตลอดไป(ัสสตัง) ไม่แปรเป็นอันอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหริัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) เพราะได้“ดับเหตุ”นั้นๆแล้วด้วยมรรคองค์ ๘ อย่างสัมมาทิฐิจริง “เหตุนอก-เหตุใน”ใดๆก็ไม่สามารถทำให้กิเลสเกิดขึ้นในใจท่านได้อีกแล้ว ในโลกจึงนับว่า“ไม่มีเหตุ”ทำให้ท่านเกิดทุกข์ได้อีกเลย

๓. ผู้“ไม่มีตัวตนกิเลส”(อนัตตา)แล้วในตน มีความเที่ยง ไปตามลำดับ กระทั่งที่สุดมีผลสำเร็จสัมบูรณ์ ท่านไม่มีตัวตนนั้นแล้ว ชนิดที่เป็น“ความเที่ยงแท้แน่นอน”(นิจจัง)แล้ว ซึ่งความว่า“ไม่มีตัวตน”(อนัตตา)นั้นแล้วนี้ ก็คือตัวตนของรูปของนาม ทั้งหมดรูปรูป ๘ และอุปาหยาหารูป ๒๔ ทั้งหมดก็ครบจิต ๑๒๑ และเจตสิก ๕๒ ที่ท่านกำจัดส่วนที่เป็น“อกุศลธรรม”ในตนของตน(อนัตตา)นั้นได้สำเร็จ ท่านกำจัดได้จนดับหมดสนิทแล้ว ไม่เกิดในจิตตนอีกแล้วต่อไปชนิดที่เที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน(ฐวัง) ตลอดไป(ัสสตัง) ฯลฯ เพราะได้“ดับตัวตน”นั้นๆแล้ว ทั้ง“เหตุ”ของมันก็ได้ดับด้วยอย่างสนิทเที่ยงแท้ยังยืน ไม่เกิดขึ้นในใจท่านอีกแล้วเด็ดขาด ด้วย“มรรคองค์ ๘”อย่างสัมมาทิฐิจริง

นี่คือ บรรลุไตรลักษณ์ชนิดที่เป็น“ปัจจัตตลักษณะ” แต่คนที่หลงว่า ตนรู้แจ้งเป็น“สามัญลักษณ์”แล้วก็เชื่อว่า ตนแทงทะลุปรมัตตธรรมแล้ว คือ “ทุกอย่างย่อมเกิดขึ้น และดับไป วนเวียนอยู่เท่านั้น ไม่มีอื่น ทุกสรรพสิ่งมีแต่“ธรรม”(สิ่งที่ทรงอยู่)เท่านั้นที่เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป

ยึดเอาอะไรไม่ได้”

แล้วก็หลงตนว่าตนรู้แจ้ง“ธรรม”ขั้นสูงสุดแล้ว

เพราะเห็นแจ้งแล้วว่า รูป-นามใดๆก็ล้วน“เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป อย่าไปยึดมั่นถือมั่น” เพราะฉะนั้น “ทุกสรรพสิ่งย่อมไม่ใช่ตัวตน” ไม่ใช่อะไรทั้งสิ้น เป็นแต่การเกิดขึ้นและดับไปของรูปของนามเท่านั้น ในโลกนี้มีแค่“รูป”กับ“นาม”เท่านั้น ก็ใช่..ตามที่มีความรู้ **ขั้นตรรกะ ขั้นสามัญ**

[รายละเอียดเรื่อง“สกลัญญา”ที่เป็น“อภิสัญญา”นี้ ศึกษาดได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ โปฏฐปาหสูตร ข้อ ๒๗๕ ถึง ๓๑๓]

ผู้ที่มีจิตไปทางชอบคิด มีเหตุมีผล เหตุมากผลมาก หนักหน่วงปัญญานี้ เรียกว่า พวก“**ตรรกะจิต**”

จิตที่ชอบตรรกะ หรือสายปัญญาตั้งว่านี่ จะมี**ทิวฏฐิ** ใต่งไปหา“**อุจเจททิวฏฐิ**”(ทฤษฎีเห็นว่าทุกสิ่งขาดสูญ) คือ จะ“สูญญะ”ง่ายๆ โนม้ไปทางหลงว่าตนเข้าใจดีแล้วเท่านั้นคือ บรรลุธรรม ก็อยากบรรลุเร็วๆ ก็จะมีก่ง่าย เช่น แคเข้าใจ ลึกซึ้งซาบซึ้งว่า *อะไรๆก็ล้วนถึงที่สุดคือ“ไม่มี”ทั้งนั้นแหละ* ซึ่งทุกอย่าง“ขาดสูญ” ก็จริง สุดท้ายจริงๆนั้น*อะไรๆก็ไม่มีอยู่จริง* นั้นมันกำปั้นทุบดิน เพราะอะไรในมหาจักรวาลนี้ มันก็ต้องถึงขั้นสุดท้าย“สูญ”ทั้งนั้นแหละ แม้มันจะตั้งอยู่ได้นานเป็นล้านๆๆๆๆๆๆๆๆปี มันก็ต้องถึงสุดท้ายเสื่อมหมดไปเป็น“สูญ”ทั้งสิ้น คนที่ตัวนตัดตลัน“สูญ”เป็นความจบง่ายไป จึงโนม้ไปทาง“**นัตถิกทิวฏฐิ**”(ทฤษฎีที่ไม่มีมรรคผล) เป็นผู้มี“**นัตถิกทิวฏฐิ**”(ทฤษฎีไม่มีอัตตา)โดยแท้

นี่คือ **จิตตรรกะ สายปัญญา** จะใต่งไปข้างไม่หลงเทพเทวดา เทพเจ้า ร่างกายแตกตายไปแล้ว ไม่กลัวรอกไม่หลงสวรรค์หลังตาย จึงไม่กลัวรอกที่จะตก จะเอาแต่เสพสวรรค์ให้แก่ชีวิตเป็นๆนี้ หลงเปลอไปว่า “**ความเป็นตนอยู่**”มีเฉพาะในชีวิตเป็นๆนี้ เพราะตายไปแล้ว ไม่มีอะไรนี้!!!

จิตตอบ่างนี้ จะ*ไม่ยึดมั่นถือมั่นใน“รูป”ใน“นาม”*เอาง่ายๆ เพราะตนเข้าใจชัดทะลุแล้วนี้ว่า ทุกอย่างมีแต่**รูป**กับ**นาม** ทุกสรรพสิ่งเกิดเพราะเหตุปัจจัย ทุกอย่างมีแค่“**ธรรม**” คือ สิ่งที่เป็นสามัญลักษณะ ตั้งอยู่ชั่วคราวเท่านั้นเกิดขึ้น แล้วก็ดับไป ยึดเอาอะไรไม่ได้ แล้วเขาก็เชื่อว่าเขาหมดความยึดมั่นถือมั่นแล้ว โดยที่ไม่ได้“**ศึกษา**”สมาทานฝึกฝนอะไร จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งในความเป็น“**กาย**”

ในความเป็น“**สัญญา**”ได้อย่างถูกถ้วนครบครันสัมบูรณ์

ส่วนผู้ที่มีจิตไปทาง**เจโต** หรือที่ชอบหลับตาทำสมาธิตั้งเข้าไปหาจิตในจิต มีนิสัยประพฤติโนม้ไปทางไม่ชอบคิดหนักไปทาง**ศรัทธา** ไม่หนักไปทางเหตุผล จัดอยู่ในสาย**ศรัทธา**

จิตที่ชอบไปทางเจโต หรือสาย**ศรัทธา**ตั้งว่านี่ จะมี**ทิวฏฐิ**ใต่งไปหา“**สัสสตทิวฏฐิ**”(ทฤษฎีเห็นว่าทุกสิ่งมีอยู่ตลอดเวลา ตรงกันข้ามกับขาดสูญ) ซึ่งจะไม่มี“สูญญะ”ง่ายๆ หรือไม่มีความดับสนิทที่แท้จริง จนที่สุดถึงขั้น“การสูญญะสิ้นกิเลสอาสวะ”ได้เลย

ไม่ว่าสาย**ศรัทธา**หรือสาย**ปัญญา** หาก**ภูมิรู้**ที่**เอนไปข้าง“เทวนิยม”**(ผู้นับถือบูชาความเป็นเทพหรือยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นเทพไม่บริบูรณ์) จึงยัง“**เห็น**”(ปัสสตี)เทพ “**เห็น**”**สัตว์โอปปาติกะ** เป็น“**กาย**”(องค์ประมุข)ที่มี**รูปร่าง**(สรีระ) ซึ่งจะต้อง**พรหม**ขึ้น“**อรุป**”โน้นแหละจึงจะ**ไม่มีรูปร่าง**(อรุปพรหม)ว่าั้นถ้ายังขั้น“**รูปพรหม**”ก็จะมี**รูปร่าง**(สรีระ)อยู่

ความรู้ความเข้าใจ(ทิวฏฐิ)ในภาวะ“**รูป**”และภาวะ“**กาย**”สำหรับคนทั้งหลาย**ผู้ยังมีส่วนของ“เทวนิยม”อยู่**ก็จะมี“**ทิวฏฐิ**”ไม่บริบูรณ์ด้วย**สัมมาทิวฏฐิ** ก็จะเข้าใจในเรื่อง“**กาย**”ไม่บริบูรณ์ไม่สัมบูรณ์แน่นอน

ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องรู้แจ้งชัดว่า “**รูปกาย**”แยกต่างจาก“**นามกาย**” ตรงไหน? อย่างไร? แດไหน?

ผู้แยก“**รูปกาย**”จาก“**นามกาย**”ยังไม่ได้จริง เพราะยังเข้าใจความเป็น“**รูป**” และความเป็น“**กาย**” ยัง**ไม่สัมมาทิวฏฐิ** ยังสับสนหรือยังคลุมเครืออยู่ เพราะยังไม่มีส่วนธรรมขนาดมีสภาวะแล้วยังแยกเรียก แยกกำหนดตามบัญญัติไม่ง่ายเลย บางที่ยังใช้บัญญัติสับสนกันไปได้

คนส่วนมากเห็นโนม้ไปในทางว่า“**กาย**”นั้นเป็น“**รูป**”มี**สรีระ** มี**ร่าง** มี**โถม** จริงๆนั้น“**กาย**”เป็นแค่“**หมู่ของนาม**”

เพราะ“**กาย**”นั้นเป็นเพียง“**องค์ประกอบ**” เป็น**ภาวะแห่ง“องค์ประกอบ”** จึง**ไม่ใช่“รูป”ไม่ใช่“ร่าง”** เอียงไปข้าง“**นาม**”ยิ่งกว่า“**รูป**”คล้าย“**อายตนะ**”หรือ“**สันตติ**”เป็นต้น ทั้ๆที่คำว่า“**กาย**”นี้โดยแท้แล้วโนม้เอียงไปข้าง“**นาม**” เพราะเป็นภาวะที่“**ขาดนามไม่ได้**” “**กาย**”จะ**ต้องมีความเป็น“นาม”ประกอบร่วมอยู่ด้วยเสมอ**

ดังนั้น คำว่า“**รูปกาย**” ถ้าใครเข้าใจเอียงไปข้างว่า เป็น“**รูป**”**โดดๆเดี่ยวๆ** ไม่มีความเป็น“**นาม**”หรือ“**ธาตุรู้**”ร่วม

ด้วยเลย ผู้หนึ่งจะไม่สามารถ“รู้”ความเป็น“รูปกาย”ได้เลย
“กาย”จึงต้องมี“นาม”ของเราเอง ร่วมอยู่ด้วยเสมอ
ขาดไม่ได้ ถ้าขาดก็ไม่มีทางได้ศึกษาความเป็น“รูปกาย”
ส่วน“รูป”นั้น มีแต่เฉพาะ“รูป”อย่างเดียว โดย
ไม่มี“นาม”เลยได้ เป็นได้ แต่“กาย”นี้มีแต่เฉพาะ
“รูป”อย่างเดียวไม่ได้ เป็นไม่ได้

**คนไทยช่วยยั้ง ขาดทุนมาก ที่เอาคำว่า“กาย”ของ
บาลีเขามาใช้ แล้วไปหมายถึงความเป็น“ร่าง”ภายนอก
เท่านั้นว่า เป็นภาวะหลัก ดังที่อาตมาได้พยายามสาธยาย
มามากแล้ว จึงทำให้ศึกษาพุทธธรรมผิดเพี้ยน**

ดังนั้น ผู้เข้าใจคำว่า “กาย”ไม่สัมมาทิฐิจึงยากที่
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นกาย” เริ่มตั้งแต่รู้จัก
“สักกาย”ซึ่งเป็น“กาย”ตัวสำคัญของกิเลส ที่คุณจะต้อง
“พันสักกายทิฐิ”เป็นเบื้องต้น

“พันสักกายทิฐิ”หมายถึง เรามีญาณรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงภาวะที่เป็น“กาย”ขั้นปรมาตถ์ อันเป็น“กาย”ของตน
ด้วย“ญาณ”ที่สัมผัสภาวะนามธรรมในตน

ไม่ใช่แค่มี“ความรู้-ความเชื่อ-ความเห็น-ความเข้าใจ
อย่างดี”เท่านั้น แต่ต้องหยั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น“สัมผัส”
ภาวะแห่งๆนั้นๆที่เดียว จึงจะชื่อว่า “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”

เริ่มมี“ความรู้”(วิชา ๘ : จากวิปัสสนาญาณเป็นข้อต้น)
จนกระทั่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์”ครบ
ถ้วนสมบูรณ์ใน“สัตตาวาส ๙” โดยมี“สัญญา”ทำงานกำหนด
รู้จนสามารถรู้ความเป็น“กาย”บริบูรณ์ด้วย“อภิสัญญา”

โดยการเรียนรู้อันมี“วิญญาณตั้งอยู่”
หลักๆ เรียกว่ามี“วิญญาณฐิติ” และพระพุทธเจ้าตรัสไว้
ให้ศึกษาพิสูจน์จนพบ“วิญญาณฐิติ ๗” ตั้งแต่ต้นรู้แจ้ง
ความเป็น“สัตว์ทางจิตใจ”(สัตว์โอปปาติกะ)ตามวิญญาณฐิติ
ข้อที่ ๑ ไปถึงขั้นปลาย **ไม่เหลือ“อวิชชา”แม้แต่“อากิณ
จัญญาตนสัญญา”** ด้วย“อภิสัญญา” จนกระทั่งเป็น
“อภิสัญญาภิโรธ”ล่วงข้าม“เนวสัญญาณาสัญญาต
สัญญา” พันไปสู่“สัญญา เวหิต นิโรธ”กันเป็นที่สุด

สายศรัทธาหรือเจโต ที่ปฏิบัติจากในภายใน ออกมา
หาภายนอก พระพุทธเจ้าจึงต้องให้ศึกษาจนกระทั่ง“สัมผัส
วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ให้มีปัญญาโดยชอบที่บริบูรณ์ ถึงจะ

บรรลุ“ชีณาสพ”เป็นอรหัตต์

**เงื่อนไขสำคัญการสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”อยู่
หลักๆใต้งั้นนั้น(สัมปติ)ที่เดียว(กาเยนะ มุสิตวา วิหระติ)
จึงเป็นเงื่อนไขที่ทุกคน“ต้องมีครบ”ไม่ละเว้นผู้ใด ซึ่งเป็นภาวะ
ที่จะต้อง“ลืมหืมตา”ปฏิบัติ มีสัมผัสด้วยทวาร ๖ เป็นการศึกษา
ถึงจะครบบริบูรณ์พร้อมอันติมะสัมบูรณ์**

แต่เพราะหลงผิดกันมาว่า “กาย”คือ“รูป” คือ โครง,
รูปทรง,ตัว,ลักษณะ,รูปโฉม,โครงสร้างของรูป,ส่วนทั้งหมด
ของรูปโฉม อันโน้มเอียงไต่ไปข้าง“รูป” มากกว่า“นาม” ยัง
มีความเห็นความเชื่อไม่สิ้น“ความเอียง”(ยังไม่เป็นกลาง)แท้

เพราะมิใช่การเห็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” จึง
ไม่เข้าขั้นครบ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมใน
ธรรม”บริบูรณ์ เป็น“ปรมาตถธรรม”อันต้องรู้ได้ด้วย“อาการ-
ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”แท้ตรงตามพระพุทธรวจนะ ตรงเต็ม
ความเป็นสัมมาทิฐินั้นเอง

และไม่เป็นไปตามลำดับขั้นต้น-กลาง-ปลาย จาก
หายาไปทาละเอียด จากภายนอกเข้าไปสู่ภายใน ตามลำดับ
ให้ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ตามพระวจนะของพระศาสดา

จึงแม้จะปฏิบัติได้มาก ได้สูง ได้เก่ง ชั้น“กายสักขี”
(เช่น ชาวลัทธินทิมมพร เป็นต้น ปานนั้น) ปานใดก็ตาม
พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า ต้องชัดเจนขั้น“สัมผัสวิโมกข์ ๘
ด้วยกาย” ซึ่งมีผัสสะกับภายนอก อ่านปรมาตถ์จริง จนรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง เช่น เห็น “เวทนาในเวทนา”ครบ ๑๐๘ เวทนา
จนถึงขั้นมี“กตญาณ” ตัดสินตนเองได้จริงๆ

พระพุทธเจ้าจึงไม่รับว่า ถึงชีณาสพผู้“สิ้นอาสวะ”ได้
แท้ แม้อาสวะบางอย่างจะสามารถดับได้ก็ตาม แต่ยังไม่ครบ
การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” จนมีสัมมัตถ์ปัญญา
สัมบูรณ์ ซึ่งคำว่า“กาย”ในที่นี้สำคัญมาก ที่ต้องสัมมาทิฐิ
แต่ถ้าทิฐิยังเป็น“เวรนิยม” ทิฐิยังเป็น“โลกิยะ”
ทิฐิยังเป็น“มิจฉาทิฐิ”อยู่ แม้แค่พระวจนะที่ตรัสว่า มโนนั้น
อสรวีร้ง ซึ่งชี้ชัดยืนยันอยู่ไหนไต่ว่า ก็เมื่อ“จิตใจ”ไม่ใช่
“ร่าง”หรือมิใช่ส่วนที่ไร้ความรู้สึก ไม่มี“รูปร่าง”เลย

ก็ยิ่งจะเห็นว่า“นาม”มี“ร่าง”(สรีระ) หลงยึดอยู่ว่า จิต
มี“ร่าง”(สรีระ)อยู่นั้นแหละ คือ ยัง“เห็น”แค่รูปร่าง-โฉมร่าง
อยู่ใน“จิต”เป็นสำคัญ เป็นการศึกษาถึง“จิตในจิต” ก็เลยติดอยู่

แค่รูปร่าง-โครงสร้าง-รูปทรง เป็นต้น [แล้วหลงว่า ความสามารถ ในการเห็นนี่ เป็น"ญาณวิเศษหรือตาทิพย์"เสียอีกด้วยนะ]

จึงไม่เข้าถึง**"จิตที่เป็นเวทนา"** เป็นต้น เพราะไม่ไป พิจารณาหรือไปเห็น**"นาม"**ที่เป็นอารมณ์-เป็นความรู้สึก กลับละเลยเสีย ไม่สำคัญในภาวะสำคัญที่ถูกความสำคัญ

เมื่อไม่ได้ตระหนักไปถึง**"ความรู้สึก-อารมณ์"** ไม่ได้ ศึกษาตั้งใจแยกแยะวิจัยวิจารณ์ถึงขั้น**"นามธรรม"**เป็น ก็เลยลักษณะ เข้าขั้น**"ปรมัตถ์"**กันอย่างสำคัญ ก็เลย ไม่ได้ทำ หรือทำไม่ได้

เช่น แทนที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**"เวทนา ๑๐๘"** จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง**"จิตในจิต ๑๖"**(เจโตปริยญาณ ๑๖) เป็นต้น

เพราะไปมัวเพ่งเห็นแต่ความเป็นเวทนา-มาร-พรหม ก็เห็นแต่**"รูปร่าง"** หลงภาคแห่งความเป็นรูปอันเป็น**"ร่าง"** เป็น**"โครงสร้าง"** ดังกล่าวมา ซึ่งยังเป็นเรื่องเกี่ยวกับรูปร่าง, เนื้อหนังมังสา, วัตถุ, สสารพลังงาน(physical) ที่ยังไม่เป็น **"นามธรรม"** หรือเป็นเพียงแค่**"จิตวิสัย"**(subjectivity)อยู่ แດ่นั้น(คือ แດ่เฉพาะภายในจิตเท่านั้น) ยังไม่ถึงขั้น**"กายวิสัย หรือภาวิสัย"**(objectivity)บริบูรณ์ครบพร้อม

หมายความว่า **"สิ่งที่ถูกรู้ในตนเอง"**(object)นั้น ยัง ไม่เป็น**"กาย"** ซึ่งก็คือ สัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่ครบพร้อม ทั้งรูปภายนอก และทั้งนามภายในจิต เป็น**"องค์รวม"**

ยังรู้ได้ เห็นได้ แค่ภาคใดภาคหนึ่ง ไม่ครบพร้อมเป็น **"องค์รวม,พร้อมมูล"**(holistic, the whole) จึงไม่สมบูรณ์ เป็น**"องค์รวมที่ครบพร้อมเป็นสากล"**(universality)

และต้องสามารถพิสูจน์**"ความจริง"**นี้ได้ชนิดที่มี **"ภาวะที่ปรากฏต่อหน้า"**(immanence)หลุดๆไต่ๆกันทีเดียว

เมื่อ**"จุดเพ่ง"**ก็ผิด **"เป็นสากล"**ก็ไม่เป็น จึงไม่สมบูรณ์ (absolute)เพราะ**ความหลงผิด** จึงนำพาสู่**ปัญญาหรือวิชา** ที่แท้ ไม่ได้ง่าย ๆ หรือไม่ได้เลย

เพราะยังมีเชื้อ"เทวนิยม"อยู่ หรือหลงงมงายไปกับ ในความเป็น"เทวนิยม"มากเกินไป

ต้องขออภัยอย่างมากที่สุดเลย ที่การสาธยายความ อยู่นี้ มีเชิงชม"เทวนิยม" ซึ่งเกรงใจจริงๆ แต่มันเลี่ยงไม่ได้ เพราะเป็นการสาธยายสังขารธรรม ก็จำต้องแจกแจงยืนยัน ความจริงตามเป็นจริง ซึ่งเป็นความจำเป็นในการอธิบาย

ที่นี่ ความเป็น**"อเทวนิยม"**บ้าง

"อเทวนิยม" หมายถึง คนผู้มี**ความเชื่อ**เพราะมี **"ญาณ"**หยั่งรู้**"ปรมัตถธรรม"**อันเป็น**"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** ซึ่งเป็นเทพแท้ เป็นพระเจ้าแท้ เป็นสัตว์ โอปปาทิกะนานาอย่างเป็นสังจะ

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เพราะเหตุอะไรจึงมี **พลังอย่างนั้นเป็นผล** มีความสามารถพิเศษ มีอำนาจ **เหนือโลก คือ โลกุตระ** สามารถ**"เห็น"**(ปัสสตี)แจ้ง(สังจ) **ความเป็น"เทพ"หรือ"เทวดา"** แม้**"มาร-พรหม"**ชนิดที่เป็น **"อเทวนิยม"**อย่างปรมัตถธรรม ตามหลัก**"อริยสัจ ๔"**

●●●

ที่นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ**"ลูกพระรัตนตรัย"** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **"ชีวิตนี้"ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ ได้ตอบ ไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้นที่ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**"รูป"**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้นที่ ๑ ส่วน"นาม"**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้นที่ ๔, อวิชา** "ชีวิตนี้"ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**"ชีวิตนี้"** แต่ถาม เติมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **"ชีวิตนี้"** เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และ อย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์ กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**"ธาตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ"** ก็จะ

เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น“**ทรัพย์ของตนๆ**”(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว เพราะ“กรรม”คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ **ชาตาน**”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี“**วิบาก**”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ**ว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่“**อำนาจของชาตาน**” **ย่อมมีจริงเป็นจริง** สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆซึ่งขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี“**ผลบุญ**”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“**อำนาจพิเศษ**”หรือ**สิ่งศักดิ์สิทธิ์** หรือไม่มี“**พระเจ้า**”ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก“**พระเจ้า**”อย่างสุดร้อง

สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี“**พระเจ้า**”บันดาลให้แน่ๆ มิหน้าซ้ำสำหรับผู้มี“**ผลบาป**”ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง“**ผลบาป**”ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า“**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่“**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“อำนาจชาตาน”ต่างหากชนะ“พระเจ้า”]

“**กรรม**”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า“**กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ**”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก โนที่นั้นก็ขอให้อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง** “กรรม” **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูปลักษณ์ไหน** แม้แค่เกิดเป็น“**ชาติริเริ่มตัว**”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ“**กรรม**” **สั่งสมเป็น“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น“**มโนกรรม**”แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า“**กัมม**”ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “**กรรม**”ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ“**กัมมัตสกะ**”หรือ“**กัมมัตสโกมทิ**”และ“**กัมมทายาโท**”ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“**กัมมโยนิ**” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง“**กัมมพันธุ**”จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง“**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ“กรรมทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“**กัมมปฏิสรโณ**” ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ“**จรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง“**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัตสกะ”อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทรีย์สังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้นไป และ**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี**ศีล**อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี**ศีล**กันทั้งกลุ่มชุมชน มี**ศีล**กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน**“ชาวอโศก”**ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้นี้ กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี**ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี**ศีล ๘** **ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีพ** ไม่มี**การค้าขายผิดจากคำสอน** (*มัจฉาวณิชชา ๕*) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย**มัจฉาชีพ** เป็นต้น

การค้าขาย**มัจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น(*มัจฉาวณิชชา ๕*) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

“กรรม”หรือ การกระทำ ไม่ว่าจะ การกระทำทางกาย การกระทำทางวจี หรือการกระทำทางใจ เป็น**“กรรม”**ทั้งสิ้น

กรรมทุกกรรม หรือ**การกระทำทุกการกระทำ** ไม่ว่าจะ ดีหรือไม่ดี ล้วนเป็น**“ผลวิบาก”**ที่ตนต้องรับทั้งนั้น

“กรรม”หรือ การกระทำ ไม่ว่าจะ การกระทำทางกาย การกระทำทางวจี หรือการกระทำทางใจ เป็น**“กรรม”**ทั้งสิ้น

“กรรม”หรือ การกระทำ ไม่ว่าจะ การกระทำทางกาย การกระทำทางวจี หรือการกระทำทางใจ เป็น**“กรรม”**ทั้งสิ้น

กรรมทุกกรรม หรือ**การกระทำทุกการกระทำ** ไม่ว่าจะ ดีหรือไม่ดี ล้วนเป็น**“ผลวิบาก”**ที่ตนต้องรับทั้งนั้น

กรรมทุกกรรม หรือการกระทำทุกการกระทำ ไม่ว่าจะ ดีหรือไม่ดี ล้วนเป็น**“ผลวิบาก”**ที่ตนต้องรับทั้งนั้น ไม่ยกเว้นไม่ขาดตกหล่น เราทำลงไปจริงทั้งกรรมทางกาย, วาจา, ใจ เป็นสมบัติของตนทั้งสิ้น ทำแล้วไม่เอา ก็ไม่ได้ด้วย เรียกตามภาษาวิชาการทางธรรมว่า **“กัมมัตสกะ”**

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“สุกตทุกภวานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก** แปลว่า การกระทำดีหรือชั่ว เป็นผลวิบากทั้งสิ้น

เกิดอาการนั้นๆที่“ใจ”จริงๆ เป็นกิริยา ที่ถึงขั้นนับว่าเป็น**“กรรม”** นั่นคือ อาการหรือกิริยา ที่มี**การเคลื่อนไหวให้รู้ความหมายได้**(วิญญัตติ) เป็นต้น

ดังนั้น จึงไม่ละเว้นแม้แต่**“ใจ”**ที่มันมีการกระทำ มีกิริยา เมื่อใจที่มันมีอาการขึ้นมา นี้แหละคือ **“นามรูป”**ที่ศาสนาพุทธเรียนรู้อยู่ ว่ากิริยานั้นมันเป็น**กรรมของใจ**แล้ว ซึ่งเป็นการกระทำทางใจ เรียกว่า **มโนกรรม** อันเราจะต้องเรียนรู้ มีญาณปัญญาสามารถอ่านรู้**“อาการของใจ”**หรือแม้เป็น**“ธรรมธาตุ”**ทุกขนาดที่ละเอียดลอลอทุกๆ **“ลักขณารูป-วิการรูป”** ภาวะ**“ถูกรู้”**ได้เรียกว่า**“รูปธรรม”** ซึ่งมีถึง ๒๘ เป็นต้น เกิดอาการนั้นๆที่**“ใจ”**จริงๆ

“ยินดีพอใจ”นี่เป็น**“อิฏฐารมณ์”** คือ**“อารมณ์”**

ในปางที่ท่านเป็นลูกชาวประมงนั้นท่านก็ไม่รู้อะไร ในการปฏิบัติธรรมแน่นอน ก็เหมือนคนทั้งหลายที่ยังไม่ได้เรียนพุทธศาสนา หรือแม้ได้เรียนแต่ยังไม่**“สัมมาทิฐิ”** กล่าวคือ **“ทำใจในใจ”**(มนสิการ)ไม่เป็น หรือมี**“การทำใจในใจโดยไม่ต้องแท้”**(อโยนิสมนสิการ) ไม่ถูกต้องตามวิธีทำที่จะลดกิเลสตนเอง ก็**“ทำใจในใจ”**ของตนไป**“ยินดีพอใจ”** ในการทำบาปที่คนอื่นเขากระทำอยู่

[มีต่อฉบับหน้า]

- ปัญญาชนคนฉลาด
นำอนาถหากอวิชา
ใช้อำนาจวาสนา
สร้างมหาวินาศภัย

ฉลาดชั่ว

(กปิชาดก)

เมื่อพระเทวทัตกระทำอนันตริยกรรม (กรรมชั่วที่บาปหนักใหญ่หลวง) จนกระทั่งต้องชดใช้กรรมถูกแผ่นดินสูบแล้ว เหล่าภิกษุพากันสนทนาถึงเรื่องนี้ในธรรมสภา

“พระเทวทัตก่อกรรมชั่วหยาบช้านัก ทำตนและหมู่บริษัทของตนพินาศย่อยยับหมดสิ้น”

ขณะนั้นเอง พระศาสดาเสด็จมาได้ทรงสดับ

แล้ว จึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระเทวทัตกับพวกพ้องมิใช่ถึงแก่ความพินาศในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนก็เคยพินาศมาแล้ว”

แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตนั้นมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี

วันหนึ่ง ปุโรหิต(พราหมณ์ที่ปรึกษาของ พระราชา) คนหนึ่งของพระเจ้ากรุงพาราณสี ได้ ไปเที่ยวชมพระราชอุทยานที่อยู่นอกเมือง ซึ่งใน ที่นั้นเป็นที่อาศัยของลิง ๒ คู่ใหญ่ คู่ละประมาณ ๕๐๐ ตัว โดยมีจำฝูงลิงตัวหนึ่งเป็นบัณฑิต(ฉลาดดี) อีกตัวหนึ่งเป็นพาล (ฉลาดชั่ว)

ปุโรหิตเพลิดเพลินอยู่ในอุทยาน กระทั่งถึงตอน เย็น จึงลงอาบน้ำในสระ ชำระล้างร่างกายสะอาด ผ่องใส แต่งเนื้อแต่งตัวเดินทางกลับเข้าเมือง

ขณะที่กำลังออกสู่ประตูพระราชอุทยานนั่นเอง มีลิงชุกชุกคนเกเรตัวหนึ่งนั่งอยู่บนยอดเสาซุ่มประตู อุทยาน ได้ถ่ายอุจจาระรดใส่ศีรษะของปุโรหิต พอดี ครั้นปุโรหิตเงยหน้าขึ้นมองดู ก็โดนลิง ถ่ายรดใส่หน้าอีก สร้างความโกรธแค้นแก่ปุโรหิต ยิ่งนัก ยกมือชี้ที่ลิงตัวนั้น พร้อมกับตะโกนขู่ ด้วยความอาฆาตจองเวร

“เอาไว้อ่อนเถอะ เจ้าจะต้องเสียใจภายหลังเจ้าจะต้องพินาศย่อยยับแน่นอน”

แล้วปุโรหิตก็วกกลับไปอาบน้ำใหม่ จากนั้นจึง กลับคือสู่เรือนของตนในเมืองด้วยความแค้นฝัง อยู่ในใจ

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ บรรดาลิงที่พบเห็น ได้ไปเล่าให้จำฝูงของตนรับรู้ ถึงการที่ปุโรหิตนั้น แค้นเคืองจัด กล่าวผูกเวรผูกกรรมเอาไว้

ลิงบัณฑิตจำฝูงจึงบอกเตือนแก่ลิงบริวาร ของตน

“ขึ้นชื่อว่า ในสถานที่ใดที่มีคู่แข่งอยู่ สถานที่ นั้นไม่สมควรพักอาศัย”

แล้วก็นำพาบริวารทั้งหมดหลบหลีกออกจาก อุทยานนั้น ไปอาศัยหากินในป่าอื่น ส่วนลิงพาล จำฝูงอีกฝูงหนึ่งได้พิจารณาด้วยสติปัญญาแล้ว เห็นว่าตนไม่ควรหนีจากไปไหนควรอยู่ที่เดิมนี่แหละ โดยคิดว่า

“ต่อเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้น เราจะรู้ได้เอง แล้วค่อยเคลื่อนย้ายออกไปก็ได้”

อยู่มาวันหนึ่ง ภายในกรุงพาราณสี ปรากฏ

เหตุการณ์อย่างหนึ่งเกิดขึ้น มีแพะตัวหนึ่งได้ไป กินข้าวเปลือกที่นางทาสี(ทาสรับใช้หญิง)คนหนึ่ง ผึ่งแดดไว้ นางทาสีพบเข้าจึงคว้าดุ้นพินจากกอง ไฟไล่ตีแพะตัวนั้น

แพะก็วิ่งหนีไป พร้อมกับไฟไหม้ขนที่ตัว พอถึงกระท่อมหญ้าหลังหนึ่ง ก็รีบเอาตัวไป เกลือกอุ้งข้างฝากระท่อม เพื่อดับไฟที่ลุกติดตัว

ไฟจึงลุกติดที่ผนังหญ้าแห้งนั้นซึ่งกระท่อมหญ้า ก็อยู่ติดกับโรงช้างของพระราชา ทำให้ไฟไหม้ ลามไปถึงโรงช้าง ช้างบางตัวโดนไฟลวกใส่ บาดเจ็บมาก แม้ออมาหมอรักษาช้างพยายามดูแล รักษาให้เป็นอย่างดี แต่บาดแผลก็ยังไม่อาจ รักษาให้หายได้

ครั้นพระเจ้ากรุงพาราณสีทรงทราบเรื่อง จึงตรัสถามกับปุโรหิต

“อาจารย์ ช้างของเราโดนไฟลวก บัดนี้ บาดแผลเน่าเปื่อยกันหลายเชือก หมอช้างไม่รู้จะ รักษาอย่างไรแล้ว ท่านพอจะรู้จักยาที่ใช้รักษาได้ บ้างหรือไม่”

“ข้าแต่มหाराช ข้าพระองค์รู้้อยู่อย่างหนึ่ง ใช้รักษาได้ผลดีแท้ พระเจ้าข้า”

“อะไรล่ะ”

“ไขมันเหลวของลิง พระเจ้าข้า”

“แล้วพวกเราจะหาได้จากที่ไหนกัน”

“ง่ายตายยิ่ง พระเจ้าข้า มีลิงจำนวนมากอยู่ที่ พระราชอุทยานของพระองค์นั่นเอง”

“ดีสิ! ถ้าอย่างนั้นท่านจงนำทหารไปฆ่าลิง แล้วเอามันเหลวของลิงมา”

ปุโรหิตผู้ฉลาดอย่างอวิชา ยินดีที่อุบาย แก่แค้นของตนได้ผล พาเหล่านักแม่นธนูไปไล่ ฆ่าลิงในพระราชอุทยานแทบหมดสิ้น เหลือ เพียงลิงพาลจำฝูงตัวเดียวหนีไปได้ แต่ก็ถูกยิง ด้วยลูกศรบาดเจ็บสาหัส หนีกระเซอะกระเซิง จนถึงที่อยู่ของลิงบัณฑิตจำฝูง พบบอกเล่า เรื่องราวจบ ก็ล้มลงขาดใจตาย ณ ที่ตรงนั่นเอง

ลิงบัณฑิตจำฝูงได้รับฟังแล้ว นั่งอยู่ท่ามกลาง ฝูงลิงทั้งหมด กล่าวอบรมแก่บริวารของตนว่า

“มีผู้คอยจองเวรอยู่ในที่ใด บัณฑิตไม่ควร
 อยู่ในที่นั้น เพราะการอยู่ในที่มีคนจองเวร
 แม้เพียงคนเดียว ก็ย่อมเป็นทุกข์

พระราชโองการใจเภาคล้ายตามบุโรหิตต่างๆ ย่อม
 ทำให้กิจของคนจองเวรสำเร็จ นี่เพียงเพราะเหตุลึง
 ตัวเดียว ก็ถูกบุโรหิตทำความฉิบหายให้ลึงทั้งฝูงได้

คนพาล (ฉลาดชั่ว) สำคัญตนว่าเป็นบัณฑิต
 (ฉลาดดี) แล้วปกครองหมู่คณะอยู่ในอำนาจ
 ความคิดของตน ย่อมนอนตายอยู่ เหมือนลึง
 พาลจำฝูงนอนตายอยู่ ฉะนั้น

แม้คนพาลจะมีกำลังอำนาจปกครองหมู่คณะก็
 เป็นผลร้าย ไม่เป็นประโยชน์แก่ญาติมิตรทั้งหลาย
 เหมือนนกต่อเป็นผลร้ายไม่เกื้อกูลแก่กันทั้งหลาย

ส่วนนักปราชญ์ผู้มีกำลังอำนาจปกครอง
 หมู่คณะ จะเป็นผลดี จะเป็นผลบุญผลประโยชน์
 แก่ญาติมิตรทั้งหลายเหมือนท้าววาสวะ(พระอินทร์
 ซึ่งเป็นหัวหน้าเทวดาผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้น
 ดาวดึงส์) เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่เทวดาชั้น

ดาวดึงส์ทั้งหลาย

ดังนั้นผู้ใดพิจารณาถึงศีล ถึงปัญญา ถึงสุตะ
 (การฟังเรียนรู้อริยสัจธรรม) ในตน ผู้นั้นย่อม
 กระทำประโยชน์ได้ทั้งสองฝ่าย คือทั้งประโยชน์
 ของตน และประโยชน์ของผู้อื่น

นักปราชญ์จึงหมั่นตรวจดูตนเสมอ ด้วยการ
 ตรวจดูศีลของตน ตรวจดูปัญญาของตน และ
 ตรวจดูการเรียนรู้อริยธรรมของตน แล้วจึงบริหาร
 ปกครองหมู่คณะอยู่ หรือบริหารปกครองตนอยู่
 แต่ผู้เดียวก็ตาม”

พระศาสดาครั้งแสดงชาดกนั้นจบแล้ว ได้ตรัสว่า
 “ลึงพาลจำฝูงในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัต
 ในบัดนี้ ส่วนลึงบัณฑิตจำฝูงได้มาเป็นเราตถาคต
 นี้เอง”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๐๒๘
 อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๒๙๗)

๗

康覽病人贈贈去人

BKK Nursing Home

- สถานพักฟื้นผู้ป่วยและผู้สูงอายุ
- บริหารงานโดย พยาบาลปริญญาวิชาชีพ
- เราเป็นบริษัทจำกัด มีทุนจดทะเบียนสูง
- มีอาคารที่เหมาะสมเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง

Hospital standard

醫院規格可靠

● ปรัชญาของเรา ●
 ผู้พักไม่ใช่สินค้า แต่เป็นญาติ
 ที่ต้องดูแลอย่างดีด้วยหัวใจ

We care with love and respect.
 การคมนาคมสะดวกมาก
 ญาติมิตรมาเยี่ยมง่าย Tel.66-81-5848-520, 66-02-9716-582

๕/1 ถนน รามอินทรา ซอย 4
 แขวงอนุสาวรีย์พื้นที่กรุงเทพมหานคร เขตบางเขน
 bkknursinghome@gmail.com

ธุรกิจคู่คุณRSSS

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ภารกิจที่ดีที่สุดในโลก คือ...
 ทำอย่างไรก็ได้ให้ชีวิตตนมีความสุข
 อย่างยั่งยืนด้วยสิ่งที่เหมาะสม เรียบง่าย
 แล้วทำให้เพื่อนร่วมโลกมีความสุข
 อย่างยั่งยืน...
 ด้วยสิ่งที่เหมาะสม เรียบง่ายที่สุด
 เท่าที่จะทำได้

(หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน)

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
 สมุนไพรฤทธิ์เย็นตะวันออก
 โทร.081-777-2586, 085-255-1828

● นายชิง วินเทอร์

๑. เด็กไทย สํารวจพบเด็กไทยเล่นพนัน ๒.๘ ล้านคน (เดลินิวส์ ๑๑ ต.ค.๒๕๕๖)

๒. ยาฆ่าคน ประเทศไทยใช้ยาฆ่าหญ้าฆ่าแมลงสูงเป็นอันดับ ๕ ของโลก(วารสารเลมอนฟาร์ม)

๓. พฤติกรรมทักษิณ “ไบเตย” แนนอก เปิดปาก ฟัน ๕ แสนกินข้าวกับ “ทักษิณ” ที่สิงคโปร์-ฮ่องกง ได้ข้ออีก ๑ ล้านบาท (เดลินิวส์ ๑๙ ก.ย.๕๖)

๔. อาชีพอหมอ ร.พ.เอกชนประกาศรับสมัคร หมอ-พยาบาลหลายสิบตำแหน่ง หมอวันละ ๗๐๐๐-๑,๑๐๐๐ บาท พยาบาลปีละ ๓ แสน-๖ แสนบาท ฯลฯ (อ่านแล้วคนไข้หนาวค่ารักษา!)

๕. ผลประโยชน์ไฟเขียว เว้นวิชาไทย-มอนเตา (มติชน ๑๑ ก.ย.๕๖) ข่าวนี้ทักษิณยิ้ม

๖. เปิดตัวการรัฐสภา กมธ.ต้นนිරโทษสุดชอย “แม่่ว” พันคดีทั้งยึดทรัพย์-ที่ดินรัชดาฯ (มติชน ๑๙ ต.ค.๕๖)

๗. กลับแกล้ง พวจ.ตรังประกาศลาออกหลังถูก โยงเป็นผู้ตรวจ (มติชน ๒๗ ก.ย.๕๖)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๙

สื่อมวลชนสหรัฐฯ ในปัจจุบันต่างมุ่งให้ความบันเทิง และประโคมข่าวเรื่องกิตติมากกว่าให้ข่าวสารข้อมูลที่เป็นจริง ไม่สนใจปัญหาสิ่งแวดล้อม และเลิกการทำข่าวเชิงสืบสวนสอบสวน อีกทั้งให้ข่าวสารในลักษณะปกปิดหรือบิดเบือนเป็นรายวัน

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

● ในแต่ละปี รัฐบาลอเมริกันใช้เงินภาษีของประชาชนจำนวน ๖๕,๐๐๐ ล้านดอลลาร์เพื่อสนับสนุนบริษัทน้ำมันและถ่านหิน และอีกกว่า ๓๕,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมสกปรกอื่นๆ ทางภาคใต้ ทั้งๆ ที่บริษัทเหล่านี้ได้ทำลายพื้นที่สาธารณะและเส้นทางน้ำทั่วประเทศ เงินสนับสนุนดังกล่าวช่วยสร้างเศรษฐกิจระดับพันล้านที่ให้เงินสนับสนุน

นักการเมืองขวาจัด รวมทั้งนายออร์ซ บูช ด้วยการให้ต่างตอบแทนของนายทุนและนักการเมืองอเมริกันมีตัวอย่างดังนี้:-

● สมาคมเหมืองแร่แห่งชาติได้เซ็นสัญญากับรัฐบาลอย่างน้อย ๙ สัญญาหลังการบริจาคเงิน ๕๗๕,๔๙๖ ดอลลาร์ ให้ พรรครีพับลิกัน

● บริษัทเวสต์ดิ้งเฮาส์บริจาค ๖๕,๐๐๐ ดอลลาร์ และสมาคมก๊าซบริจาค ๔๘๐,๔๗๘ ดอลลาร์

ให้รีฟลิกันระหว่างปี ๑๙๙๙-๒๐๐๒ (๒๕๔๒-๒๕๔๕) แล้วได้เซ็นสัญญารวมกัน ๘ ฉบับกับรัฐบาล

- ซีเอ็มเอสเอนเนอร์จีบริจาค ๓๕๗,๗๑๕ ดอลลาร์ แล้วก็ได้เซ็น ๘ สัญญาเช่นเดียวกัน

- สถาบันปิโตรเลียมบริจาค ๔๔,๓๐๑ ดอลลาร์ และเอ็กเซลอนคอร์ปบริจาค ๙๑๐,๘๘๖ ดอลลาร์และได้รับสัญญาอย่างน้อย ๖ ฉบับ

- บริษัทพลังงานเอนรอนบริจาค ๒.๕ ล้านดอลลาร์ให้กับการรณรงค์หาเสียงของพรรครีฟลิกันระหว่างปี ๑๙๙๙-๒๐๐๒ (๒๕๔๒-๒๕๔๕) และได้อย่างน้อย ๑๐ สัญญา

- สถาบันพลังงานนิวเคลียร์บริจาค ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ ให้กับการเลี้ยงฉลองตำแหน่งของนายยอร์ช บุษ และบริจาคอีก ๔๓๗,๐๐๐ ดอลลาร์ให้พรรครีฟลิกัน และผลตอบแทนคือการลดการควบคุมอุตสาหกรรมนี้ในเรื่องสิ่งแวดล้อมลดจำนวนที่นั่งของสาธารณชนในการกำหนดที่ตั้งของโรงงานนิวเคลียร์ และได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลเป็นเงินจำนวนพันๆ ล้าน บริษัท Southew Company บริจาคเงิน ๑.๖ ล้านดอลลาร์ระหว่างปี ๑๙๙๙-๒๐๐๒ (๒๕๔๒-๒๕๔๕) แล้วได้รับยกเว้นโทษในเรื่องการปล่อยมลพิษที่กำลังถูกดำเนินการโดยสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม

- นอกจากทำลายสิ่งแวดล้อมและสร้างมลพิษอย่างหนักแล้ว กลุ่มอุตสาหกรรมสกปรกของสหรัฐฯ ยังร่วมกันตั้งและให้เงินสนับสนุนองค์กร “วิทยาศาสตร์ชยะ” ชื่อ Advance of Sound Science Coalition ขึ้นเพื่อต่อต้านและคัดค้านกลุ่มนักอนุรักษ์อีกด้วย บริษัทที่ให้เงินสนับสนุนองค์กรนี้มี เช่น บริษัทบุทรีฟิลิปมอร์ริส (คัดค้านหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ในเรื่องพิษภัยของบุทรี) บริษัทน้ำมันเอ็กซอน (คัดค้านการประชุมที่เกี่ยวโตเรื่องโลกร้อน) ฟรีดเตอร์ & แกมเบิล ดาวเคมิคอล ๓ เอ็ม ฯลฯ นอกจากคัดค้านนักอนุรักษ์แล้ว อีกหน้าที่หนึ่งขององค์กรนี้คือ การกระจายข่าวหลอกลวงเพื่อให้ประชาชนสับสนและจะได้ไม่สนับสนุนกลุ่ม

อนุรักษ์และการแก้ไขปัญหาล้างแวล้อม

- นายแพต โรเบิร์ตสัน เป็นนักบวชในกลุ่มขวาจัดซึ่งเชื่อมโยงกับกลุ่มหลักในพรรครีฟลิกัน พวกเขาพร้อมพลังกันต่อต้านพวกอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพราะพวกเขาเชื่อว่ามนุษย์ควรพิชิตและใช้ประโยชน์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเพื่อความมั่งคั่ง พวกเขาเชื่ออย่างสุดซึ้งว่าพระเจ้าสร้างสิ่งเหล่านั้นมาให้มนุษย์ใช้ พวกเขาจัดรายการต่อต้านกลุ่มอนุรักษ์ฯ ทางเครือข่ายวิทยุคริสเตียน และกลุ่มนี้ยังโจมตีรัฐบาลที่ขัดขวางการค้าเสรีด้วยชัยชนะของนายอร์ช บุษ ทั้งสองครั้งเป็นความสำเร็จจากการรวมพลังกันของกลุ่มอุตสาหกรรมสกปรกและคริสเตียนขวาจัด สิ่งที่พวกเขาพร้อมกันทำในรัฐบาลนายยอร์ชบุชคือ:-

๑. เลื่อนหรือยกเลิกโครงการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน
๒. ลดงบประมาณสำหรับตรวจสอบการทิ้งขยะพิษของกลุ่มอุตสาหกรรมสกปรก
๓. ต่อต้านกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทุกรูปแบบ
๔. เปิดป่าสงวนให้บริษัททำไม้และบริษัทขุดเจาะน้ำมัน รวมทั้งพยายามขอลถอนอุทยานแห่งชาติ ชื่อ เยลโลสโตนออกจากการเป็น “มรดกโลก” เพื่อเปิดให้บริษัทน้ำมันข้ามชาติเข้าไปใช้ประโยชน์ด้วย
๕. ซ่อนเร้นการทำลายสิ่งแวดล้อมให้พ้นสายตาของสาธารณะ
๖. ลดหรือระงับการกล่าวหาและการลงโทษกลุ่มอุตสาหกรรมสกปรก
๗. ยอมรับมาตรฐานสิ่งแวดล้อมที่ต่ำกว่าเดิมนสองวันหลังคริสต์มาส ปี๒๐๐๑ (๒๕๔๔) ทำเนียบขาวได้ยกเลิกการห้ามบริษัทซึ่งละเมิดกฎเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรับสัญญาทำงานของรัฐบาลในแต่ละปีรัฐบาลสหรัฐฯ เช่นสัญญากับเหล่าบริษัทที่ละเมิดกฎสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยของคนงาน เป็นเงินถึง ๑๓๘,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ นายอิริค แซฟเฟอร์ อดีตหัวหน้าสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมกล่าวว่า “สำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม

แวดล้อมไม่ได้ทำงานเพื่อสุขภาพของประชาชนอีกต่อไปแล้ว”

๘. ใช้วิทยาศาสตร์หยาบหรือข้อมูลที่ไม่จริงบิดเบือนเรื่องผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม หรืออันตรายต่อประชาชน

๙. ย้าย ลด หรือปลดเจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงการลดงบประมาณด้วย และยังแทนที่นักวิทยาศาสตร์ที่ทำงานตรงไปตรงมาด้วยนักวิทยาศาสตร์ที่เอกชนสนับสนุน

๑๐. ร่วมกันถ่วงเวลาการวิจัย การหาข้อมูล และการสอบสวนข้อเท็จจริงต่างๆ

๑๑. ส่งตัวแทนของอุตสาหกรรมสกปรกเข้าดำรงตำแหน่งสำคัญในรัฐบาล และหน่วยงานที่ต้องดูแลในเรื่องสิ่งแวดล้อม เช่น ตัวแทนของกลุ่มเหมืองแร่ได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเหมืองแร่ เป็นต้น

๑๒. ลดหรือยกเว้นภาษีให้กลุ่มอุตสาหกรรมสกปรก และให้เงินช่วยเหลือเพิ่มขึ้น

● สื่อมวลชนสหรัฐฯ ในปัจจุบันต่างมุ่งให้ความบันเทิงและประโคมข่าวเรื่องก๊อปปี้มากกว่าให้ข่าวสารข้อมูลที่เป็นจริง ไม่สนใจปัญหาสิ่งแวดล้อม และเลิกการทำข่าวเชิงสืบสวนสอบสวนอีกทั้งให้ข่าวสารในลักษณะปกปิดหรือบิดเบือนเป็นรายวัน สื่อมวลชนสหรัฐฯ ประโคมข่าวจดหมายที่มีชื่อแอนแทริกอยู่ในซองซึ่งทำให้นักอเมริกันเสียชีวิตเพียง ๖ คนอย่างครึกโครม แต่กลับไม่ลงข่าวการยกเลิกการควบคุมระดับปรอทของนายฮอร์ช บุษ ซึ่งส่งผลให้ปลาใน ๑๙ มลรัฐฯ ไม่ปลอดภัยสำหรับการบริโภค และ ๑ ใน ๖ ของสตรีอเมริกันที่ตั้งครรภ์จะมีระดับสารปรอทสูงในร่างกายอันจะส่งผลให้เด็ก ๘๓๐,๐๐๐ คนที่เกิดในแต่ละปีมีความเสี่ยงที่จะพิการ

● ในปี ๒๕๔๖ นักข่าวเชิงสืบสวนสอบสวน ๒ คนในเมืองแทมปา สูญเสียตำแหน่งงาน เมื่อเขาปฏิเสธที่จะเปลี่ยนแปลงรายงานข่าวที่จะสร้างความไม่พอใจให้บริษัทมอนซานโต ซึ่งเป็นบริษัท

เคมีเกษตรข้ามชาติและเป็นผู้ครอบครองเมล็ดพันธุ์พืชตัดต่อพันธุกรรมจำนวนมาก นักข่าวทั้งสองได้ไปเยี่ยมพื้นที่เลี้ยงวัว และพบว่าเกษตรกรต่างก็ได้ฉีดฮอร์โมน “บีจีเอส” ของมอนซานโตให้วัว ทั้งๆ ที่จากการวิจัยพบว่าฮอร์โมนดังกล่าวอาจทำให้เป็นมะเร็ง สหภาพยุโรป คานาดาและนิวซีแลนด์ต่างห้ามนำเข้านมที่ฉีดฮอร์โมนตัวนี้เด็ดขาด นักข่าวทั้งสองถูกไล่ออกทุกๆ ที่เมื่อสถานีวิทยุหรือโทรทัศน์ใช้คลื่นสาธารณะก็ย่อมมีพันธะที่จะต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องและยุติธรรม ถึงแม้จะต้องขัดแย้งกับเพื่อน หรือผู้ให้โฆษณาก็ตาม

ทุนนิยมแบบตลาดเสรีแท้ๆ ของอดัม สมิธคือระบบที่บริษัทธุรกิจเป็นผู้จ่ายต้นทุนทุกชนิดในการนำเสนอสินค้าให้ผู้บริโภคในตลาด ซึ่งนับรวมทั้งต้นทุนในการกำจัดขยะและรักษาสภาพแวดล้อม พวกเขาต้องแข่งขันกันทำความดีให้สังคม แต่ในปัจจุบันบริษัทข้ามชาติไม่ได้ต้องการตลาดเสรี พวกเขาต้องการแต่เสรีภาพที่จะทำกำไรและผูกขาด วิธีการของพวกเขาคือการกำจัดการแข่งขันโดยการเข้าควบคุมรัฐบาล พวกเขาต้องการเสรีภาพที่จะผูกขาด การจ่ายเงินและครอบงำรัฐบาลจึงนำไปสู่ความ “ไม่เสรี” ของตลาดและการสูญเสีย “อิสระภาพในการเลือก” หรือ freedom of choice ในระบบประชาธิปไตย

ความเป็นประชาธิปไตยโดยนั้นสามารถวัดได้หลายวิธี วิธีหนึ่งคือดูว่าประชาชนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจมากน้อยเพียงใด รวมทั้งดูการเข้าถึงความเป็นธรรม อีกวิธีหนึ่งคือดูว่ารัฐบาลจัดสรรการใช้ประโยชน์ของที่ดิน และปกป้องสาธารณสุขสมบัติให้รอดพ้นจากการปล้นชิงของบรรดาบริษัทข้ามชาติหรือไม่และอย่างไร จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในการพิทักษ์ประชาชนอเมริกันให้พ้นจากพลังอำนาจของ “นายทุนโจร” และยอมออกกฎหมายให้การคอร์รัปชันเป็นสิ่งถูกต้องชอบธรรมผ่านการบริจาคเงินให้นักการเมืองและพรรคการเมือง???

๑๔. กำไรสูงสุด ต้นทุนต่ำสุด : โรเบิร์ต แคปแลน นักเขียนที่มีชื่อเสียงได้เขียนไว้ในหนังสือของเขาว่าเป้าหมายขององค์การคือการทำให้กำไรสูงสุดและมีต้นทุนต่ำที่สุด และนั่นเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในสังคมอเมริกันอย่างชัดเจนดังตัวอย่างต่อไปนี้ :-

● ในต้นทศวรรษ ๑๙๕๐ (๒๔๙๓) มีการปลูกสตอเบอรี่ในแคลิฟอร์เนียเพียง ๑ ใน ๓ ของการปลูกพืชชนิดนี้ในสหรัฐฯ ระหว่างปี ๑๙๗๔-๑๙๙๔ (๒๕๑๗-๒๕๓๗) การปลูกสตอเบอรี่ในแคลิฟอร์เนียเพิ่มขึ้นมากกว่า ๓ เท่า พร้อมกับ การหลังไหลเข้าไปของแรงงานอพยพจากเม็กซิโก ในปี ๒๐๐๑ (๒๕๔๔) การปลูกได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๘๐ ของการผลิตทั้งหมดในสหรัฐฯ หรือประมาณร้อยละ ๒๕ ของการผลิตทั้งหมดในโลกอย่างไรก็ตาม ตลาดของสตอเบอรี่มีความไม่แน่นอนสูง และผลผลิตต้องพึ่งพิงสภาพอากาศเป็นอย่างมาก ค่าแรงคนงานมีสัดส่วนถึงร้อยละ ๕๐-๗๐ ของต้นทุนทั้งหมด คนงานซึ่งหลบหนีข้ามแดนเข้าไปจึงถูกกดค่าแรงและค่ากินอยู่ และอาศัยอย่างลำเค็ญในสลัมพร้อมกับหนี้ท่วมตัว เจ้าของไร่จำนวนมากใช้วิธีแบ่งไร้ให้คนงานปลูกและสัญญาจะแบ่งกำไรฝ่ายละครึ่ง เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาค่าแรงขั้นต่ำ และไม่ต้องรับผิดชอบเรื่องเอกสารเข้าเมืองและการหักภาษี เมื่อถึงสิ้นฤดูการปลูกผู้ปลูกมักไม่มีการหรือขาดทุนเพราะต้องออกค่าใช้จ่ายต่างๆ และรับความเสี่ยงเองทุกอย่าง รวมทั้งเงินกู้เพื่อการลงทุนพร้อมดอกเบี้ย(กู้เจ้าของไร่)

ผู้ปลูกหรือคนงานมักไม่มีการศึกษา พุดและอ่านสัญญาซึ่งเป็นภาษาอังกฤษไม่ได้จึงถูกเอาเปรียบและขูดรีด สัญญามักถูกร่างให้ผู้ปลูกดูเป็น “นักธุรกิจ” หลังจากทำงานนาน ๖ ปี ผู้ปลูกซื้อเปโตรมีหนี้สินถึง ๑๒๕,๐๐๐ ดอลลาร์ในกลางทศวรรษ ๑๙๙๐ (๒๕๓๓) มีการระบาดของวัณโรคในเขตสลัม ต้นเหตุคือการอยู่อาศัยกันอย่างแออัดยัดเยียดและไม่ถูกสุขลักษณะ บ้านเล็กๆ ค่าเช่าราคาเดือนละ ๔๐๐ ดอลลาร์ ไม่มีหน้าต่าง เกือบจะไม่มีหลังคา และต้องอยู่ร่วมกัน

๓-๔ ครอบครัวหรือ ๗-๘ คนต่อหนึ่งห้อง พวกเขาต้องอยู่ในไร่วันละ ๘-๑๒ ชั่วโมง ก้มๆ เงยๆ ตลอดเวลา สตอเบอรี่เป็นผลไม้ที่บอบบางและเข้าได้ง่ายจึงต้องเด็ดด้วยความระมัดระวัง โดยเฉพาะสตอเบอรี่สำหรับกินสด คนงานจึงเรียกผลไม้ที่ว่า “ผลไม้ปีศาจ” คนงานมักเป็นโรคปวดหลังและมีอาการหนักขึ้น เมื่อมีอายุมากขึ้นคนงานส่วนใหญ่เลิกอาชีพนี้เมื่อถึงอายุ ๓๐ กลางๆ ชาวเม็กซิกันจำนวนล้านๆ ถูกขับไล่ออกจากไร้นาของตนในเม็กซิโก และต้องข้ามแดนไปตายเอาดาบหน้าในสหรัฐฯ พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่ยากจนที่สุดและถูกเอาเปรียบที่สุดในสหรัฐฯ กล่าวได้ว่าความมั่งคั่งด้านการเกษตรของแคลิฟอร์เนียกำเนิดและยั่งยืนด้วยความลำเค็ญของชาวเม็กซิกัน

● “เขตเศรษฐกิจพิเศษ” หรือ “เขตเศรษฐกิจเพื่อการส่งออก” ที่ชายแดนเม็กซิโกซึ่งอยู่ติดกับสหรัฐฯ มีโรงงานตั้งอยู่มากมาย สำหรับคนงานโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าร้อยละ ๘๐ เป็นเด็กสาวและสตรี พวกเขาอาศัยอยู่อย่างยากจนในเพิงไม่มีน้ำประปาและไฟฟ้า มีรายได้เกือบจะไม่พอสำหรับอาหารและสิ่งจำเป็นพื้นฐาน (เสื้อผ้าห่อไน้ก็ราคาตัวละ ๗๕ ดอลลาร์ แต่ได้ค่าแรงเพียงตัวละ ๒๐ เซนต์) ระหว่างทำงาน พวกเขาถูกขังไว้ในโรงงาน ต้องทำงานอย่างยาวนานและไม่มีเวลาไปห้องน้ำ ยามติดอาวุธจะควบคุมไม่ให้พวกเขาเลิกงานจนกว่าจะได้ผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ประจำวัน และหลายครั้งที่พวกเขาต้องทำงานตลอดคืนเพื่อทำงานให้ได้ตามเป้าโดยได้หรือไม่ได้ค่าล่วงเวลา อุบัติเหตุและการบาดเจ็บเกิดขึ้นเป็นประจำเพราะอันตรายจากเครื่องจักรที่ไม่มีเครื่องป้องกัน ถ้าพวกเขาบาดเจ็บจนไม่สามารถทำงานได้ครอบครัวจะไม่สามารถอยู่รอดได้ ถ้าขาดงานหรือเข้างานสาย พวกเขาอาจต้องจ่ายค่าปรับ ในเขตพิเศษดังกล่าว มาตรฐานและกฎหมายที่ใช้ตามปกติ สำหรับการจ้างงาน สังคมและสิ่งแวดล้อมจะถูกยกเว้น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● สูดยอดผู้นำที่ฉลาด
ไม่เคยพลาดพาหมู่สู่แดนธรรม
ฝ่ามवलมารไม่ท้อแม่ตราบตรา
ถึงฝั่งธรรมกำชัยได้นิพพาน

ผู้นำที่ฉลาด

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา เมืองอุกกเจลา แคว้นวัชชี ได้รับสั่งเรียกเหล่าภิกษุมา แล้วตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว นายโคบาล(คนเลี้ยงวัว)คนหนึ่งชาวแคว้นมคธ มีชาติกำเนิดเป็นคนโกงเขลา เขาไม่พิจารณาว่านี่เป็นสารทสมัยเดือนท้ายฤดูฝน ไม่พิจารณาถึงฝั่งนี้และฝั่งโน้นของแม่น้ำคงคา เขาต้อนฝูงโคลงน้ำในสถานที่ไม่ใช่ทำน้ำ หมายถึงเข้าไปสู่ฝั่งข้างโน้น ซึ่งเป็นฝั่งเหนือของชาวแคว้นวิเทหะ

ครั้งนั้น ฝูงโคว่ายน้ำไปต้องวนอยู่ที่ท่ามกลาง

กระแสน้ำคงคาถึงความพินาศหมดสิ้นในแม่น้ำนั้น นั้นเป็นเพราะอะไร เพราะนายโคบาลนั้นเป็นคนโกงเขลา

เช่นเดียวกับ**สมณะหรือพราหมณ์** ที่ไม่ฉลาดในโลกนี้(โลกีย์) ไม่ฉลาดในโลกหน้า(โลกุตระ) ไม่ฉลาดในเตภูมิกธรรม(โลกียภูมิ ๓ คือ ๑.กามภูมิ = ความหลงอยู่ในวัตถุกาม ๒.รูปภูมิ = บั่นจิตเป็นรูปเสพออยู่ภายใน ๓.อรุภูมิ = จิตที่ไร้รูปลึกละเอียดเสพออยู่ภายใน อันเป็นบ่วงของมาร ไม่ฉลาดในนวลโลกุตระธรรม(ธรรมที่อยู่เหนือโลกีย์ คือ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ อันไม่เป็นบ่วงของมาร

ไม่ฉลาดในเดฎุมิภคกรรมอันเป็นบ่วงของมัจจุ(ความตาย)
ไม่ฉลาดในนวลโลกุตระธรรมอันไม่เป็นบ่วงของมัจจุ
ชนเหล่าใดนับถือถ้อยคำของสมณะหรือ
พราหมณ์นั้นว่า เป็นถ้อยคำอันควรฟัง ควรเชื่อ
ความนับถือของชนเหล่านั้น **จะเป็นไปเพื่อความ
ไร้ประโยชน์ เพื่อความทุกข์ตลอดกาลนาน**

ยังมีอีก เรื่องเคยมีมาแล้ว นายโคบาลคนหนึ่ง
ชาวแคว้นมคธ มีชาติกำเนิดเป็นคนฉลาด เขา
พิจารณาว่านี่เป็นสารทสมัยเดือนทำยฤดูฝน
พิจารณาถึงฝั่งนี้และฝั่งโน้นของแม่น้ำคงคา เขา
ต้อนฝูงโคลงน้ำในสถานที่เป็นทำน้ำ หมายถึงเข้าไป
สู่ฝั่งข้างโน้น ซึ่งเป็นฝั่งเหนือของชาวแคว้นวิเทหะ
นายโคบาลนั้นให้เหล่าโคจำฝูง เป็นผู้นำฝูง
ข้ามไปก่อน โคเหล่านั้นว่ายตัดกระแสแม่น้ำคงคา
ที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึงฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิ

ต่อจากนั้น...จึงให้เหล่าโคที่มีกำลังและโคที่
ฝึกไว้ข้ามไป โคเหล่านั้นว่ายตัดกระแสแม่น้ำคงคา
ที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึงฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิ

ต่อไป...จึงให้เหล่าโคหนุ่มสาวข้ามไปโคเหล่านั้น
ว่ายตัดกระแสแม่น้ำคงคาที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึงฝั่ง
โน้นได้โดยสวัสดิ

ต่อไป...จึงให้เหล่าลูกโคที่มีกำลังน้อยข้ามไป
ลูกโคเหล่านั้นว่ายตัดกระแสแม่น้ำคงคาที่ขวางอยู่
ข้ามไปถึงฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิ

แม้ปานนี้ก็เคยมีมาแล้ว ลูกโคเล็กๆที่เกิดใน
วันนั้น ลอยไปตามเสียงของแม่โคข้ามไป ลูกโค
เล็กๆเหล่านั้นว่ายตัดกระแสแม่น้ำคงคาที่ขวางอยู่
ข้ามไปถึงฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิ

**นั่นเป็นเพราะอะไร เพราะนายโคบาลนั้น
เป็นคนฉลาด**

เช่นเดียวกับสมณะหรือพราหมณ์ ที่ฉลาดใน
โลกนี้(โลกย์) ฉลาดในโลกหน้า(โลกุตระ) ฉลาดใน
เดฎุมิภคกรรมอันเป็นบ่วงของมาร ฉลาดใน
นวลโลกุตระธรรมอันไม่เป็นบ่วงของมาร ฉลาด
ในเดฎุมิภคกรรมอันเป็นบ่วงของมัจจุ ฉลาดใน
นวลโลกุตระธรรมอันไม่เป็นบ่วงของมัจจุ

ชนเหล่าใดนับถือถ้อยคำของสมณะหรือ
พราหมณ์นั้นว่า เป็นถ้อยคำอันควรฟัง ควรเชื่อ
ความนับถือของชนเหล่านั้น **จะเป็นไปเพื่อความ
เป็นประโยชน์ เพื่อความสุตลอดกาลนาน**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เหล่าโคจำฝูงเป็นผู้นำฝูง
ว่ายตัดกระแสแม่น้ำคงคาที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึง
ฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิ แม้ฉันใด **พวกภิกษุที่เป็น
อรหันต์** มีอาสวะ(กิเลสที่หมักหมมในสันดาน)สิ้น
แล้วอยู่จบพรหมจรรย์(อาริยมรรคองค์๘)แล้ว มีกิจ
ที่ควรทำได้ทำเสร็จแล้ว ปลงภาระแล้ว มี
ประโยชน์ตนถึงแล้วโดยลำดับ กิเลสที่ผูกมัดจิตใจ
ไว้ในภพ(การเวียนว่ายตายเกิด)หมดสิ้นแล้ว พัน
วิเศษแล้ว เพราะรู้ทั่วถึงโดยถูกต้อง พวกภิกษุแม้
นี้ก็ชื่อว่า วายตัดกระแสมารที่ขวางอยู่ ข้ามไป
ถึงฝั่ง(นิพพาน)แล้วโดยสวัสดิ ฉะนั้นเหมือนกัน

เหล่าโคที่มีกำลังและโคที่ฝึกไว้ วายตัด
กระแสแม่น้ำคงคาที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึงฝั่งโน้นได้
โดยสวัสดิ แม้ฉันใด **พวกภิกษุที่เป็นโอบปาติกะ
(อนาคามี)** หมดสิ้นสังโยชน์เบื้องต่ำ ๕(กิเลสหยาบ
ที่ผูกมัดจิตใจไว้คือ ๑.สักกายทิฏฐิ ๒.วิจิกิจฉา
๓.สีลัพพตปรามาส ๔.กามฉันทะ ๕.พยาบาท)แล้ว
จะปรินิพพานไม่เวียนกลับมาเกิดอีก แม้ภิกษุพวก
นี้ก็ชื่อว่า วายตัดกระแสมารที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึง
ฝั่งแล้วโดยสวัสดิ ฉะนั้นเหมือนกัน

เหล่าโคหนุ่มสาว วายตัดกระแสแม่น้ำคงคา
ที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึงฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิ แม้ฉันใด
พวกภิกษุที่เป็นสกทาคามี หมดสิ้นสังโยชน์ ๓
(กิเลสหยาบที่ผูกมัดจิตใจไว้คือ ๑.สักกายทิฏฐิ
๒.วิจิกิจฉา ๓.สีลัพพตปรามาส)แล้ว มีราคะ โทสะ
โมหะ เบาบาง กลับมาสู่โลกนี้อีกครั้งเดียว ก็จะ
ทำที่สุดแห่งทุกข์ได้ แม้ภิกษุพวกนี้ก็ชื่อว่า วายตัด
กระแสมารที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึงฝั่งแล้วโดยสวัสดิ
ฉะนั้นเหมือนกัน

เหล่าลูกโคที่มีกำลังน้อย วายตัดกระแสแม่น้ำ
คงคาที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึงฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิ แม้
ฉันใด **พวกภิกษุที่เป็นโสดาบัน** หมดสิ้นสังโยชน์ ๓
แล้ว มีความเป็นผู้ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยง

ที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า แม้ภิกษุพวกนี้ก็ชื่อว่า วาย ตัดกระแสมารที่ขวางอยู่ข้ามไปถึงฝั่งแล้วโดยสวัสดิ ฉะนั้นเหมือนกัน

เหล่าลูกโคเล็ก ๆ ที่เกิดในวันนั้น ลอยไปตามเสียง ของแม่โค วายตัดกระแสแม่น้ำคงคาที่ขวางอยู่ ข้าม ไปถึงฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิ แม้ฉันทิ พวกภิกษุที่เป็น อัมมานุสสารี(ผู้ตามระลึกถึงธรรม) และเป็นลัทธา- นุสสารี(ผู้ตามระลึกถึงศรัทธา)ซึ่งเป็นมคคสมังคิ บุคคลชั้นต้น(ผู้ตั้งอยู่ในทางปฏิบัติอันมีองค์ ๘) แม้ ภิกษุพวกนี้ก็ชื่อว่า วายตัดกระแสมารที่ขวางอยู่ ข้ามไปถึงฝั่งแล้วโดยสวัสดิ ฉะนั้นเหมือนกัน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เรานี้แหละเป็นผู้ฉลาด ในโลกนี้ ฉลาดในโลกหน้า ฉลาดในเทภูมิกธรรม อันเป็นบ่วงของมาร ฉลาดในนวลโลกุตรธรรมอันไม่ เป็นบ่วงของมาร ฉลาดในเทภูมิกธรรมอันเป็นบ่วง ของมัจจุ ฉลาดในนวลโลกุตรธรรมอันไม่เป็นบ่วง ของมัจจุ

ชนเหล่านี้นับถือถ้อยคำของเรานั้นว่า เป็น ถ้อยคำอันควรฟัง ควรเชื่อ ความนับถือของ ชนเหล่านั้น จะนำไปเพื่อความเป็นประโยชน์ เพื่อความสุขตลอดกาลนาน”

ทรงกล่าวอธิบายดังนี้แล้ว จึงตรัสคาถา ประพันธ์ต่อไปอีกว่า

“โลกนี้และโลกหน้า เราเป็นผู้รู้อยู่
ประกาศดีแล้ว เราเป็นผู้ตรัสรู้เอง
ทราบชัดซึ่งโลกทั้งปวง ด้วยความรู้ยิ่ง
ทั้งที่เป็นโลกอันมารเข้าถึงได้
ทั้งที่เป็นโลกอันมัจจุเข้าถึงไม่ได้
เราจึงได้อาริยมรรคอันเป็นประตูแห่งอมตะ
เพื่อให้ถึงนิพพานอันเป็นแดนเกษม
กระแสแห่งมารอันลามก เราตัดแล้ว
เรากำจัดแล้ว ทำให้ปราศจากความกำเริบแล้ว
พวกเขาจึงมีความปราโมทย์มาก
ปรารถนาถึงธรรมอันเป็นแดนเกษมเถิด”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๒ “จุฬโคบาลสูตร” ข้อ ๓๔๘)

เมื่อสังคมไทย

แบ่งปัน สรรสาระ

มีคนเก่ง แต่ขาดคนดี • สุทธิชัย หยุ่น

ผมอ่านแล้ว ก็ต้องส่งสารต่อให้ท่านผู้อ่านได้ช่วยกันคิด ช่วยกันอ่าน เพราะว่าลำพังเราเอง เพียงแค่แสดงความกังวล ท่วงใยบ้านเมืองเฉย ๆ ไม่น่าจะพอ แต่ต้องรวมพลังใน รูปแบบต่าง ๆ เพื่อหาทางแก้ไขปัญหามันเมืองอย่างแข็งขัน...

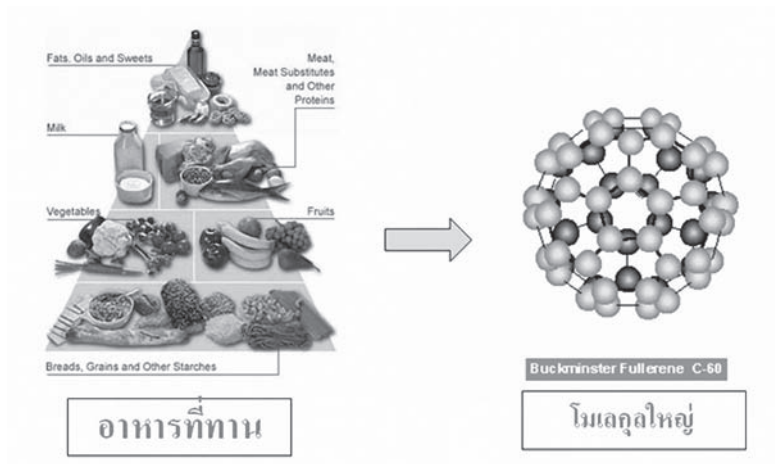
คุณอนันท์ บอกว่า “ปีนี้ผมมีอายุครบ ๘๐ ปี และเป็นปี แรกที่ต้องขอสารภาพด้วยความจริงใจ บริสุทธิ์ใจ และไม่มอคตติ ว่า ปีนี้ผมมีความห่วงใยเรื่องคอร์รัปชันในเมืองไทยมากที่สุด ตั้งแต่เกิดมาในอดีตคอร์รัปชันเป็นเรื่องการให้ค่าน้ำชาค่านิบน การให้ของขวัญ ช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ระหว่างบุคคลกับ บุคคล หรือกลุ่มกับกลุ่มเท่านั้น แต่ปัจจุบัน “ความฉ้อฉล” และ “กลโกง” มีความลึกลับซับซ้อนมากขึ้นมากไม่ใช่แค่ค่าน้ำชา ลินบน แต่มีการวางยุทธศาสตร์ มีการวางแผนการอย่างแยบยล และที่สำคัญที่สุด คือ มีการบูรณาการกันอย่างพร้อมเพรียง ไม่ใช่เรื่องคนต่อคน หรือกลุ่มต่อกลุ่มอีกต่อไป ขณะนี้เป็น เครือข่ายกันหมด ครอบคลุมถึงนักการเมือง ข้าราชการ พ่อ ค้า นักธุรกิจ สื่อ องค์กรต่าง ๆ ทั้ง รัฐวิสาหกิจ หรือแม้แต องค์กรอิสระที่รัฐธรรมนูญสร้างขึ้น หากเป็นเช่นนี้ต่อไป สุดท้ายสิ่งเหล่านี้ก็จะนำไปสู่การยึดครองพื้นที่ของประเทศ ทั้งหมด ทุกพื้นที่ ทุกกิจกรรม ทุกส่วน สมัยนี้จึงไม่ใช่เรื่อง การ “โกงกิน” “ทุจริต” “ฉ้อราษฎร์บังหลวง” แต่เป็นการ “กินเมือง” อะไรขวางซื้อหมด อำนาจเงินกลายเป็นอำนาจ สูงสุด คนไม่มีค่า”

คุณอนันท์ บอกด้วยว่า “นโยบายปัจจุบัน จะนำความ หายนะมาสู่ประเทศ” และท่านก็มีความเศร้า ที่คนดีมีความรู้ ก็ตกหลุม ติดกับอยู่กบนโยบายเหล่านี้ไปด้วย

คุณอนันท์ย้ำว่า “คอร์รัปชันมีความหมายมากกว่า ทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวง และคอร์รัปชันไม่ใช่ความหมาย เฉพาะเรื่องเงิน แต่การโกหกประชาชน ก็เป็นหนึ่งของการ คอร์รัปชัน トラบใดที่เราได้เห็นคนที่มีอำนาจ มีความรับผิดชอบ ออกมาหลอกประชาชนทุกวัน วันละ ๓ มื้อ อย่าหวังว่า จะแก้ปัญหาคอร์รัปชันในประเทศไทยได้...”

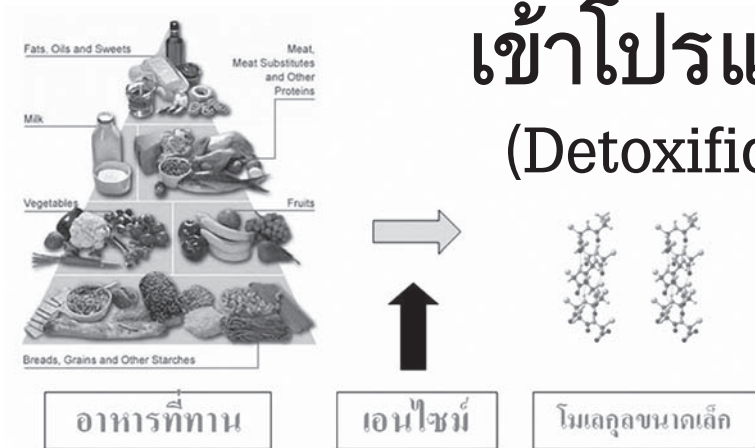
ผมเชื่อว่าคนไทยจำนวนไม่น้อยก็เข้าใจตรงกับคุณอนันท์ แต่ยังขาดการระดมพลังคนรอบข้างต่อต้านคนโกงอย่างเป็น กิจจะลักษณะ และบ่อยครั้งยังเห็นว่าเป็นเรื่องที่เพียงแต่ตัว เองก็ทำอะไรมากไม่ได้ จึงกลายเป็น “เสียงเจียงบินของคน ส่วนใหญ่” หรือ Silent Majority ซึ่งเป็นทัศนคติที่เป็นอันตราย เพราะว่าทำให้คนไทยเห็นการคอร์รัปชันเป็นเรื่องที่ “จำเป็น ต้องทนกับมัน” เพราะว่าไม่มีใครปรามมันให้สิ้นแผ่นดินไทยไม่ได้

เราอาจจะ “เสียกรุง” ครั้งใหม่...ก็เพราะคิดแบบนี้แหละ
ขอบคุณ Fw. จาก jub@earthlink.net

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร (ตอนที่ ๔๗)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

สูตรล้างไขมันในลำไส้ด้วยน้ำเอนไซม์

‘ไขมัน’ ที่เกาะในผนังลำไส้ กระทบะเพาะอาหาร ดับ ม้าม ทำให้ระบบการดูดซึมบกพร่อง เป็นต้นเหตุของปัญหาเหล่านี้

๑. **ถุงน้ำดีขึ้น** เมื่อถุงน้ำดีขึ้นผลที่ตามมาได้แก่
 - นอนไม่หลับ (ไขมันเกาะผนังลำไส้เล็กมาก)
 - อารมณ์ฉุนเฉียว
 - ถ้าขึ้นถึง ๘๐% จะเป็น‘นิ่วในไต’
 - เหงือกบวม (การนอนหลับไม่เต็มอิ่มทำให้ เหงือกบวม)
 - สายตาเลื่อม
 - ทำให้ปวดเมื่อยตามร่างกาย

- ส่งผลกระทบต่อ‘ปอด’
- ๒. **เลือดเลี้ยงสมองไม่เพียงพอ** ทำให้มีศีรษะ
- ๓. **ไตจะเสื่อม** เพราะต้องทำงานหนัก เมื่อไตเสื่อมเป็นผลให้ ‘ความจำ’ ลดลง
 - **ไตซ้ายผิดปกติ** ความคิดสร้างสรรค์ อารมณ์สุนทรี ความรักสวรั้งงามจะลดลง และเป็น คนขี้ร้อน
 - **ไตขวาผิดปกติ** ความจำจะลดลง และเป็น คนขี้หนาว
- ๔. **เลือดเลี้ยงหัวใจน้อย** ถ้าเลือดเลี้ยงหัวใจ เหลือเพียง ๓๐% เครื่องมือแพทย์จะตรวจพบอาการของ ‘โรคหัวใจ’

๕. ม้ามชื้น ทำให้อาหารและน้ำ ที่กินเข้าไป แปรสภาพเป็น 'ไขมัน' ทำให้อ้วนง่าย

๖. ม้ามโตทำให้เหนื่อยง่ายเพราะม้ามไปเบียด 'ปอด' คนม้ามโตกินอาหารเท่าไรก็ไม่อ้วน (ม้ามเป็นตัวควบคุมเม็ดเลือดขาว และน้ำเหลือง)

๗. ไขมันในคอหอยคางลำไส้เล็กมาก ๆ จะทำให้ลำไส้เล็กไม่สามารถดูดซึมวิตามินซีได้ มีผลดังนี้

- จะเป็นหวัดในตอนเช้า หรือหวัดเรื้อรัง
- กลิ่นปัสสาวะไม่อยู่
- เกิดโรคภูมิแพ้

๘. ไขมันในตับสูง การสร้างเม็ดเลือดจะลำบาก

เครื่องปรุง

โยเกิร์ตธรรมชาติ	๑/๒ ถ้วย
นมสด	๑ ถ้วย
น้ำผึ้ง	๑ ชต.
น้ำปลงเอนไซม์สูตรเข้มข้น(เปรี้ยว)	๑ ชช.

วิธีทำ

นำเครื่องปรุงทั้งหมดผสมให้เข้ากัน ชิมรสตามใจชอบ

วิธีการรับประทาน

- ทานช่วงเช้า (หลังตื่นนอนทันที) ช่วยลดความอ้วน และกระตุ้นการบีบตัวของลำไส้
- ทานช่วงบ่าย (หลังบ่ายสามโมง) จะเพิ่มความอ้วน ปรับสมดุลของร่างกาย

น้ำปลงเอนไซม์มันกัดดื่มที่อะไร???

คำถามนี้ แทบทุกคนที่มาจะต้องถาม

ก่อนอื่น ขออธิบายให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักทางการแพทย์ทางเลือกกันก่อน

'ศาสตร์ทางด้านเอนไซม์บำบัด ของแพทย์ทางเลือก' กล่าวไว้ว่า "สาเหตุของการเสื่อมของร่างกาย และการเกิดโรคเรื้อรังต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นเบาหวาน มะเร็ง ไขมันในเลือดสูง โรคหัวใจ ล้วนแล้วแต่เกิดจากภาวะที่ร่างกายพร่อง 'เอนไซม์' ดังนั้นการเสริม 'เอนไซม์' โดยการกิน จึงเป็นวิธีหนึ่งในการบำบัดป้องกันการ

เกิดโรคได้อีกทางเลือกหนึ่งในการดูแลร่างกาย"

และก่อนที่จะตอบคำถามว่า 'น้ำปลงเอนไซม์ บำบัด' ดีมีเพื่ออะไร ขอถามกลับว่า **คุณรู้จักไหมว่า 'เอนไซม์' คืออะไร และมีหน้าที่อย่างไรในร่างกาย**

ซึ่งเราจะกล่าวแบบง่าย ๆ ก็คือ 'เอนไซม์' เป็นโปรตีนชนิดหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งที่ทำหน้าที่ในการเร่งปฏิกิริยาต่าง ๆ ในร่างกายเรา ไม่ว่าจะเป็นการเร่งการย่อยอาหาร การสร้างเซลล์ การผลักอาหารเข้าเซลล์ การขับสารพิษออกจากเซลล์ การฟื้นฟูเซลล์ และปฏิกิริยาชีวเคมีต่าง ๆ ในร่างกาย พูดได้ว่า 'เอนไซม์' มีบทบาทแทบทุกส่วนทุกเซลล์ในร่างกาย

แต่ถ้าไม่มี 'เอนไซม์' จะเกิดอะไรขึ้น คิดกันแบบง่าย ๆ ก็คือ อาหารที่เรากินเข้าไปจะไม่ย่อย หรือย่อยสลายช้ามาก จนเกิดการหมักหมมเน่าเหม็น และเกิดเป็นสารพิษตกค้างในร่างกาย อีกทั้งร่างกายก็ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ขับออกก็ไม่ได้ เมื่อเซลล์ไม่ได้รับสารอาหาร มีแต่ของเสีย ร่างกายจะอ่อนแอ และเกิดโรค จนถึงตายในที่สุด

เห็นไหมว่า 'เอนไซม์' มีบทบาทสำคัญจริงๆ ในร่างกาย

เมื่อเราเข้าใจแล้วว่า เอนไซม์ มีความสำคัญ และมีบทบาทอย่างไรแล้ว เราก็คงเริ่มเห็นถึงความสำคัญของมันแล้ว แต่บางท่านอาจมีคำถามเพิ่มขึ้นมาอีกว่า **ร่างกายเราก็มีการสร้าง 'เอนไซม์' อยู่แล้ว แล้ว 'เอนไซม์' ที่เราเสริมเข้าไปจะใช้ได้หรือ แล้วจะเหมือนกันไหม???**

ตอบแบบง่าย ๆ ว่า เอนไซม์บางชนิดร่างกายเราผลิตขึ้นเอง แต่บางชนิดก็ได้จากอาหารที่เรา กินเข้าไปอยู่แล้ว และ 'เอนไซม์' ที่ร่างกายเราผลิตขึ้นเองนั้น ก็ได้มาจาก **กรดอะมิโน** ที่ย่อยสลายมา

จากอาหารที่เรากินเข้าไปนั่นเอง แสดงว่า...‘เอนไซม์’ ที่ร่างกายผลิตขึ้น และ ‘เอนไซม์’ ที่กินเข้าไปเสริม ก็มาจากแหล่งเดียวกัน คืออาหารนั่นเอง การเสริมเอนไซม์จึงสามารถเสริมได้ทั้งการกินอาหารที่สดใหม่ และการกินอาหารที่มีเอนไซม์สูง ๆ หรือ สารสกัดเอนไซม์นั่นเอง ได้เช่นกัน

น้ำพลังเอนไซม์มันดีนักที่อะไร?? น้ำพลังเอนไซม์มันดี ดีมีเพื่อรับสมดุค ของร่างกาย โดยกินน้ำพลังเอนไซม์จะมันดีการทำงาน 4 หลัก ดังนี้

๑. ความเป็นกรดผลไม้ จะช่วยในการปรับสมดุลความเป็นกรดต่างของของเหลวในร่างกาย เช่น ‘เลือด’ จึงช่วยในการฟอกเลือดทำความสะอาดเลือด ช่วยละลายไขมันในเลือด ทำความสะอาดหลอดเลือด อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นการบีบตัวและคลายตัวของกล้ามเนื้อลำไส้ ช่วยปรับสมดุลของการขับถ่าย เป็นต้น

๒. เอนไซม์จากผลไม้ และเอนไซม์ที่ได้จากจุลินทรีย์ในการหมัก จะช่วยในระบบการย่อยอาหาร โดยช่วยกระตุ้นการย่อยสลายอาหารและสารที่ตกค้างในร่างกาย อีกทั้งยังสามารถดูดซึมเข้ากระแสเลือดไปกระตุ้นการผลักสารอาหารให้เข้าเซลล์ และขับของเสียออกจากเซลล์ เป็นต้น

๓. สารอาหารโมเลกุลขนาดเล็กและวิตามินต่าง ๆ ที่ได้จากกระบวนการหมัก ทั้งพวกกรดอะมิโน วิตามินซี วิตามินอี วิตามินเอ ต่าง ๆ ซึ่งไม่จำเป็นต้องผ่านกระบวนการย่อยแล้ว ร่างกายสามารถดูดซึมเข้ากระแสเลือดและส่งผ่านไปยังเซลล์ได้ทันที ทำให้รู้สึกสดชื่น และฟื้นฟูสภาพของร่างกายได้อย่างรวดเร็ว เหมาะกับผู้ป่วยที่ต้องการพักฟื้นได้อย่างดี

๔. จำนวนประจุไอออนสูงทำให้เกิดกระบวนการไอออนไนสเซนซ์ หรือ การแลกเปลี่ยนประจุ ทำให้สามารถผลักต้นสารอาหารเข้าสู่เซลล์ และขับของเสียออกจากเซลล์ได้อย่างรวดเร็ว เหมือน

เป็นพลังงาน ATP ในร่างกายนั่นเอง ทำให้เซลล์ได้รับสารอาหารอย่างรวดเร็ว ร่างกายจึงฟื้นฟูได้ดี หลักการทั้ง ๔ นี้ จึงทำให้เกิดทั้งกระบวนการฟื้นฟูเซลล์ ให้พลังงานแก่เซลล์ ขับของเสียออกจากเซลล์ และลดการทำงานของเซลล์และอวัยวะบางส่วน ทำให้เซลล์และอวัยวะนั้นได้พักผ่อน และฟื้นฟูร่างกายต่อไป

จากที่อธิบายมา ถ้ายังไม่เข้าใจ ตอบแบบง่ายๆ อีกครั้งว่า น้ำพลังเอนไซม์บำบัดดื่มเพื่อเสริมเอนไซม์และสารอาหาร ชะล้างสารพิษ และฟื้นฟูร่างกายให้แข็งแรง

แล้วอย่างนี้ต้องดื่มไปตลอดหรือเปล่า???

การกินหรือดื่มอาหารซ้ำๆ ไปตลอดอย่างไรก็ไม่ดี เหนือเช่นเดียวกัน การดื่มน้ำพลังเอนไซม์บำบัด ดื่มเพื่อจุดประสงค์อะไร ก่อนดื่มก่อนกิน เราก็ต้องคิดก่อน ไม่ใช่สักแต่ว่า ดื่มเพราะเขาบอกว่าดี

น้ำพลังเอนไซม์บำบัด จริงๆ แล้วดื่มได้ตลอด เพราะไม่มีสารตกค้างในร่างกาย ร่างกายสามารถทำลายและขับออกไปได้ แต่การดื่มให้ได้ประโยชน์ต่อร่างกายเราจริง ๆ คือ การดื่มไปเพื่อปรับสมดุลและฟื้นฟูร่างกาย เมื่อร่างกายแข็งแรงฟื้นฟูสภาพได้แล้ว เราจะดื่มต่อไปหรือหยุดก็ได้ ถ้าดื่มต่อไป จะช่วยให้ลดการทำงานของเซลล์บางอย่างในร่างกาย แต่ที่เหลือร่างกายจะขับออกเองถ้าหยุดดื่ม เมื่อร่างกายกลับมาแข็งแรง เซลล์ทำงานได้เต็มที่แล้ว แต่สักพักร่างกายและเซลล์ก็จะอ่อนแออีก ก็ต้องกลับมาเสริมมาดื่มอีก

ก็ลองพิจารณาเอาเองเถอะว่าจะเอาแบบไหน มิได้มีข้อจำกัดว่าดื่มแล้วต้องดื่มตลอด อยากให้ถามตัวเอง ร่างกายของตนเอง พิจารณาเอาเองเถอะว่าตอนนี้เป็นอย่างไร แข็งแรง ทำงานเองได้ดีไหม หรือต้องการอะไรไปเสริมไปช่วย

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

แนวทางที่หันมามุ่งควบคุมที่ตน
เป็นวิถีทางที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”
มากกว่าแนวทางที่แม้แต่คอยมุ่งควบคุมคนอื่น
จนละเลยการควบคุมที่ตัวเอง

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ท่านพุทธทาสภิกขุเคยแต่งกลอนบทหนึ่งไว้ว่า
“ถึงเขามีส่วนเลวบ้างช่างหัวเขา จงเลือกเอา
ส่วนที่ดีเขามีอยู่ เป็นประโยชน์โลกบ้างยังน่าดู
ส่วนที่ชั่วอย่าไปรู้ของเขาเลย จะหากคนมีดีเพียง
ส่วนเดียว อย่ามัวเที่ยวค้นหาสหายเอ๋ย เหมือน
ค้นหาหนวดเต่าตายเปล่าเลย ฝึกให้เคยมองแต่
ดีมีคุณจริง”

บทกลอนของท่านพุทธทาสภิกขุนี้ ไม่ได้
หมายความว่าให้แต่ละคนมองด้านดีของคนอื่น
เพียงแง่เดียว จนรู้ไม่เท่าทันหรือละเลยต่อสภาพ
ความเป็นจริงที่คนผู้นั้นก็อาจมีด้านเสียแฝงอยู่ด้วย
แล้วทำให้ไม่สามารถปฏิบัติต่อคนผู้นั้นอย่าง
เหมาะสมถูกต้องตามที่ควรจะเป็น แต่หลักคำ
สอนนี้จะคล้ายกับพุทธพจน์และนิทานเช่นที่กล่าว

ถึงข้างต้น คือให้หันกลับมาเน้นควบคุมรักษาการประพฤติปฏิบัติในกฎกติกาที่ตัวเองเป็นหลัก ไม่ใช่คอยมุ่งจับผิดคนอื่นเป็นหลัก เพราะธรรมชาติทั่วไปของมนุษย์มักมีแนวโน้มที่จะมองคนอื่นในด้านลบเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว อันเป็นกลไกป้องกันตัวเองทางจิต (Defence Mechanism) แบบหนึ่ง ที่เป็นวิธีช่วยให้รู้สึกว่าคุณตัวตน (Ego) ของเรารู้สึกเหมือนมีคุณค่าความดีเพิ่มขึ้น (เมื่อเทียบกับคนที่เราไปเฟื่องเล็งว่าเลวกว่าตัวเรานั้น ๆ) ด้วยเหตุนี้การสร้างดุลถ่วง (Counter Balance) เพื่อแบ่งพลังสติกลับมามุ่งที่การ “มองตน” แล้วหันมาปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่องที่ตนเองให้ดีขึ้น แทนการใช้วิธีคอยเพ่งโทษคนอื่น ว่าไม่ทำตามกฎกติกาและระเบียบแบบแผน (หรือเลวกว่าตัวเรา) เพื่อเป็นหนทางยกตัวยกตนของเราให้รู้สึกดูสูงส่งขึ้น (ด้วยการกดคนอื่นให้ต่ำลง) แนวทางแบบหลังที่หันมามุ่งควบคุมที่ตนเช่นนี้ จึงเป็นวิถีทางที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” มากกว่าแนวทางแบบแรกที่มีวแต่คอยมุ่งควบคุมคนอื่น จนละเลยการควบคุมที่ตัวเอง

องค์กรแห่งการเรียนรู้

ขั้นตอนการจะดำรงความมุ่งหมาย ตลอดจนถึงกำลังของจิตใจที่เกิดจากความอดทนอดกลั้น และกำลังของปัญญาที่เกิดจากความอดออม เพื่อเอาชนะอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ จนทำให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาและระเบียบแบบแผนอย่างมั่นคงต่อเนื่อง ถึงจุดมวลงวิฤตติของความเปลี่ยนแปลงสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงได้นั้น จะต้องอาศัยพลังทางสังคมช่วยเหลือเกื้อกูลการประพฤติปฏิบัติ (ตามที่ได้กล่าวมาแต่แรก)

การประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาจึงมีระดับการวิเคราะห์ได้สองระดับคือ เมื่อมองหน่วยการวิเคราะห์ (Unit of Analysis) ในระดับหนึ่ง จะมองไปที่ตัวระบบสังคม อันหมายถึงการ

สนับสนุนให้ผู้คนแต่ละคนในหน่วยงาน องค์กร หรือสังคม ต้องประพฤติปฏิบัติตนตามกฎระเบียบต่าง ๆ ที่จะเป็นเครื่องยึดโยงให้ระบบสังคมนั้นดำรงอยู่ได้ ตามวัตถุประสงค์ที่ทำให้ผู้คนมารวมตัวเป็นหน่วยงาน องค์กร หรือระบบสังคมนั้น ๆ โดยหน่วยสังคมดังกล่าวไม่เกิดการแตกสลายตัวไป

ขณะเดียวกันหน่วยการวิเคราะห์อีกระดับหนึ่งจะมองไปที่การสนับสนุนให้ผู้คนในฐานะปัจเจกบุคคลแต่ละคนได้ต่อสู้กับตัวเอง ฝึนความเคยชินของตัวเอง ฯลฯ เพื่อให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาและระเบียบแบบแผนที่กำหนด จนนำไปสู่การปลดปล่อยศักยภาพของกำลังจิตใจ และกำลังปัญญาที่แฝงอยู่ภายในตัวเองออกมา เพื่อช่วยยกระดับให้ชีวิตพัฒนาไปสู่ความเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้น

เช่น ถ้าใช้กระบวนการเรียนรู้ของ SEAL มาประยุกต์กับการออกแบบหน่วยการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนในสถานศึกษา โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มหรือ เป็นหน่วยสังคมเล็ก ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เป็นทีม แล้วตั้งโจทย์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มไปทำโครงการที่จะนำความรู้ซึ่งค้นคว้ามาได้ เพื่อช่วยแก้ปัญหาของนักเรียน ครอบครัว หรือชุมชน จากในมิติใดมิติหนึ่ง นักเรียนแต่ละกลุ่มก็จะต้องไปประชุมออกแบบโครงการ และวางกฎกติกาเพื่อแบ่งงานกันทำภายในกลุ่ม ถ้าเกิดสมาชิกในกลุ่มคนไหนไม่ยอมทำตามระเบียบแบบแผนที่ตกลงกันไว้ กลุ่มทั้งกลุ่มก็อาจจะประสบกับความเสียหาย โดยส่งงานไม่ทันตามกำหนด หรือไม่ได้ผลงานเป็นชิ้นเป็นอันที่จะทำให้นักเรียนทั้งกลุ่มสามารถสอบผ่านวิชานั้น ๆ ด้วยคะแนนที่ดี เป็นต้น

ในกรณีเช่นนี้ หน่วยสังคมเล็ก ๆ ดังกล่าวจะต้องอาศัยความมีจิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญต่อกัน

ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการทำงาน เพื่อเป็นพื้นฐานรองรับการประสานงานประสานประโยชน์ จึงจักสามารถทำงานให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ยิ่งถ้าทุกคนเห็นประเด็นปัญหา เห็นคุณค่าประโยชน์ของโครงการที่จะทำร่วมกัน (นอกเหนือจากเพียงเพื่อให้ได้คะแนนเท่านั้น) แล้วทำงานด้วยพลังความเข้าใจ (Appreciation) หรือมีไฟที่อยากทำงานนั้น ๆ ผลงานก็จะออกมาดียิ่งขึ้น เกิดประสิทธิผล เกิดประโยชน์ และทำให้ทุกคนมีความสุขมากขึ้น

หลังจากนั้นต้องกำหนดเป้าหมายร่วมให้ชัดเจน เพื่อจะได้วางแผนแบ่งงานกันทำ และสร้างกฎกติกาหรือระเบียบแบบแผนของการประพฤติปฏิบัติ เพื่อเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้หน่วยสังคมของกลุ่มนักเรียนดังกล่าวเกิดพลังในการทำงานร่วมกัน และกลุ่มสามารถดำเนินต่อไปได้ตามวัตถุประสงค์ของการตั้งกลุ่ม

แล้วก็เข้าสู่ขั้นตอนการลงมือประพฤติปฏิบัติตามแผนงานที่วางไว้ โดยหน่วยสังคมนี้จะกลายเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม (Team Learning) ที่เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันจากการประพฤติปฏิบัติ (Interactive Learning Through Action) เพื่อให้เกิดความรู้ ความรัก และความสามัคคี หรือความ “รู้-รัก-สามัคคี” ยิ่ง ๆ ขึ้นในอีกระดับหนึ่ง

ภายใต้ระดับการวิเคราะห์ของหน่วยสังคมกลุ่มจะต้องเรียนรู้การทำงานและการแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน ถ้าหากกฎกติกาหรือระเบียบแบบแผนที่ตกลงกันไว้มีความไม่เหมาะสมหรือประพฤติปฏิบัติไม่ได้ตรงจุดใด ก็ต้องเรียนรู้ที่จะปรับเปลี่ยนใหม่ ปรับปรุงกฎกติกาหรือระเบียบแบบแผนเสียใหม่ เพื่อให้กติกาเหล่านี้สามารถทำหน้าที่เป็นเครื่องยึดโยงการทำงาน จนกลุ่มสามารถดำรงอยู่ได้ตามวัตถุประสงค์ โดยที่ไม่

เกิดความขัดแย้งทะเลาะกันเองถึงขั้นทำให้กลุ่มแตกไปเสียก่อน

ขณะเดียวกันสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งอีกประการหนึ่งก็คือ ในขั้นตอนการประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาและระเบียบแบบแผนตามที่ตกลงกันนี้ นักเรียนแต่ละคนที่เป็นสมาชิกของหน่วยสังคมเล็ก ๆ ที่ถูกจำลองขึ้นมาในชั้นเรียน จะได้ “ปลดปล่อย” และ “พัฒนา” คักยภาพที่แฝงอยู่ภายในตัวเองควบคู่ไปด้วย

บางคนอาจขี้เกียจไม่เคยเข้าห้องสมุดไปศึกษาค้นคว้าอะไรเลย ก็จะถูกเงื่อนไขของกฎกติกาที่ตกลงกันในกลุ่มบีบให้ต้องขยัน เข้าไปค้นคว้าหาความรู้ในประเด็นนั้น ๆ และรู้จักการใช้ประโยชน์จากห้องสมุด บางคนอาจไม่มีประสบการณ์และความกล้าที่จะไปติดต่อกับคนแปลกหน้า ก็จะถูกเงื่อนไขของกฎกติกาที่ตกลงกันไว้บีบให้ต้องมีความกล้ามากขึ้น เพื่อไปติดต่อกับผู้คนที่ต่าง ๆ ในขั้นตอนการทำโครงการดังกล่าว

บางคนอาจไม่เคยรู้ตัวมาก่อนว่าตนเขียนโปสเตอร์เป็น หรือมีความถนัดด้านศิลปะ ก็อาจจะถูกเงื่อนไขของกฎกติกาที่ตกลงกันในกลุ่มบีบให้ต้องเป็นคนออกแบบเขียนโปสเตอร์ประกอบโครงการ จนตระหนักว่าแท้จริงแล้วตนมีพรสวรรค์ทางด้านการออกแบบ (และพัฒนาศักยภาพในเรื่องนี้ต่อไปจนกลายเป็นอาชีพในอนาคต) หรือบางคนที่ไม่เคยเข้าใจคุณค่าของความรู้ในวิชานั้น ๆ มาก่อน ก็อาจถูกเงื่อนไขของกฎกติกาในการทำโครงการดังกล่าว บีบให้ต้องใช้ความคิดและพยายามทำความเข้าใจกับความรู้นั้น ๆ เพื่อจะได้นำมาประยุกต์ใช้กับการทำโครงการ ซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจและตระหนักถึงคุณประโยชน์ของความรู้ดังกล่าวมากยิ่งขึ้น ฯลฯ

การประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาและระเบียบแบบแผนโดยเท่าเทียมเสมอกันนี้ จึงไม่

ได้หมายถึงการกำหนดให้ทุกคน**ต้องทำอะไรเท่าๆกัน** หรือ**เหมือนกันหมด**ในรายละเอียด แต่**เท่าเทียมกัน**ในความหมายของการกระทำตามกฎหมาย กฎกติกาที่ตกลงกันได้ ใครรับผิดชอบเรื่องไหน แบ่งหน้าที่ให้ไปทำอะไร ก็ต้องพยายามทำตามความรับผิดชอบดังกล่าว ถ้าไม่ทำตามข้อตกลงของกฎกติกาที่วางไว้ ก็ต้องถูกลงโทษตามมาตรการที่ร่วมกันกำหนดแต่แรกโดยเท่าเทียมเสมอเหมือนกัน ไม่มีข้อยกเว้นให้ใครนั่งเฉยๆ ทำตัวเป็นอภิสิทธิ์ชนเพื่อคอย **“ขอโดยสารฟรี”**

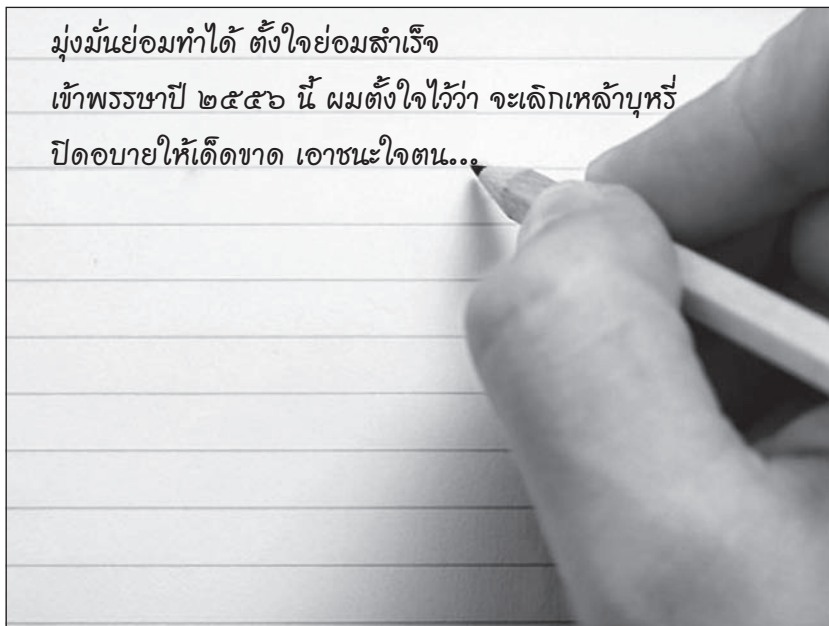
ฉะนั้นภายใต้กฎกติกาที่ร่วมกันกำหนดขึ้นนี้ ทุกคนจะได้เรียนรู้ถึง**วิธีแก้ปัญหาเรื่องการแอบโดยสารฟรี (Free Riddle)** ของหน่วยสังคมนั้น ๆ ด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้เห็นแก่ตัวบางคนซึ่งไม่ยอมออกแรงทำงานอะไรเลย กินแรงเพื่อน ๆ แต่ถึงเวลาก็ได้คะแนนกลุ่มเท่ากับเพื่อนคนอื่นที่เสียสละทำงานหนัก และอันที่จริงกฎกติกาเพื่อแก้ปัญหาการ**แอบโดยสารฟรี**นี้ นอกเหนือจากช่วยแก้ปัญหาการอยู่ร่วมกันอย่างปรกติสุขของหน่วยสังคมดังกล่าวแล้ว ยังเป็นการช่วยควบคุมให้คนที่คิดเอาเปรียบผู้อื่น**มีโอกาสได้ยกระดับการพัฒนาตัวเอง** โดยได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตมากมายจากการทำงาน ตลอดจนมีโอกาส**ปลดปล่อยและพัฒนาศักยภาพของตัวเอง** ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่ออกแบบขึ้นนี้ (นอกเหนือจากการได้คะแนนเหมือนคนอื่น ๆ ในกลุ่ม ซึ่งคะแนนน่าจะเป็นเพียงผลพลอยได้ มากกว่าเป็นแก่นสาระสำคัญที่พึงได้รับจากหน่วยการเรียนรู้ดังกล่าว) กฎกติกาเหล่านี้จึงไม่ใช่เป็นแค่เครื่องมือช่วยให้กลุ่มมีผลงานเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือช่วยกำกับให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้เกิดการพัฒนาตัวเองสู่ความเจริญงอกงามยิ่งๆ ขึ้นในชีวิตด้วย

๔.๔ ขั้นตอนการ**ทำความเข้าใจถูกต้อง** (Learning หรือสร้าง

สนามพลัง**ความรู้-รัก-สามัคคี** ของ “L”)

เมื่อได้ประพฤติปฏิบัติตามกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL มาโดยลำดับ ในขั้นตอนขั้นสุดท้ายก็จะเป็นการสรุปผลแห่งความสำเร็จของการเข้าถึง**ความพอเพียง**จนตกผลึกเป็น**ระบบภูมิคุ้มกัน**ในระดับต่าง ๆ อันทำให้สามารถจะ**ละวางความชั่ว ความทุจริต** ตลอดจน**ผลประโยชน์ส่วนน้อย**ของ**ตน**เพื่อ**ประโยชน์ส่วนใหญ่**ของ**บ้านเมือง**ตาม**หลักคิดและหลักปฏิบัติ**ของเศรษฐกิจพอเพียงดังที่กล่าวมาแต่ต้น โดยขั้นตอนที่สี่ของ SEAL จะเป็นการสร้าง**สนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี**ที่เกิดจากการ**ทำความเข้าใจถูกต้อง**ที่**เที่ยงตรง** ซึ่งเป็นไปตามแนวพระบรมราโชวาทคุณธรรมสี่ประการข้อสุดท้ายคือ **“การที่ต่างคนต่างพยายามทำความดีความเห็นของตนให้ถูกต้อง เที่ยงตรง และมั่นคงอยู่ในเหตุในผล”**

อันที่จริงกระบวนการแต่ละขั้นตอนของ SEAL ก็ล้วนเป็นการเสริมสร้างให้เกิดความคิดที่**เที่ยงตรง**ในเหตุในผลอยู่แล้ว รวมถึงช่วยเสริมให้เกิด**ความรู้ ความรัก และความสามัคคี** (หรือเกิด**ความ “รู้-รักสามัคคี”**) ในแต่ละระดับ ๆ แต่ทั้งนี้เมื่อสามารถเข้าถึง **“ปัญญา”** ในระดับที่สัมผัสถึง **“ความจริงในความเป็นจริง”** ของเศรษฐกิจพอเพียง กล่าวคือได้สัมผัสถึงสิ่งที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”** เนื่องจากการได้กระทำ **“เหตุที่ดี”** อย่างถูกต้องพอเพียงพอประมาณจนเกิด **“ผลที่ดี”** ดังกล่าว ก็จะช่วยให้เกิดการตกผลึกของ **“ความคิดความเห็นที่ถูกต้อง เที่ยงตรง และมั่นคงอยู่ในเหตุในผล”** โดยไม่คลอนแคลน อันจะกลายเป็น**ระบบภูมิคุ้มกัน**ของชีวิตในการเผชิญกับปัญหาเรื่องอื่น ๆ ทั้งหลายทั้งปวงต่อไป ตลอดจนเป็นต้นทุนที่จะเสริมหนุนให้เกิด**จิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน** เข้าสู่กระแสการยกระดับความเจริญของชีวิตตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงด้วยความ **“รู้-รัก-สามัคคี”** ที่ลุ่มลึกยิ่ง ๆ ขึ้นในวงจรรอบใหม่ของ SEAL ต่อไปเป็นลำดับ ๆ **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

เขียนบทดีให้ชีวิต

เจ้าวายร้าย หน้าตาไม่ได้แตกต่างจากคนทั่ว ๆ ไป ไม่มีเขี้ยวงอกยาว ไม่มีเล็บงอจุ่มแหลมคมอะไรเลย แต่สภาพจิตใจนี้แหละเป็นวายร้ายตัวจริง เพราะต้องการทรัพย์สินของคนอื่นมาเป็นของตน ชนิดที่ต้องได้มาแบบฟรี ซึ่งแตกต่างไปจากผู้คนที่มีความสามัญสำนึกปกติ

เจ้าวายร้ายเห็นผู้หญิงหัวกระเป๋ามาคนเดียวในกระเป๋าคงจะมีทรัพย์สินอยู่ไม่น้อย เจ้าวายร้ายโบหน้าดูดันรีบตรงเข้าประชิด ชักมีดออกมาขูให้ยื่นกระเป๋ามาให้ หญิงคนนั้นกำสายกระเป๋ไว้แน่นแล้วเหวี่ยงกระเป๋าหนึ่งที่มีความหนักพอเหมาะพาดโบหน้าเจ้าวายร้ายอย่างจัง มันเชลลาไปสีหน้าตกใจเพราะคาดไม่ถึง รีบวิ่งหนีไป ความเร่งรีบวิ่งหนีไปก็ไปกับเสาไฟฟ้าริมถนน พอหายงงก็ออกวิ่งต่อเท้าข้างขวาตันไปเหยียบเบรลือกกล้วย

ที่ตนกินทิ้งไว้ ทำให้สิ้นลุ่มอย่างไม่เป็นท่า ลูกชิ้นมาได้ก็ออกวิ่งต่อเพื่อให้พ้นไปจากบริเวณนั้น แต่ด้วยความรีบร้อน เจ้าวายร้ายก็พลัดตกลงไปในท่อน้ำคร่ำ มันโผล่ขึ้นมาจากน้ำคร่ำที่ดำขุ่นพร้อมกับตะโกนออกมาว่า อะไรกันวะ ผู้เขียนการ์ตูนเรื่องนี้รวมเอาบทที่มีทั้งความเจ็บ ความเหม็นมาลงที่จอมวายร้ายอย่างเต็มที่

นี่เป็นการตุนขำขันเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน หลายคนอาจจะยังจำได้ เป็นเรื่องแต่งที่ผู้เขียนสร้างบทบาทให้ตัวละครได้ตามใจชอบ แต่แน่นอนเรื่องราวในชีวิตจริงของคนมีบทบาทซับซ้อนกว่านี้ ไม่มีใครมากำหนดบทบาทได้นอกจากตัวเราเองเท่านั้น

โดยจริงแล้วตัวเราคือ ผู้กำกับหรือนักเขียนนิยายในเส้นทางชีวิตของตนเอง บางคนเขียน

บทชีวิตของตนเอาไว้ว่า ถ้าเกิดในชาติใหม่ ขอเป็นคนที่มีรูปสวยและร่ำรวย บางคนเขียนว่า เมื่อเกิดมาในชาติใหม่ ขอเป็นคนที่มีรูปสวย แต่ยากจนขั้นแค้น บางคนขอรูปซี้เหร่ แต่ร่ำรวย บางคนขอรูปซี้รื้อซี้เหร่ และยากจนด้วย การเขียนบทบาทเหล่านี้ คือ การเขียนด้วยกรรม ซึ่งมีการสังเคราะห์กันอย่างซับซ้อน ทั้งวิบากบุญ และวิบากบาป อันเป็นเรื่องอลังการโดย

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เคยแสดงธรรมในหลายปีก่อนว่า “บางคนจะทำชั่วได้เจริญยิ่ง บางคนจะทำดีได้เจริญยิ่ง ๆ ก็มี บางคนทำชั่วไม่กี่ครั้งก็ถูกจับ หรือถูกฆ่าตายไปก่อนจะทำชั่วได้มากกว่านั้น บางคนมุ่งทำดีพร้อมทุ่มเททั้งชีวิตออกบวช เพื่อให้ความดียิ่ง ๆ ขึ้น แต่ก็ไปไม่ถึงดวงดาว เพราะมีเรื่องของภพและสตรีเพศ มาอุดตึงให้ตกต่ำจนหลงทิศทาง”

คนผู้ทำกรรมทำบาปได้เจริญยิ่ง จึงคือคนผู้มียศมีอำนาจล้นฟ้า แล้วจงใจทำสิ่งผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง ส่งผลกระทบถึงผู้คนทั้งประเทศให้ได้รับความเดือดร้อนไปทั่ว แล้วยังลอยนวล ยากที่อำนาจศาลยุติธรรมจะนำตัวมารับโทษทัณฑ์ได้ คนเช่นนี้แหละเป็นผู้มีโอกาสสร้างบาปได้กว้างใหญ่กว้างไกลมากขึ้น ๆ เพราะมีเครือข่ายความช่วยเหลือที่มั่งคั่งเข้มแข็ง ทำให้การทำ ความชั่วกลายเป็นเรื่องง่ายตาย ผู้รู้มองเห็นชัดเจนว่ามันน่าสะพรึงกลัวเป็นที่สุด

คนผู้ก่อกรรมทำชั่วทำบาปได้เจริญยิ่ง เขาก็เป็นผู้เขียนบทละครชีวิตที่เลวร้ายบาปหนักให้ตนเองในชาตินี้แล้วอย่างสมบูรณ์ที่สุด ซึ่งจะเป็นผลวิบากเชื่อมต่อไปยังชาติหน้าอย่างเที่ยงตรง เพราะไม่มีทีใดที่จะหลบหลีกพ้นกรรมไปได้

ใครเกิดมาแล้ว มีรูปร่างที่สมบูรณ์ ไร้โรคภัยไข้เจ็บมากล้ากราย พ่อแม่มีฐานะร่ำรวย มีโอกาสไปแสวงหาความสนุกในสิ่งที่คนส่วนใหญ่ต้องการ คือ เทียวกินสุบตีเมสเฟอเต็มที แต่พวกเขาที่มีปัญญาแล้วหยุด ไม่ปล่อยใจไปทำสิ่งที่ไม่เป็นมงคล นับว่าเป็นผู้เขียนบทบาทที่งดงามให้

แก่ตนอย่างน่าชื่นชม

หรือบางคนเกิดมาในครอบครัวยากจน พ่อแม่ต้องดิ้นรนทำงานหาเช้ากินค่ำ แต่พวกเขาที่เกิดสำนึกที่ดี เห็นคุณค่าของชีวิต (เป็นสำนึกลึก ๆ ที่ตนเขียนบทเอาไว้แล้วในชาติปางก่อน) ว่าความสุขของชีวิตที่แท้จริง ไม่ได้อยู่ที่การได้กาม กิน หรือมีอำนาจที่ยิ่งใหญ่ แล้วนำมาบำเรอตนเองให้เต็มที่ เขาจะเกิดปัญญาว่าความสุขของชีวิตที่แท้จริงคือ ทำจิตใจให้ว่างคลายจากอำนาจของความหลงอยากมีลาภยศ ลดละเลิกการกินสุบตีเมสเฟอที่เป็นตัวกิเลสหยาบต่ำ ทำใจให้อยู่เหนืออำนาจเลวร้ายฤทธิ์แรงเหล่านั้นได้ นี่คือการประสงคฺ์ที่สูงค่าของชีวิตจริง ๆ

ผู้ฉลาดมีปัญญาทางธรรมจัดอยู่ในกลุ่มผู้มุ่งมั่นทำความดี ตั้งใจพากเพียรเขียนนิยายกำกับบทบาทชีวิตดั่งงามไว้รองรับตนเอง แม้ในชาตินี้ก็มีความสุขและแม้ไปเกิดใหม่ในชาติหน้าก็มีหลักประกันที่ดีซึ่งทำไว้แล้วในชาตินี้ **๒**

**ไม่กังวลกับความร่ำรวย
ไม่หิวโหยกับความบั้นเพ็ง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน**

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

ความไม่สมบูรณ์ แห่งนิติกรรม

การให้สัตยาบัน

สำหรับนิติกรรมที่เป็นโมฆียะนั้น นอกจากการบอกกล่าวเพื่อให้นิติกรรมนั้นตกเป็นโมฆะ คือเสียเปล่าแล้ว คู่กรณียังสามารถที่จะเลือกตัดสินใจให้การรับรองนิติกรรมที่เป็นโมฆียะนั้นก็ได้

มาตรา ๑๗๘ บัญญัติว่า “การบอกกล่าวหรือให้สัตยาบันแก่โมฆียะกรรม ย่อมกระทำได้โดยการแสดงเจตนาแก่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็น

ตัวอย่างที่ ๒ แก้วอายุ ๑๙ ปี ทำสัญญาซื้อขายรถยนต์จากดำโดยมิได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม นิติกรรมตกเป็นโมฆียะ ผู้แทนโดยชอบธรรมของแก้วมีสิทธิบอกกล่าวโมฆียะกรรมได้นับแต่วันที่ทำสัญญาซื้อขายนั้นแต่ต้องอยู่ภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่ทราบถึงการทำนิติกรรมนั้น เนื่องจากวันที่ผู้แทนโดยชอบธรรมทราบถึงโมฆียะกรรมที่กระทำโดยผู้เยาว์นั้นถือเป็นเวลาที่อาจให้สัตยาบันได้ จะเอาเวลาที่มูลเหตุแห่งโมฆียะกรรมมาใช้บังคับกับผู้แทนโดยชอบธรรมไม่ได้ตามมาตรา ๑๗๙ วรรคท้าย แต่ถ้าปรากฏว่าผู้แทนโดยชอบธรรมไม่ทราบถึงการทำนิติกรรมดังกล่าวจนแก้วบรรลุนิติภาวะ กล่าวคือ อายุครบ ๒๐ ปี แล้วขณะนี้แก้วอายุ ๒๒ ปี ผู้แทนโดยชอบธรรมเพิ่งทราบถึงนิติกรรมดังกล่าว เช่นนี้ผู้แทนโดยชอบธรรมนั้นก็ไม้อาจจะบอกกล่าวโมฆียะกรรมนั้นได้เพราะเกิน ๑ ปี นับแต่เวลาที่อาจให้สัตยาบันได้ คือเวลาที่แก้วบรรลุนิติภาวะนั่นเอง

บุคคลที่มีตัวกำหนดไว้แน่นอน” ฉะนั้นการให้สัตยาบันก็เหมือนกับการบอกกล่าวนิติกรรมซึ่งต้องมีการแสดงเจตนาไปยังคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๕๐/๒๕๔๑) แตกต่างกันตรงที่ว่าการบอกกล่าวนิติกรรมนั้น ผู้บอกกล่าวจะต้องแสดงเจตนาโดยชัดแจ้ง จะไม่มีการบอกกล่าวโดยปริยาย แต่ถ้าหากเป็นการให้สัตยาบัน ผู้ที่จะให้สัตยาบันอาจจะให้สัตยาบันแก่นิติกรรมนั้นโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายก็ได้

๓.๑ บุคคลที่มีสิทธิให้สัตยาบัน

- (ก) ผู้ที่บกพร่องในความสามารถเอง
- (ข) ผู้มีหน้าที่ดูแลผู้บกพร่องในความสามารถ
- (ค) ผู้ที่แสดงเจตนาโดยวิปริต
- (ง) ทายาทของบุคคลผู้แสดงเจตนาตามข้อ(ก) หรือข้อ (ค)

๓.๒ ความสมบูรณ์ของการให้สัตยาบัน

มาตรา ๑๗๙ บัญญัติว่า “การให้สัตยาบันแก่โมฆียะกรรมนั้น จะสมบูรณ์ต่อเมื่อได้กระทำภายหลังจากที่มูลเหตุให้เป็นโมฆียะกรรมนั้นหมดสิ้น

ไปแล้ว

บุคคลซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือบุคคลวิกลจริต ผู้กระทำนิติกรรมอันเป็นโมฆียะตามมาตรา ๓๐ จะให้สัตยาบันแก่โมฆียะกรรมได้ต่อเมื่อได้รู้เห็น ซึ่งโมฆียะกรรมนั้นภายหลังที่บุคคลนั้นพ้นจากการเป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือในขณะที่จริตของบุคคลนั้นไม่วิกลแล้วแต่กรณี

ทายาทของบุคคลผู้ทำนิติกรรมอันเป็นโมฆียะ จะให้สัตยาบันแก่โมฆียะกรรมได้นับแต่เวลาที่ผู้ทำนิติกรรมนั้นถึงแก่ความตาย เว้นแต่สิทธิที่จะบอกล้างโมฆียะกรรมของผู้ตายนั้นได้สิ้นสุดแล้ว

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองมิให้ใช้บังคับ ถ้าการให้สัตยาบันแก่โมฆียะกรรมกระทำโดยผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์”

ตามนัยแห่งบทบัญญัติในมาตรานี้ บุคคลตามมาตรา ๑๗๕ จะให้สัตยาบันที่สมบูรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) การให้สัตยาบันที่สมบูรณ์เมื่อมูลเหตุแห่งโมฆียะนั้นได้หมดสิ้นไปแล้ว ซึ่งใช้ได้กับกรณีของ

(ก) ผู้เยาว์เมื่อบรรลุนิติภาวะแล้ว

(ข) คนที่แสดงเจตนาโดยวิปริตเพราะความสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สินที่เป็นสาระสำคัญเมื่อเข้าใจถูกต้อง

(๒) การให้สัตยาบันที่สมบูรณ์เมื่อบุคคลนั้นกลับมามีความสามารถตามกฎหมาย

(๓) การให้สัตยาบันที่สมบูรณ์ทำได้ทันทีที่รู้ว่าบุคคลที่อยู่ภายใต้การดูแลของตนไปทำนิติกรรมอันเป็นโมฆียะ

(๔) การให้สัตยาบันที่สมบูรณ์ทำได้เมื่อผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมตาย

๓.๓ วิธีการให้สัตยาบัน

(ก) โดยชัดแจ้ง

(ข) โดยปริยาย

(ข.๑) มีการกระทำบางอย่างตามมาตรา ๑๔๐ เกี่ยวกับนิติกรรมที่เป็นโมฆียะ

(ข.๒) การกระทำนั้นกระทำโดยบุคคลผู้มีสิทธิบอกล้างตามมาตรา ๑๗๕

(ข.๓) การกระทำดังกล่าวได้กระทำภายหลังเวลาอันพึงให้สัตยาบันได้

(ข.๔) มิได้มีการสงวนสิทธิว่าการกระทำนั้นมีใช้การให้สัตยาบัน

ดังที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๐ ดังนี้

“ภายหลังเวลาอันพึงให้สัตยาบันได้ตามมาตรา ๑๗๕ ถ้ามีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้เกิดขึ้นเกี่ยวกับโมฆียะกรรมโดยการกระทำของบุคคลซึ่งมีสิทธิบอกล้างโมฆียะกรรมตามมาตรา ๑๗๕ ถ้ามิได้สงวนสิทธิไว้แจ้งชัดประการใดให้ถือว่าเป็นการให้สัตยาบัน

(๑) ได้ปฏิบัติภาระหนี้แล้วทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

(๒) ได้มีการเรียกให้ชำระหนี้แล้ว

(๓) ได้มีการแปลงหนี้ใหม่

(๔) ได้มีการให้ประกันเพื่อหนี้นั้น

(๕) ได้มีการโอนสิทธิหรือความรับผิดชอบหรือทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

(๖) ได้มีการกระทำอย่างอื่นอันแสดงไว้ว่าเป็นการให้สัตยาบัน”

๓.๔ ผลของการให้สัตยาบัน

มาตรา ๑๗๗ บัญญัติว่า “ถ้าบุคคลผู้มีสิทธิบอกล้างโมฆียะกรรมตามมาตรา ๑๗๕ ผู้หนึ่งผู้ใดได้ให้สัตยาบันแก่โมฆียะกรรม ให้ถือว่าการนั้นเป็นอันสมบูรณ์มาแต่เริ่มแรก แต่ทั้งนี้ย่อมไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของบุคคลภายนอก”

(ก) ผลระหว่างคู่กรณี

เมื่อผู้มีสิทธิคนใดคนหนึ่งได้ให้สัตยาบันแก่นิติกรรมอันเป็นโมฆียะนั้น กฎหมายให้ถือว่านิติกรรมนั้นสมบูรณ์มาแต่เริ่มแรก (มาตรา ๑๗๗)

(ข) ผลต่อบุคคลภายนอก

เมื่อผู้มีสิทธิคนใดคนหนึ่งได้ให้สัตยาบันแก่นิติกรรมอันเป็นโมฆียะแล้ว ความสมบูรณ์ของนิติกรรมที่กฎหมายให้ถือว่ามีมาแต่เริ่มแรกนั้นย่อมไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของบุคคลภายนอก **ก**

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ข้าราชการ

กรรมที่ก่อสังฆบาปสารพัด

ต่อมนุษย์สรรพสัตว์ร่วมชีวิต

ยังวิบากฝากฝังจำหลักจิต

เป็นนิมิตผูกพัน..จวบวันวาย

เคยสำเหนียกสำนึกสักนิดใหม่

สังคมไทยเทิดคุณธรรมนำเจิดฉาย

เป็นพื้นฐานชีวิตเกิดจวบตาย

ยิ่งเลือดหยาดสุดท้ายของบรรพชน

ณ วันนีทอดตัวลงเป็นทาส

สิ้นองอาจค่ามนุษย์..สุดฉงน

เพียงหัวโขนที่สวมใส่คลุมหัวคน

พาหลงตนลืมตัวถึงมัวเมา

ล้วนแบกยศเต็มบ่าเหริยดูตราเต็มอก

เหิมเกริมยกศักดิ์ศรีหมายเทียบเท่า

อภัยสอดสู..มิดูเงา

โล!โหนดเขลามิรู้ค่าคุณฟ้า-ดิน

ประเมินตนเกินค่านาม “มนุษย์”

ผู้พิสุทธิ์สะอาดสุดถวิล

ประจักษ์แจ้งยืนหยัดพึงยลยิน

รู้วันสิ้นยุคมีดมน..คนพาลภัย

ข้าราชการจักต้องเทิดการกิจ

พิทักษ์ชาติด้วยชีวิตไร้เงื่อนไข

จะก่ภพที่ชาติวันเวียนไป

มันเทิดทูนภูวไนยนิรันดร.

มงคลบุญนิธิ

ร่วมกับ

ร้านธรรมบุญดี

ขอแสดงความยินดี อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๐ "เราคิดอะไร"

ขอแสดงความยินดี อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๐ "เราคิดอะไร"

• น้ำเอื้อ •

เครื่องมือที่แท้จริง....

...ในการบำบัดรักษาโรค...

...คือร่างกายของเราเอง

ขอแสดงความยินดีกับหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

สมุนไพรรถฤทธิ์เย็น ตะวันเดือน

61/31 ซอยนวมินทร์ 42 ถนนนวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม

กทม. 10240

โทร. 081-777-2586, 085-255-1828